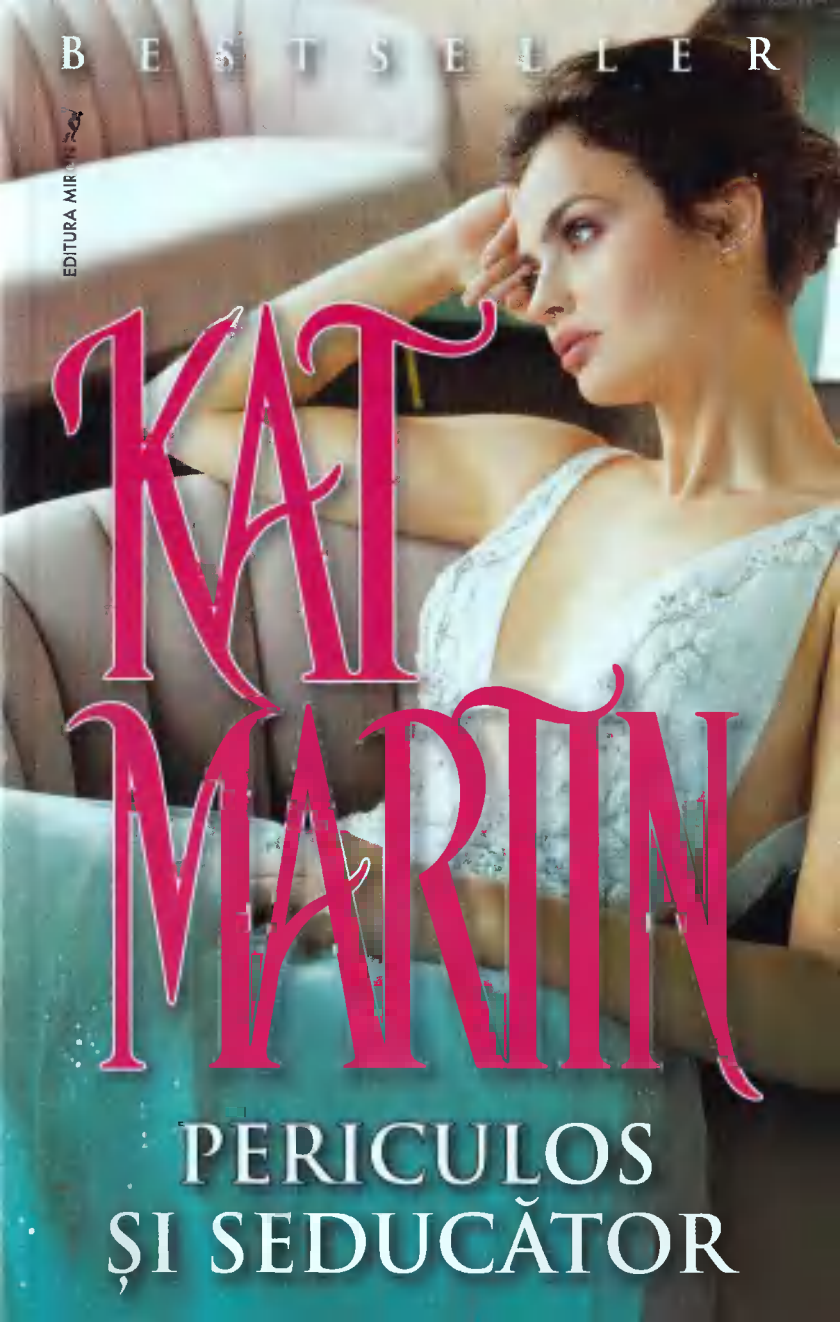
BESTSELLER
EDITURA MIRA
KAT MARTIN
PERICULOS ȘI SEDUCĂTOR

KAT MARTIN

PERICULOS ŞI SEDUCĂTOR

Editura MIRON

INTO THE FIRESTORM

by Kat Martin

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

Traducerea:
Cornelia Cernetchi-Pascu

CAPITOLUL UNU

Seattle, Washington

Mai întîi a văzut mult sînge, închegat într-un pîrîu roşu-aprins, care se scurgea lent pe holul de la intrarea în casa surorii ei, April. Brusc i se făcu greaţă şi i se întoarse stomacul pe dos. Emma scăpă din mîini toate plasele cu cumpărături făcute la mall, fiindcă nu-şi mai simţea degetele.

- Ginny! Ginny, unde eşti? Emma Cassidy o zări pe Eleanor Harris şi ajunse la ea din cîţiva paşi. Menajera zăcea inertă pe parchetul din hol, cu capul răsucit într-o poziţie nefirească, iar din gît îi şiroia sînge.

O teamă subită i se cuibări în suflet.

- Ginny! strigă ea din nou şi trecu pe lîngă Eleanor, al cărei gît fusese tăiat dintr-o singură lovitură prelungă. Femeia murise cu ochii deschişi, fixaţi spre tavan. Emma începu să tremure. Ginny! îşi strigă ea nepoata din nou, cu vocea gîtuită de emoţie. Trecu pe lîngă femeia moartă, înghiţindu-şi nodul din gît. Sora ei era la muncă. Emma alergă spre dormitorul nepoatei ei, cu respiraţia întretăiată de efortul făcut.

Ajunse la uşa pe care o găsi deschisă şi suspină

disperată. Nepoata ei drăguță, de paisprezece ani, stătea ghemuită pe pat, cu spatele la perete, fără blugi, cu tricoul sfîșiat și brațele încrucișate peste sînii de-abia înmuguriți. Părul lui Ginny devenise o masă amorfă, șatenă, de șuvițe încurcate, revărsate pe umerii firavi. O zgîrietură urîtă îi brăzda obrazul. Ochii căprui priveau în gol, pierduți, ca și cînd s-ar fi uitat într-o oglindă, dar nu vedea absolut nimic.

Emma simți că i se frînge inima. Trase aer în piept și rămase cu pumnii încleștați. Trebuia să-și păstreze calmul și să fie puternică pentru Ginny.

- Ginny, sînt mătușa Em. Scumpo, ești bine acum. Ești în siguranță.

Dar oare, era? Dacă bărbatul care i-a făcut asta era încă în casă? Dacă se întorcea și le omora pe amîndouă, așa cum a ucis-o pe Eleanor? Sfinte, Doamne, trebuia să sune la poliție, dar avea mobilul în poșetă, iar aceasta rămăsese în holul de la intrare, printre plasele cu alimente, împrăștiate pe jos.

Ar fi vrut să o strîngă în brațe pe Ginny, ca să o asigure că totul va fi bine, dar nu îndrăznea. Nu, înainte să știe că poliția era în drum spre ele. Trase cearșaful peste trupul despuiat al lui Ginny, se aplecă și o sărută pe frunte.

- Vin înapoi imediat, scumpa mea. Nu te las singură. Trebuie să-mi iau telefonul. Emma se îndreptă spre ușă.

Șoaptele de-abia rostite de biata Ginny, cu glas sfîrșit, o opriră pe loc.

- El a fost...zise ea. A fost...Rudy.

Emma nu se mai putea mișca. Atunci cînd a auzit

numele rostit de copilă, s-a îngrozit şi mai mult.

- Mi-a sfîşiat hainele de pe mine, zise Ginny, cu o intonaţie monotonă, care nu semăna deloc cu glasul ei. A încercat să...a încercat să...

- Nu-i nimic, scumpo, zise ea, dar simţi un nod în gît. Totul va fi bine.

- Eleanor l-a oprit...dar el...a omorît-o.

- Of, Doamne.

Ginny vorbi acum printre suspine.

- A spus că se întoarce după mine.

Emma strînse buzele, deşi le simţea cum îi tremură.

- Scumpo, trebuie să sun la poliţie. Mă întorc imediat.

Trebuia să cheme ajutor, însă nu vedea prea clar, fiindcă avea ochii înecaţi în lacrimi. O luă la fugă pe hol şi alunecă pe sîngele de pe podea, apucă poşeta şi scoase din ea mobilul, deşi mîinile îi tremurau. De trei ori a încercat să tasteze 911.

- Dispeceratul de poliţie. Ce urgenţă aveţi?

- A...avut loc o crimă. O femeie, Eleanor Harris a fost ucisă. Şi...o adolescentă a fost...a fost atacată. Vă rog...Ginny are nevoie de îngrijiri medicale. Are...are nevoie de o ambulanţă. Înghiţi cu greu nodul din gît. Rudy Vance...zise ea printre suspine. El a făcut totul. S-ar putea să fie încă în casă. Vă rog, trebuie să ne ajutaţi.

- Doamnă, vă rog să vă calmaţi şi să rămîneţi pe fir. Dispecera repetă adresa lui April. Este corect?

- Da, aşa este. Este casa surorii mele, dar ea este...este la muncă. Din nou lacrimile i se prelingeau pe obraji. Ţinea mobilul lipit de ureche şi se întoarse la Ginny.

Trebuia să revină la ea, să o apere.

Acum două săptămîni, un bărbat pe care sora ei de-abia l-a cunoscut, a dat buzna în casa lor şi a violat-o pe fiica ei. April se condamna pe sine şi făcea faţă foarte greu. Rudolph Vance a fost arestat, dar a fost eliberat.

Emma se simţea copleşită. Dacă ar fi fost în casă cu nepoata ei în după amiaza aceasta, în loc să plece la cumpărături, poate că Eleanor nu ar fi fost moartă acum. Iar Ginny. Doamne, ce va face Ginny?

Emma se gîndea la bărbatul care i-a distrus familia. Bărbatul care era încă acolo, liber să mai facă rău din nou. Bărbatul pe care judecătorul l-a eliberat pe cauţiune, cînd ar fi trebuit să fie reţinut la închisoare.

Emma îşi jură că îl va găsi, iar această promisiune făcută o ardea pe dinăuntru. Va avea grijă personal ca Rudolph Vance să nu mai facă rău nimănui, niciodată.

CAPITOLUL DOI

Seattle, Washington
Cu zece luni în urmă

Luke Brodie se afla în barul Rocker's Karaoke Lounge, unde bea liniştit o bere Corona rece şi îşi urmărea cu privirea prada. Skinner Digby ieşise din închisoare pe cauţiune şi în prezent stătea confortabil pe un scaun, la o masă rotundă, la doar cîţiva metri de el.

- Eşti aici pentru Skinner? îl întrebă barmanul, Eddie Mullens, un slăbănog înalt şi deşirat, care purta ochelari cu rame aurii. Îi urmări privirea lui Luke şi ajunse exact în locul unde stătea Digby, sorbind dintr-un pahar de Jack Daniels şi o Cola. Eddie ştia tot ce mişcă prin Seattle. Pentru o sumă modică, primită din cînd în cînd, îl ţinea la curent pe Luke cu orice i se părea interesant.

Luke luă o înghiţitură de bere.

- Digby a scăpat de o pedeapsă pentru conducere sub influenţa alcoolului.

- Cred că pentru tine asta e un fleac.

Luke era vînător de recompense. El se ocupa de băieţii eliberaţi pe cauţiune, care refuzau să se prezinte la tribunal, cînd erau convocaţi. Primea douăzeci la sută din

cît plătea recuperatorul la eliberarea lor, dar renunța la sumă, în caz că fugarul nu era arestat din nou. Luke era specializat în cazurile cele mai dificile și mai profitabile, respectiv băieți eliberați pe sume care se ridicau pînă la milioane de dolari.

- Trebuie să-i pun lui Skinner cîteva întrebări.

Așa mergeau lucrurile. Te duceai la pescuit de pești mici, ca să pui mîna pe peștii mari.

Luke mai bău puțină bere, apoi își îndreptă atenția spre cel pe care-l urmărea. Digby flirta cu o brunetă minionă, sexi, îmbrăcată într-o fustă scurtă, neagră, și o bluză argintie, foarte decoltată, iar femeia rîdea și-i asculta gluma deochiată.

Luke începuse să-și piardă răbdarea. Skinner, cu fața lui de buldog și burta revărsată, nu era deloc un cuceritor. Luke ar fi dorit ca femeia să primească băutura pe care i-o oferise acesta gratis și să plece.

În loc să facă asta, ea se apropiase de bărbat și-i șoptea ceva la ureche, dezvăluindu-i privelиștea decolteului ei adînc și impresionant. Skinner trase un scaun și o invită să ia loc la masă.

Luke înjură în șoaptă. Dacă femeia mai stătea mult pe acolo, el va trebui să acționeze. Nu-i plăcea să implice o femeie într-o situație posibil riscantă, însă trebuia să stea de vorbă cu Digby. Din cauza femeii, nu avea prea multe opțiuni. Puse sticla pe tejgheaua barului și coborî de pe scaun.

Luke nu auzi ce spunea bruneta, însă Skinner scoase o înjurătură urîtă și se ridică de pe scaun.

Lui Luke nu-i venea să-şi creadă ochilor cînd văzu cum bruneta îl apucă de ceafă pe Digby şi-l pune cu capul pe masă, cu o bufnitură puternică.

Skinner geamu de durere şi rămase pe loc, amorţit. Bruneta îi răsuci un braţ la spate, apoi scoase cătuşele din geanta de pe umăr şi-i imobiliză ambele mîini. Digby păru şi mai uimit decît Luke, fiindcă acum bruneta îl ridicase în picioare, deşi îl vedea că nu-şi poate ţine echilibrul.

Ticălosul. Luke se întoarse spre Eddie, care rîdea în spatele barului.

- Ce naiba s-a întîmplat?

- Tipa e beton, nu crezi? Recunoaşte că a ajuns prima la omul tău.

- Cine este?

- Numele ei este Cassidy. Este o vînătoare de recompense. Uimitor, nu-i aşa?

Luke părea în egală măsură enervat şi curios.

- Ea este M. Cassidy?

- Exact, adică Emma. Băieţii îi spun Em.

Em Cassidy. Cunoştea numele şi credea că e vorba de un bărbat. O privi pe bruneta minionă – cu aproape un cap mai scundă decît Digby şi cu vreo cincizeci de kilograme mai uşoară – care acum îl împingea pe Skinner pe uşă, spre parcare. Luke îşi luă berea, mai sorbi o dată, puse banii plus bacşişul pe tejghea şi ieşi în urma femeii.

După cîteva secunde o zări lîngă un stîlp de electricitate, la capătul parcării. Se retrase în spatele unei maşini, ca să se mai uite la ea o dată. Avea în jur de treizeci de ani, forme rotunde prin locurile esenţiale, părul

brunet şi ondulat, care-i mîngîia umerii.

O vînătoare de recompense. Mai mare rîsul.

Zîmbi şi o urmări cum îl abordează pe Skinner. Îl puse să se aşeze pe iarbă, cu picioarele încrucişate şi mîinile încătuşate la spate. Îl forţa să-i răspundă la întrebări – exact aceleaşi pe care ar fi vrut să i le pună şi Luke.

- Îl cunoşti pe un tip, Felix Riggs, îi zise ea. Este furnizorul tău. Vreau să ştiu unde pot să-l găsesc.

Felix Riggs. Exact tipul după care umbla Luke.

Skinner mormăi:

- Da, bine. Doar nu-ţi închipui că o să-ţi spun ceva. După cum te-ai purtat cu mine adineauri, scîrbă.

Emma îi trase o scatoalcă lui Digby, iar Luke aproape că izbucni în rîs.

- Te-ai fofilat de la plata amenzii pentru conducere sub influenţa alcoolului, îi spuse ea. A treia, Skinner. O să-ţi bage fundul rîios la închisoare pentru cel puţin un an. Spune-mi ce mă interesează şi te las să pleci.

Oare l-ar lăsa să plece? Luke nu se aştepta la asta. Acum părea şi mai contrariat.

Digby stătea liniştit şi cîntărea opţiunile.

- Atunci scoate-mi cătuşele, pe urmă o să-ţi spun ce vrei să ştii.

- Nici o şansă.

- Dacă Riggs află că ţi-am spus de el, mă omoară, zise Digby clătinînd din cap. Nu-i plac turnătorii.

Emma se simţea frustrată şi începuse să-şi muşte buza inferioară. Avea o gură senzuală, iar Luke simţi un

val de căldură neaşteptat.

- Vrei să mergi acasă, ori la închisoare? îl întrebă ea insistent, deşi ştia că nu are nici un efect asupra lui.

Luke privi de jur împrejur. Dacă Digby nu scuipa tot ce ştia în următoarele cîteva minute, exista posibilitatea să apară poliţiştii, fiindcă mereu se găsea cineva care să sune la 911.

Ieşi din zona unde stătea retras, iar Emma se răsuci brusc spre el şi luă poziţia de auto-apărare, cu picioarele depărtate şi genunchii flexaţi. El îi arătă insigna de poliţist, iar ea se mai relaxă.

- Nu te-am auzit venind, spuse ea.

Luke ignoră această remarcă şi se apropie de Skinner Digby, pe care-l întrebă:

- Doamna te-a întrebat politicos unde îl poate găsi pe Felix Riggs. Ştii cine sînt?

Skinner scoase un mormăit.

- Ştiu cine eşti. Eşti Brodie.

- Exact. Îţi voi pune aceeaşi întrebare, o singură dată. Dacă nu răspunzi, nu va mai trebui să-ţi faci griji că vei avea probleme cu Riggs. Vei avea probleme cu mine.

Skinner înghiţi saliva din gură.

- Să vedem...unde este Felix Riggs?

Skinner îşi umezi buzele. Pe mijlocul frunţii i se ridica deja o umflătură roşiatică.

- Riggs este...este plecat din oraş. Se întoarce de-abia luni.

- Unde pot să-l găsesc?

Skinner oftă.

- Îşi face veacul pe la Polo Club. Are acolo o pitipoancă după care i s-au aprins călcîiele.

- Cum se numeşte femeia?

- Lila Purdue...ca numele colegiului, ştii?

- Da, ştiu. Luke se întoarse acum cu faţa spre doamna care aştepta la o distanţă relativ mică. Acum o vedea perfect. Era mai drăguţă decît i s-a părut prima dată cînd a văzut-o; avea ochi mari, trăsături fine şi bărbia delicată. Ca bărbat, îi plăceau femeile cu sîni frumoşi, iar din cîte putea vedea, ai ei erau calitatea I prima.

- Emma Cassidy, se prezentă ea.

- Luke Brodie, spuse el. Aruncă o privire spre Skinner, care bombănea într-una, apoi îi spuse Emmei: bună treabă.

- Mulţumesc.

Luke se uită spre parcare.

- Iată că vine maşina pentru Skinner. Ne mai vedem. Se îndreptă spre o maşină de poliţie care tocmai intra în parcare. *Interesantă tipa*, se gîndea el, în timp ce mergea agale spre bătrînul lui Bronco. Drăguţă şi feminină, cu un trup fierbinte, delicat.

Ultima persoană care ar trebui să alerge pe urmele infractorilor. Luke clătină din cap, dezaprobator.

Se întreba de ce era ea interesată de Felix Riggs. Riggs nu era căutat, deşi ar fi trebuit să fie, întrucît se purta ca un gunoi de doi bani. Poate că el ştia ceva despre un alt tovarăş de infracţiuni, pe care ea îl căuta. Luke spera din toată inima că Emma Cassidy nu avea de gînd să îl confrunte pe individ. Ştia că nu ar fi ieşit la fel de

neciufulită din confruntare, cum s-a întîmplat astăzi.

Nu e treaba ta, îşi zise, apoi se urcă la volanul bătrînului Ford şi porni motorul puternic, V-8.

Maşina era un model perfect pentru supraveghere şi fusese complet recondiţionat. Un motor puternic Ford Racing Aluminator Coyote XS de 5.0 litri – 500 cai putere în plus – torcea sub capotă ca un prădător. Acest Bronco avea şi injecţie cu colector de admisie Cobra, precum şi capete de aluminiu CNC.

Pe bancheta din spate au fost sudate de stîlpi nişte bare speciale, ca să poată transporta prizonierii încătuşaţi la închisoare. Luke era îndrăgostit de bătrînul lui Bronco. Îi plăcea să conducă o rachetă deghizată în avion de hîrtie.

Cînd se uită în oglinda retrovizoare, o văzu pe Emma Cassidy urcîndu-l pe pocitul Skinner Digby în maşina poliţiei. Îi era greu să-şi imagineze care ar fi fost motivele ei, pentru care îşi dorea să fie vînătoare de recompense.

De fapt în viaţa lui nu a înţeles femeile.

Această concluzie nu s-a schimbat nici acum.

Emma se uita şi ea spre Bronco-ul lui Luke Brodie, vopsit în crem şi negru, care arăta ca o cursă de şoareci. Maşina era rablagită şi mai veche decît lumea, dar cînd îi auzi motorul demarînd, înţelese imediat că suna mai degrabă ca o maşină de curse, decît ca un SUV în drum spre cimitirul de rable.

L-a recunoscut pe Brodie din clipa cînd şi-a făcut apariţia, deşi s-a mişcat uşor, ca o pisică. Asta poate din cauza ghetelor cu talpă moale, pe care le purta, sau datorită uşurinţei cu care se mişca. Îl recunoscuse, fiindcă

văzuse fotografii cu el în ipostaze postate pe Internet, dar şi din propriile ei investigaţii.

Treizeci şi doi de ani, un metru optzeci şi şapte, nouăzeci şi cinci de kilograme, şaten, cu ochi albaştri. Era prima dată cînd îl vedea în carne şi oase. Nu i s-a părut doar frumos, aşa cum îl ştia din fotografii, dar bărbatul avea o faţă de înger-demon, care ar fi înnebunit orice femeie de pe pămînt. Ochii aceia nu erau doar albaştri; aveau o nuanţă electrizantă, tulburătoare, care i-au tăiat răsuflarea în clipa cînd au sfredelit-o ca un laser.

Tricoul lui oliv, mulat pe corp, precum şi blugii strîmţi nu ascundeau deloc umerii laţi şi şoldurile înguste, dar nici musculatura de granit cu care l-a înzestrat natura.

Ea apreciase ajutorul acordat cu Digby. Era destul de novice în acest domeniu şi mai avea de învăţat multe şmecherii. Nu era un lucru uşor să-ţi interoghezi suspecţii.

Emma scoase mobilul din poşetă şi se uită la ceas. Nu era încă miezul nopţii. Era obosită, dar şi încununată de succes. Arestarea lui Digby s-a desfăşurat întocmai după planul ei.

După ce a terminat cu partea de birocraţie, a pornit-o spre barul Hide and Seek, locul unde se adunau agenţii care urmăreau executarea cauţiunii. Dar nu şi Luke Brodie, care locuia în Bellevue, pe celălalt mal al lacului.

Se făcuse deja ora unu cînd deschise uşa barului mai mult cu aspect de cîrciumă pentru motociclişti, decît de bar local, din pricina podelelor uzate şi a scaunelor de bar deteriorate. Pe mesele de biliard din spate se auzeau bilele ciocnindu-se.

Emma îl zări pe Xavier Castillo, un amic de-al ei, tot vînător de recompense, care arunca la țintă în tandem cu un alt agent, Bobby Grogan și cu iubita acestuia, Melissa.

Xavier era un bărbat masiv cît un dulap și cu pielea măslinie. Era pe jumătate negru, pe jumătate hispanic. Nu vorbea spaniola. Ca și Emma, de-abia se obișnuia cu meseria. Emma nu era convinsă că bărbatul cu voce blîndă avea personalitatea potrivită pentru acest domeniu, dar ea însăși lucra oficial în branșă de numai șase luni.

Xavier îi făcu semn cu mîna și abandonă aruncarea săgeților la țintă, ca să vină la masa ei, unde se instală într-un scaun care trosni sub greutatea lui colosală.

Mattie Jackson, proprietara localului, care servea și la mese îi aruncă o privire dojenitoare.

- Uşurel, dolofanule, că te pun să-mi plătești scaunul. Femeia roșcată avea în jur de patruzeci de ani, un bust generos și se purta degajat cu clienții care-i treceau pragul.

- Scuze, zise Xavier, apoi roși instantaneu. Deși era atît de masiv, Xavier era un om foarte blînd.

Mattie o întrebă pe Emma:

- Îți aduc ca de obicei?

- O cutie de Bud Light rece ar fi mai potrivită, zise ea și își lăsă capul pe spate, iar părul brunet i se revărsă pe umeri; se vedea că e obosită și tensionată.

- Eu stau bine deocamdată, îi spuse Xavier lui Mattie, ridicînd sticla de bere pe jumătate plină. Mattie dispăru în spatele barului, iar el o întrebă pe Emma interesat: așadar, care-i treaba?

- L-am găsit pe Skinner Digby. Chiar în timp ce noi

vorbim, el se răcoreşte la sediul poliţiei.

- Ce mai, ai făcut treabă bună. Aş fi mers cu tine, să ştii.

- Ştiu. De cîteva ori au făcut echipă bună. Emma îi localiza, iar Xavier o ajuta să-i prindă. Problema lui Xavier era că semăna cu un cîine Saint Bernard: era mare, dar inofensiv. Un infractor înrăit îşi dădea seama de asta imediat.

Emma îşi aminti de gura spurcată şi de glumele nesărate ale lui Digby.

- Din cîte ştiam despre Skinner, nici nu mi-am închipuit că-mi va face necazuri.

Chiar atunci Mattie reveni şi puse pe masă o sticlă brumată de bere Bud.

- Am auzit că în seara asta ai pus mîna pe tipul căutat. Felicitări.

- Mersi. M-a ajutat puţin şi Luke Brodie.

Mattie ridică o sprînceană, cu subînţeles.

- Ai grijă, fetiţo. Omul are o reputaţie de Don Juan necruţător.

Emma îşi dăduse seama de asta din prima privire.

- Nu mă interesează Brodie – cel puţin nu în sensul acesta. Şi nici el nu este interesat de mine.

Mattie îşi dădu ochii peste cap.

- Doamne ajută, să fie aşa cum spui. Femeia era de o sinceritate debordantă. Chiar şi aşa, Emma aprecia relaţia de prietenie care se înfiripa între ele.

Mattie se depărtă de ea şi-i făcu semn cu mîna. Emma aprecia sfatul lui Mattie, însă în afară de curiozitate

profesională, nu era deloc interesată de Luke Brodie, dar nici de alt bărbat. Nu ieşea cu nimeni. Nu avea timp. În ultimele zece luni s-a antrenat, şi a participat la cursuri înainte să susţină examenul de agent executări eliberare condiţionată.

După ce şi-a obţinut licenţa, a avut grijă să afle toate detaliile şi dedesubturile pe care le prespunea meseria pe care şi-a ales-o, apoi s-a pregătit temeinic pentru misiunea pe care a îndeplinit-o cu succes.

- Ai obţinut acea informaţie de care aveai nevoie? o întrebă Xavier. Era unul dintre puţinii oameni care cunoşteau ţinta ei adevărată şi motivul real pentru care a devenit vînătoare de infractori. Ceilalţi erau: Xavier şi sora lui, Benita, apoi prietena cea mai bună a Emmei şi colegă de cameră, Chelsea Davenport, reprezentant regional de vînzări la o firmă de software high-tech.

Emma luă o gură de bere şi simţi cum lichidul acidulat îi răcoreşte gîtul.

- Skinner mi-a oferit o pistă care să mă ducă pe urmele lui Felix Riggs. Nu eram sigură că îl voi face să vorbească. Atunci a apărut Luke Brodie şi individul a început să cînte ca o pasăre.

Xavier bău şi el puţin din berea lui.

- Aşadar l-ai cunoscut în sfîrşit.

Emma încuviinţă.

- Da şi recunosc că a fost exact cum mi-l imaginam. Nici măcar nu l-a ameninţat pe Digby. Pur şi simplu s-a uitat la el şi i-a spus să-mi răspundă la întrebări. Digby nu se mai oprea.

- Afurisitul e şi frumos pe deasupra, zise Xavier rîzînd.

Emma îşi feri privirea.

- Nici nu am observat. Ce minciună gogonată i-a ieşit pe gură. Era imposibil pentru o femeie să nu remarce un bărbat ca Luke. L-am recunoscut din fotografii, adăugă ea. Măcar acum a spus adevărul.

Luke era unul dintre cei mai cunoscuţi vînători de criminali din stat şi locuia în Seattle, astfel că Emma citise toate articolele despre el, ba chiar făcuse verificări personale despre trecutul lui. Luke era fost militar, lucrase în Forţele Speciale ale Armatei, deşi nu se vorbea prea mult despre asta în materialele citite de ea. Cînd nu era pe urmele vreunui infractor pentru care primea o sumă comparabilă cu eforturile depuse, Luke lucra ca detectiv particular.

Brodie era celebru – mai exact spus, notoriu – în cercul vînătorilor de eliberaţi pe cauţiune.

- Din cîte am auzit, tipul este un fel de tîrfă masculină, zise Xavier. În fiecare seară îşi bagă alta în pat. Deşi în ultima vreme aud că s-a cam lăsat de sportul ăsta, zise el, frecîndu-se la bărbie.

Fără să ştie de ce, Emma se trezi că-i ia apărarea:

- Luke este un om ocupat. Poate că are un program prea încărcat.

Xavier pufni în rîs.

- Un bărbat nu are niciodată un program prea încărcat, încît să renunţe la o bucăţică bună de...

- Xavier...

- Scuze.

Luke lucra ca detectiv particular, însărcinat cu recuperarea proprietăţilor scumpe furate, de genul avioanelor sau bijuteriilor, iar el făcuse o avere din predarea celor mai duri, parşivi şi periculoşi răufăcători din ţară.

Emma trebuia să recunoască, deşi foarte greu, că îl idolatriza pe Luke Brodie, iar întîlnirea cu el din această seară nu a dezamăgit-o cîtuşi de puţin.

- Şi care-i următoarea ta mişcare? o întrebă Xavier, în timp ce răsucea sticla de bere, dezlipindu-i eticheta.

- Digby mi-a comunicat locul unde ar fi Felix Riggs. Este în afara oraşului, dar se întoarce luni. Vreau să stau de vorbă cu el.

Nu dădea doi bani pe suma care ar fi primit-o pentru aducerea lui Skinner Digby. Avea suficienţi bani ca să-şi plătească facturile: o mică moştenire de la bunica ei. Dar, dacă informaţia primită de la Skinner era corectă, iar ea îl găsea pe Felix Riggs, atunci ar fi avut prima pistă clară spre Rudy Vance, omul pe care-l căuta de fapt, individul pe care jurase să-l găsească, oricît de mult ar fi durat.

- Mîine dimineaţă mergi la antrenament? o întrebă Xavier.

- De obicei duminica îmi iau liber. Spune-i Nitei că vin la sală luni la ora opt dimineaţa. Sînt sigură că o voi găsi acolo. Ea nu lipseşte de la nici o oră. Nita, sora lui Xavier, era exact opusul fratelui ei. Avea o condiţie fizică de invidiat, era expertă în autoapărare – cursul la care ele s-au cunoscut – şi nu se temea de nimeni şi de nimic.

- O să-i comunic, zise X.

Emma se ridică.

- Plec spre casă. Mîine vreau să mai aflu cîte ceva despre Riggs. Vreau să fiu pregătită atunci cînd voi sta de vorbă cu el. Duminica era ziua în care se ducea la biserică ori de cîte ori putea. Era catolică irlandeză. Va trebui să-i mărturisească preotului despre Skinner Digby şi despre preţul pe care ea l-a pus pe capul lui; doar că Skinner îşi merita soarta, aşa că pedeapsa pentru ea nu putea fi prea mare. Spune-i Nitei că o salut, zise ea. Vă doresc un weekend plăcut.

Emma se îndreptă spre uşă, iar Xavier îi făcu semn cu mîna.

CAPITOLUL TREI

Luni dimineața devreme Emma își strînse părul la spate, într-o coadă de cal, îmbrăcă o pereche de pantaloni negri mulați, se echipă cu o bustieră specială și se îndreptă spre strada 42 SW, unde se afla sala de antrenamente, destul de aproape de apartamentul din West Seattle, pe care-l împărțea cu prietena ei, Chelsea Davenport.

Chelsea era agent de vînzări și călătorea mult, fapt care o făcea partenera ideală cu care să locuiești, fiindcă era mai tot timpul plecată. Dezavantajul acum era că Emma nu apucase să-i spună prietenei ei despre povestea cu Skinner Digby și Luke Brodie.

Duminică la prînz, după slujba de la biserică, s-a bucurat de o după amiază relaxantă. Apoi luni, la ora opt, a intrat în sala Easy Fitness, unde avea întîlnirea cu antrenorul ei, Leonard Fox.

Len avea puțin peste treizeci de ani, era masiv, musculos și nu arăta rău deloc. Își făcea bine treaba și lecțiile lui de natură semi-particulară erau întotdeauna dure și profesionale. Len avea o iubită superbă, pe care o adora, așa încît Emma se simțea complet relaxată pe durata sesiunilor de pregătire împreună.

Cum intră în sala de antrenamente, se uită de jur

împrejur şi o văzu pe Nita Castillo, care îşi făcea încălzirea, alergînd pe loc. Nita zîmbi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Len.

- Perfect, doamnelor. Cum vă simţiţi în dimineaţa asta?

- Nerăbdătoare să tragem şuturi în fund instructorului, zise Nita zîmbitoare. Semăna foarte bine cu fratele ei, în sensul că nu putea fi considerată frumoasă, dar trupul ei perfect, precum şi cei un metru optzeci şi cinci înălţime întregeau imaginea feminităţii.

- Dar tu, Em? o întrebă Len. Cum te simţi?

- Perfect în formă. Sîmbătă seara am aplicat manevra "Faţa la pămînt" pentru prima dată. A mers perfect.

Len zîmbi. Bărbatul cu păr de culoarea nisipului, fost soldat în marina militară avea un fel de a-şi instrui elevii, care transforma munca într-o distracţie – asta mai tot timpul.

- Mă bucur să aud asta. Mi-ar părea rău să ştiu că toate orele în care aţi dat cu fundul de pămînt au fost în zadar.

Emma surîse, amintindu-şi de cîte sute de ori a căzut în timpul antrenamentelor dure.

Len le atrase atenţia şi bătu din palme de două ori.

- Perfect, atunci la treabă. Amîndouă...vreau să faceţi cincizeci de flotări – acum.

Emma nu se grăbi să înceapă, fiindcă flotările nu erau punctul ei forte. Tocmai de aceea Len insista să le facă. Se culcă pe burtă şi începu cu cîteva mişcări de încălzire; apoi au trecut la auto-apărare. Len le prezentă cîteva

tactici cu nume sofisticate:Ciocanul, Ascuţitoarea, Apucă-Tare sau Răsucirea pe sub Cot, după care încheie cu Îmbrăţişarea Ursului. Nita se mişca foarte lejer, iar de aceea lucrurile păreau uşoare, deşi nu erau. După ce au exersat împreună, Len le-a invitat la sacii cu nisip.

Ora s-a încheiat curînd.

- Doamnelor, ne vedem miercuri, zise Len.

- Hai să alergăm puţin pe bandă, propuse Nita, cînd au ajuns în sala principală de antrenamente.

- De acord. De cîteva luni ele se obişnuiseră deja cu zdrăngănitul halterelor, trîntitul greutăţilor şi gemetele bărbaţilor care se antrenau intens.

- Xavier spunea că i-ai luat urma lui Felix Riggs, zise Nita şi urcă pe prima bandă magnetică. Trebuie să fii în formă, dacă vrei să-l prinzi pe individ. Felix avea o reputaţie: fost traficant de droguri şi puşcăriaş, se pricepea foarte bine să stea ascuns. Acum Emma ştia unde să-l găsească.

- *Sînt* în formă, zise ea.

- Da, dar totuşi...cred că ar fi bine să iei pe cineva cu tine.

Asta nu se va întîmpla. Era misiunea ei. Era vorba de ceva periculos, dar personal. În plus, intenţiona să-i pună doar cîteva întrebări.

- Am să mă gîndesc la asta.

Emma a alergat o oră pe bandă, alături de Nita. Cînd ea a coborît, Nita a continuat să alerge, fiindcă spre deosebire de prietena ei, pentru ea alergatul era doar o modalitate de a se ţine în formă.

Datorită eforturilor susținute depuse în timp, rezultatele se vedeau la Emma, care se simțea foarte mîndră de asta, mai ales că renunțase la modul de viață liniștită, ca profesoară de gimnaziu.

Atribuțiile noi, ca agent de executare păreau o provocare extremă, cea mai solicitantă din viața ei. Momentul cînd Rudy Vance a fost eliberat pe cauțiune, iar el s-a dus acasă la sora ei și a ucis-o pe Eleanor Harris, apoi a încercat să o violeze pe micuța Ginny a fost punctul de pornire pentru ea, din care nu mai exista altă alegere.

Rudolph Vance era un sociopat, un criminal care credea că nu va fi prins niciodată. Era un om cu mulți bani și avocați pricepuți și pentru el au lipsit dovezile; la trei zile după ce a fost arestat pentru viol, a fost eliberat pe cauțiune.

Judecătorul a făcut o greșeală teribilă. Nici măcar cele trei milioane de dolari plătiți drept cauțiune nu au fost suficienți, ca să-l oprească pe Vance din fuga lui. Rudy dispăruse pur și simplu, însă era undeva, ascuns. În libertate și o amenințare permanentă pentru familia ei.

În ultimele zece luni nu s-a văzut nici urmă de el. De la o vreme totuși, umbla vorba că Vance a revenit în Seattle.

Emma era hotărîtă să-l găsească.

Luke își parcă Fordul Bronco în spatele clădirii cu două etaje de pe Bellevue, apoi urcă în biroul lui de la Service de Securitate Brodie Operations. BOSS, Inc., așa cum numeau pe scurt firma. Biroul era mobilat cu piese

moderne, în note de inox şi negru, cu o zonă de aşteptare unde domneau canapele din piele neagră şi fotolii confortabile. Pe pereţi erau agăţate fotografii cu maşini puternice şi bărci cu motor de mare viteză.

Frumos loc de muncă pentru foşti poliţişti, sau ofiţeri de armată, care în prezent se ocupau cu activităţi de asigurarea securităţii.

Luke trecu prin dreptul sălii de şedinţe şi ajunse în biroul mare, principal, unde îl zări pe fratele lui mai mare aşezat la biroul lui, vorbind la mobil. Ethan era ceva mai înalt decît Luke, mai solid, cu părul scurt şi negru, cu ochi căprui, nu albaştri ca ai lui Luke.

Şi el a fost poliţist şi a lucrat în Dallas, aproape de locul unde s-au născut toţi fraţii. Aproape de el era Nick, vărul lor, fost detectiv la secţia omucideri, în Alaska, în prezent căsătorit şi proaspăt tătic. Şi el lucra ceva pe laptop. Ian, vărul lui Luke, la rîndul său fost poliţist şi proprietarul companiei, avea biroul un etaj mai sus.

Luke se aşeză la biroul său şi porni laptopul. Fratele lui tocmai se apropia.

- Eşti ocupat? întrebă Ethan.

- Sînt pe urmele unui tip eliberat pe cauţiune. Cred că ţi-l aminteşti – Rudy Vance? Gangster, criminal, agresor de copii – toate faptele lipsite de dovezi.

- Mi-l amintesc.

- Fac bani mulţi, dacă pun mîna pe el. Deocamdată nu prea am avut noroc.

- Crezi că a revenit în oraş?

- Lumea vorbeşte că da. Poate nu va rămîne mult.

Presupun că lucrează la ceva profitabil, dacă a riscat să revină în Seattle.

- Sau, poate că nu a plecat niciodată.

- Posibil, după părerea mea. Cred că a fost la mare ananghie, dacă a rămas ascuns în scorbură aproape un an. Ai nevoie să te ajut cu ceva?

- Sîmbăta viitoare Val vrea să ne întîlnim la un grătar. Spera să vii şi tu. Hannah va fi la mine în weekendul acesta. Dirk şi Meg vin şi ei, cu micul Charlie. Nick a spus că va veni cu Samantha şi bebeluşul lor. Evident, vor fi prezenţi Ian, Meri şi Lily.

- Mi se pare ca o reuniune de familie. Trebuie să vin şi eu neapărat.

Ethan surprinse nuanţa sarcastică.

- Nu vei fi singurul burlac de acolo. Vin şi Pete Hernandez, Sandy Sandowsky, băieţii cu care am colaborat în turneul prezentărilor de modă. Vin şi cîteva prietene ale lui Meg.

- Modele care prezintă lenjerie? întrebă el interesat. Meg era iubita lui Dirk Reynolds. Dirk era detectiv particular şi colabora cu ei, fiind foarte bun prieten cu Luke. Norocosul naibii, urma să se însoare cu un fost super-model al firmei La Belle.

- Carmen şi Isabelle au anunţat că vor veni şi ele, zise Ethan zîmbitor.

Luke le cunoscuse pe fete prin Ethan, cînd a lucrat ca bodyguard pe durata turneului. Izzy şi Carmen erau două dintre cele mai fierbinţi femei de pe planetă. Dar nu agreau aventurile de o noapte. Erau genul de femei

dornice de o relaţie stabilă, iar el nu de aşa ceva avea nevoie.

Cu toate că trebuia să recunoască, în ultima vreme nu mai era nici el interesat de poveşti scurte.

Luke oftă. Habar nu avea ce se petrece cu el. Poate că se săturase de bine. Poate era bine să treacă pe la farmacie şi să-şi cumpere nişte vitamine.

- În concluzie, poţi să vii? întrebă Ethan.

Mereu s-a simţit stingher în mijlocul familiştilor, deşi îi plăceau copiii.

Micuţa Hannah, fiica lui Ethan şi Lily, fiica lui Ian erau apropiate ca vîrstă şi drăgălaşe-foc, iar micul roşcat al lui Meg, Charlie era minunat. Despre cei mici nu putea spune încă nimic. Odată ce va mai creşte copilul lui Nick şi va începe să joace baseball şi fotbal, desigur Luke se va împrieteni cu el.

- La ce oră se dă startul? întrebă Luke.

- Pe la patru. Bem o bere, frigem ceva pe grătar, burgeri şi hot-dog pentru copii. Îi spun lui Val că vii.

Luke dădu din cap afirmativ. Era sigur că nu va avea vreodată soţie, sau copii. Avea balta peşte. Începea să-i lipsească tot ce nu avusese niciodată doar cînd se afla cu prietenii şi familiile acestora.

- Ai vreo pistă despre Vance? întrebă Ethan, ca să-l scoată din pasa proastă în care părea că intră.

- Diseară merg la clubul Polo, unde îl voi căuta pe un furnizor la mîna a doua, Felix Riggs. Umblă vorba că a făcut parte din lanţul comercial al lui Vance. Instinctul îmi spune că e implicat şi acum.

Luke ştia foarte multe despre Rudolph Vance. Deţinea jumătate din firma International Cargo şi făcea averi din afacerile de importuri-exporturi, transport naval şi recepţionare mărfuri din toate lumea.

Federalii încercau să adune probe care să redeschidă dosarul acuzărilor. Credeau că Vance era implicat în multe afaceri, de la contrabandă cu droguri pînă la comerţ cu arme. Problema era că Vance s-a dovedit mult prea isteţ pentru ei. Autorităţile nu au reuşit să pună mîna pe nici o dovadă.

Ceea ce l-a dat de gol a fost apetitul lui bolnav pentru minore. Le plăcea din momentul în care începeau să devină conştiente de sexualitatea lor, cînd sînii de-abia le înmugureau şi erau foarte curioase, dar nu şi precaute.

A fost arestat după ce a violat o tînără de paisprezece ani. Luke l-a tot urmărit din ziua cînd nu s-a prezentat la tribunal, chiar dinainte să se întoarcă la casa victimei, unde a ucis-o pe menajeră şi a încercat să o violeze din nou pe minoră.

Vance valora douăzeci de procente din cauţiunea de trei milioane de dolari pe care o stabilise judecătorul. Luke i-a mers pe urme, pînă ce a ajuns într-un punct mort, ca şi victima crimei, doar că individul dispăruse de-a binelea.

Pînă acum. Dacă Vance s-a întors în oraş, Luke îi va veni de hac. Îi ura pe cei care molestează minori mai mult decît orice pe lume. Adevărul era că nu i-ar strica o recompensă grasă de şase sute de mii de dolari, dar cînd venea vorba de scursori ca Rudy Vance, era dispus să-l salte pe nemernic chiar şi pe gratis.

CAPITOLUL PATRU

În această seară Emma nu avea ținuta de prostituată, cea pe care o învățase pentru păcălit bărbații, de la Booth Childers, mentorul ei. Booth, fost ofițer în armată, pensionat din afacerile cu recuperări, s-a cunoscut cu Emma la barul Hide and Seek.

Grizonat, încă atrăgător la cei șaizeci și cinci de ani ai săi, Booth se pricepea foarte bine să depene povești din tinerețea lui, cînd fusese unul dintre cei mai buni vînători de fugari din țară. Emmei îi plăcea la nebunie să stea și să-l asculte. Booth mărturisise că îi place foarte mult temperamentul ei, așa că o luase sub aripa lui și acum îi împărtășea din secretele meseriei protejatei lui.

I-a fost de mare ajutor pînă acum o lună, cînd a suferit un accident vascular. Cum familia lui nu stătea în apropiere, Booth nu avea pe nimeni să-i poarte de grijă. Emma mergea des la Oakmont, un cămin-spital de recuperare, în care el s-a internat. Duminica, după slujba de la biserică, de cîte ori putea, Emma mergea să-l viziteze și era bucuroasă să-l vadă că se recuperează rapid.

- Am dat de urma lui Vance, i-a spus ea. Stăteau pe fotolii, în garsoniera lui Booth, cu vedere spre un părculeț cu multă iarbă. Am găsit pe cineva care probabil știe unde

se află.

Erau puțini cei care știau că ea îl vînează pe Rudy Vance, iar Booth Childers se număra printre ei.

- Care e numele omului? întrebă Booth, cu gura strînsă. Nu putea să-și miște un braț și un picior, însă făcea terapie pentru recuperare și făcea progrese zilnic. Emma se gîndea că foarte curînd ar putea să revină și el printre vînătorii de oameni.

- Felix Riggs, zise ea.

Booth scoase un fluierat printre dinți.

- Om rău. Nu e o persoană prea importantă din ierarhie, ceea ce ar fi în avantajul tău.

- Skinner Digby mi-a livrat informația, se confesă ea cu un zîmbet mîndru. Am pus mîna pe el sîmbătă seara.

- Bună treaba.

- Mersi. Nu i-a spus nimic de Luke Brodie. Booth îl cunoștea, desigur și îi știa reputația printre femei. I-ar fi dat multe sfaturi, doar că ea nu le dorea și nu avea nevoie de ele.

- Cînd pleci pe urmele lui Riggs?

- Digby spunea că luni seara poate fi găsit la clubul Polo. Cică se ține după o femeie care lucrează acolo.

- Presupun că vrei doar să-i pui niște întrebări, nu? Nu ai mandat pe numele lui?

- Nu.

- Și cum ai de gînd să-l faci să vorbească?

- Deocamdată nu știu, dar va trebui să cînt după ureche.

- Ai nevoie și de cineva care să te ajute.

- Dar nu vreau să-l arestez.

- Poate că nu, dar totuşi...

- O să mă mai gîndesc. Poate ar fi fost bine să ia cu ea pe cineva, dar se gîndea că mai mult ar fi încurcat-o. Emma reuşise deja să aducă în faţa judecătorului cîţiva fugari, aşa că era încrezătoare în capacităţile ei de a-l interoga singură pe Felix Riggs.

- Ai vreun sfat legat de modul în care ar trebui să pătrund în clubul Polo?

- Da. Cunosc locul. Este o adunătură de drogaţi şi pierde-vară. Într-un asemenea loc trebuie să te strecori nevăzut. Nu atrage atenţia inutil. Se bea mult alcool, aşa că nu poţi să intri înarmată. Ia cu tine spray-ul paralizant.

- Bine. Altceva?

- Ar fi indicat să-l scoţi afară cumva. Dacă mergi pe varianta asta, ai grijă ca Riggs să ştie că eşti înarmată.

- Bine. Cum avea permis pentru armă, cunoştea regulile. Va lua cu ea un pistol semi-automat 380, pe care să-l ţină în poşetă, iar cu acesta ţintea bine. Avea de gînd să lase arma în maşină, unde mai avea de rezervă un Glock 19. Va lua spray-ul paralizant, aşa cum i-a spus Booth. Omul era un profesionist, aşa că trebuia să-i urmeze sfatul.

Au mai discutat puţin, iar Booth i-a smuls promisiunea că o să-l anunţe cum a decurs operaţiunea.

Operaţiune – deja folosea limbajul milităresc, ca bărbaţii. Mai erau şi alte femei în branşă, desigur, dar ele se specializau în urmăriri, nu în capturări. Cu excepţia unei doamne, Michelle Gomez, o femeie înaltă de un

metru optzeci înălțime și doar cincizeci de kilograme. Ea opera în Lockhart, Texas și era foarte cunoscută. Găsise un articol despre ea în revista *Wired*, la cîteva săptămîni după ce Vance a încercat să o violeze din nou pe Ginny. În acel moment Emma a înțeles că poate deveni și ea agentă ca Michelle, mai ales după ce-și va pune în valoare abilitățile găsindu-l pe Rudy Vance.

Direct de la căminul-sanatoriu Emma plecă spre clubul Polo, ca să ia pulsul locului pentru acțiunea apropiată, planificată pentru luni seara. Abia acum a înțeles complet avertismentele lui Booth.

A doua zi la ora zece seara își parcă Mazda hatchback, albă, veche de cinci ani, astfel încît să poată scoate rapid mașina, în caz că va fi nevoită să plece în grabă. Purta o pereche de blugi uzați, un tricou bleumarin și tenișii. Avea părul strîns la spate și purta o șapcă albastră, la spatele căreia și-a scos coada de cal. Arăta mai degrabă ca un puștan.

La centură își prinsese mascat un tub cu Sabre Red, spray paralizant folosit de forțele de poliție. În poșetă avea pistolul 380, iar două cutie se odihneau pe podea, sub scaunul din dreapta. Glock-ul 19 era depozitat sub scaunul șoferului.

Coborî din mașină și îmbrăcă o geacă de fîș, care nu lăsa să se vadă spray-ul de la centură, apoi intră în bar.

Se întîmplă din nou – se gîndea Luke înjurînd de mama focului. Puștiul pe care-l văzu intrînd în bar nu era un adolescent sub optsprezece ani, așa cum a crezut la

prima vedere. Era Emma Cassidy. Nici măcar cu geaca pe ea nu putea să ascundă vederii perechea de sîni excepționali.

Pur și simplu nu-i venea să creadă. S-a așezat la o masă din spate, iritat de prezența ei în momentul lui de glorie – din nou – ca să nu mai pomenească și de situația extrem de periculoasă. Se instală confortabil pe scaun și o urmări.

Căuta o femeie, Lila Purdue, despre care îi vorbise Skinner Digby. Apăru o blondă voluptoasă, îmbrăcată cu niște blugi strîmți, care plesneau la cusături. Se așeză alături de Emma și au început să discute, printre rîsetele feroce ale motocicliștilor și celorlalți clienți fioroși. Unul dintre motocicliști anunță cu glas tare că trebuie să meargă să urineze, apoi se avîntă grăbit spre toaletă, călcînd peste numeroasele coji de alune împrăștiate pe jos.

Luke clătină din cap. Nu era locul pentru micuța Emma Cassidy, oricît de dură s-ar fi crezut ea. Îi spuse ceva blondei, zîmbi, apoi își desfăcu discret fermoarul de la geacă și lăsă vederii insigna de agent recuperator. Se văzu cum blonda hohotește de rîs.

Luke se gîndi că putea afla ceva interesant din discuția celor două, mai ales că Emma nu fusese încă azvîrlită afară din bar, așa că se îndreptă agale spre cele două, destul cît să audă ce vorbesc, dar să nu fie observat.

- Vreau doar să discut cu el, îi zise Emma Lilei. Nu este căutat pentru ceva anume. Am să-i pun cîteva întrebări lui Felix. Crezi că poți să-l convingi să discute cu mine?

- Ai venit aici singurică, doar ca să-l faci pe Felix Riggs să-şi dea în gît unul dintre prieteni? Dacă purtam pălărie, sincer, mi-o scoteam în faţa ta, Emma. Chiar mă uimeşti.

Luke îşi ridică privirea spre cer. Da, bine, chiar era uimitoare. Era un magnet uimitor care atrăgea necazuri.

- Ce părere ai? Crezi că-l convingi să-mi vorbească? Nu am nevoie decît de cîteva minute.

Lila îşi lăsă capul într-o parte şi îşi puse mîna în şold.

- Felix este picat în limbă după mine. Ar face orice îi cer pentru o bucăţică de la mine. Din păcate, nu am nici un gînd să-i ofer nimic.

- Te înţeleg.

Blonda aruncă o privire spre trupul Emmei, cîntărind-o dintr-o privire.

- Ai un corp superb, scumpo. Cît de mult ai nevoie de informaţie?

Era prima dată cînd Emma păru tensionată.

- Ştii, sînt cam pretenţioasă la bărbaţii cu care aleg să mă culc. Ce spui de nişte bani? Scoase un teanc de bancnote. Am cinci sute de dolari. Cîte informaţii pot să cumpăr de banii ăştia?

Luke nu se simţea deloc confortabil. Într-un loc ca acesta nu era indicat să fluturi bani deasupra mesei. Emma făcuse prima ei mare greşeală. Asta dacă treceai peste greşeala de a se aventura într-o cocină ca asta, în primul rînd.

Blonda privi nervoasă de jur împrejur, fiindcă era de aceeaşi părere. Imediat apăru un tip mătăhălos, de-abia

ridicat de pe scaunul de bar. Lui i se alătură un altul, cu pieptul dezgolit şi tatuaje pe braţe, iar cel de-al treilea, un negrotei, răsări parcă din spatele localului. Emma se uita cînd la blondă, cînd la cei trei.

- Să înţeleg că nu vom încheia afacerea.

- Oh, scumpo, aş vrea să te pot ajuta, sincer aş vrea. Sfatul meu prietenesc este să-i dai lui Ivan teancul de bancnote şi să-ţi iei imediat tălpăşiţa de aici.

Cînd Emma puse banii în buzunarul blugilor, Luke se trezi înjurînd în şoaptă. Nu merita să irosească banii pentru ce aveau de gînd să facă acei indivizi.

Emma zîmbea.

- Nu am primit răspunsuri, nu dau nici un ban. Spune-i lui Felix că ne vedem data viitoare. Se întoarse să plece. Cînd Ivan păşi în faţa ei, blocîndu-i înaintarea, Luke pusese deja pariu pe femeiuşcă.

- Ai fi deştept dacă m-ai lăsa să trec, îl avertiză ea, cu capul lăsat pe spate, ca să-l privească în ochi.

- Nu mai spune, exclamă malacul şi îşi puse mîinile pe talia ei, apoi rînji ameninţător, după care îşi privi cei doi tovarăşi. Emma făcu un pas în lateral şi îşi strecură piciorul pe la spatele lui, unde îi atinse genunchiul şi bărbatul îşi pierdu echilibrul, lăsîndu-se uşor pe vine. Rapidă ca o felină, ea îl împinse atît de tare în piept, încît omul căzu pe spate, oprindu-se pe o masă, care se desprinse din şuruburi, iar el căzu lat pe podea.

Luke simţi o fierbinţeală în pantaloni, exact în bărbăţia lui. Nu ştia de ce, faptul că doar o privea pe această luptătoare minionă, care punea la pămînt un

bărbat, îl făcea să se simtă excitat; pur şi simplu nu putea să-şi ia ochii de la ea.

Emma porni spre uşă, dar acum Ivan o blocă. Cu o mişcare bruscă a braţului, pe care Luke nici nu o remarcă exact, Emma scoase de la centură spray-ul şi-l îndreptă spre fraier, după care o rupse la fugă spre uşă.

Luke începu să rîdă cînd o văzu cum iese alergînd. În bar se declanşase haosul, iar el avu timp să iasă prin spate, apoi să ajungă în parcare.

Din păcate pentru Emma, deja trei fătălăi bărboşi, cu plete şi veste din piele o ţintuiau cu spatele de maşina ei. Femeia pusese la pămînt trei haidamaci beţi, în ciuda înălţimii ei, surprinzîndu-i cu manevrele agile şi eficiente, dar de data aceasta...

Luke se gîndi că era timpul să echilibreze situaţia în ringul de luptă.

CAPITOLUL CINCI

Emma era speriată. În scurta ei carieră de agent executări nu i s-au întîmplat prea multe, însă acum chiar se speriase. Dacă pînă acum a reuşit să se descurce singură, de data asta situaţia era cu totul diferită.

Reuşise să descuie maşina şi aproape că a ajuns la Glock-ul de sub scaun, cînd trei uriaşi au apărut din iad, au pus mîna pe ea şi au lipit-o de portieră. Şapca i-a zburat de pe cap, părul i s-a desfăcut din elastic şi buclele negre îi acopereau acum faţa. Inima îi bătea nebuneşte, iar gura i se uscase complet. Trebuia să acţioneze şi asta cît mai repede.

- Dă-mi drumul, zise pe un ton autoritar.

- Ai auzit, Badger? zise cel de-al doilea atacator. Vrea să-i dai drumul. Bărbaţii au izbucnit în rîs simultan.

Badger se aplecă lipit de ea, imobilizînd-o cu greutatea proprie. Îi simţea răsuflarea urît mirositoare şi fierbinte în obraz. Era un tip solid, gras, iar privirea lui metalică îi provoca fiori reci.

- Credeam că eşti bărbat, pînă cînd ţi-am văzut ţîţele alea mişto. În seara asta o să ne distrăm şi noi, cucoană.

Din păcate pentru Badger, a făcut greşeala să se întoarcă puţin cu faţa spre ceilalţi, în timp ce rîdea

zgomotos. Emma prinse momentul, se răsuci, ridică genunchiul şi-l lovi puternic exact în bărbăţie, exact cum o învăţase Len. Badger a urlat atît de strident, încît glasul lui putea fi auzit de la depărtare mare, apoi în clipa următoare s-a prăbuşit în genunchi, protejîndu-şi îndurerat bijuteriile agresate. Cu greu reuşea să respire din pricina durerii ascuţite.

Emma ţîşni într-o parte, doar că agresorul numărul doi o imobiliză prompt. O apucase de umeri, ca să-i împiedice orice asalt viitor, însă ea şi-a îndoit braţul şi i-a aplicat Cotul Rotativ Interior, mişcarea prin care cotul zvîcneşte brusc vertical şi-l izbeşte drept în faţă. Se auzi o trosnitură de os, după care sîngele ţîşni direct pe geaca ei.

Pe neaşteptate simţi cum i se face greaţă. Una era să exersezi mişcări de auto-apărare şi cu totul altceva se întîmplă cînd vezi direct rezultatele faptelor tale. Această secundă de ezitare o costă însă. Nici nu şi-a dat seama că mai mulţi indivizi din bar au ieşit în parcare şi au format un semicerc în jurul ei.

- Cucoană, o să plăteşti pentru asta, răcni uriaşul numărul trei. Cicatricea profundă de pe faţa lui îi provocă scîrbă. Ia să o dezbrăcăm, le zise celorlalţi. Pe urmă să înceapă petrecerea.

Emma gemu înfundat, cînd individul o smuci şi încercă să-i tragă fermoarul de la geacă.

- Dacă aş fi în locul tău, nu aş face asta.

Emma simţi cum glasul baritonal, masculin şi tonul agresiv îi îngheaţă sîngele în vene. Întoarse capul în

direcţia din care se auzea vocea ameninţătoare. Luke Brodie se afla în spatele semicercului format de atacatori, cu picioarele depărtate şi cu chipul dur ca oţelul.

- Doamna este cu mine. Lăsaţi-o să plece.

Badger se ridică în sfîrşit cu greu şi nu-şi găsea astîmpăr, însă pe chipul lui alb ca varul se citea durerea şi acum.

- Nu ştiam că este cu tine, Luke.

Cei doi se cunoşteau? Badger i se adresă celui de-al treilea gigant:

- El este Brodie. E mai bine să faci ce ţi-a spus.

În clipa următoare bărbatul îi dădu drumul, după care îi netezi uşor reverul gecii, puţin şifonat, apoi făcu un pas înapoi.

- Nu e nimic grav, zise Luke, cu intonaţia tipică americanilor din Texas. Cîteodată nu e bine să te pui cu Emma. Vă daţi seama ce suport eu tot timpul.

Bărbaţii au rîs stînjeniţi. Luke se uită la ea şi-i făcu brusc semn cu capul, sugerînd că îi ordonă să vină la el. Emma îşi înăbuşi impulsul care-o îndemna să o rupă la fugă în direcţie opusă, dar se apropie de el cu paşi repezi, trăgînd cu ochiul spre bărbaţi, care acum erau întorşi cu faţa spre Luke.

- Urcă în Bronco, ordonă el. Cu toate că ar fi preferat să plece acasă în maşina ei, Emma nu comentă, căută din priviri un Ford model vechi, îl văzu şi se îndreptă spre el. Se instală pe locul pasagerului, iar imediat Luke urcă la volan.

- Pune-ţi centura, mîrîi el, şi-o puse pe a lui, spre

suprinderea Emmei, cu toate că ştia despre Luke Brodie că nu-i place să rişte.

Maşina ţîşni de pe loc în mare viteză, iar acum se vedea perfect utilitatea centurilor.

- Luke, apreciez că...

- Nu vorbi. Să nu spui nici un cuvînt.

- Dar...

- Nici un cuvînt, Emma. Îi scăpă o înjurătură urîtă, iar Emma roşi. Nu-mi vine să cred că te-ai dus singură într-un asemenea loc.

- Voiam să stau de vorbă cu...

- Ai auzit ce ţi-am spus? Eu stau acolo pe un teren mlăştinos, Emma.

Luke era enervat de-a binelea. Emma se întreba dacă asta ar trebui să o sperie, deşi din cîte citise despre el, ştia că nu obişnuieşte să lovească femei.

Vină dreapta la prima intersecţie şi încetini. Ei i se păru un semn bun.

- Tu ce ţi-ai imaginat că se va întîmpla în seara asta, cînd ai intrat acolo? O întrebă Luke. Ceva îi spuse că Luke nu aştepta un răspuns la întrebarea lui.

- De fapt, eram destul de bine, pînă să scot banii. Aici am făcut greşeli. Nu mă pricep prea bine deocamdată. Trebuia să fi făcu oferta mai discret. Trebuia să...

- Opreşte-te acum. Luke trase maşina pe dreapta şi opri motorul. Ai fi putut să faci o mie de lucruri, Emma, primul fiind acela să eviţi clubul Polo, apoi să uiţi de Felix Riggs.

- Dar ştiam că este acolo. Tu m-ai ajutat să obţin

numele lui. Ce ai crezut că voi face apoi?

- Speram că nu eşti chiar atît de nebună să pleci după el singură.

- Stai puţin, zise ea încruntată. Dar tu ce ai căutat acolo?

- Riggs are informaţii de care am eu nevoie.

- Nu-mi vine să cred! izbucni ea. Credeam că mă ajuţi să-l interoghez pe Digby în seara aceea, doar că tu obţineai informaţiile pentru tine!

- Doar nu ţi-ai închipuit că sînt domnul Cumsecade? Am şi eu o treabă de făcut. Mă străduiesc să obţin ce-mi trebuie.

Emma simţi un junghi în piept. Destul îl idolatrizase pe Luke Brodie şi crezuse că este un băiat bun. Oare cum s-a înşelat atît de mult?

Apoi se gîndi la imaginea lui de înger al răzbunării, care venise în parcare să o salveze de băieţii răi.

- M-ai salvat în seara asta. Puteai să pleci pe drumul tău şi să mă laşi acolo.

Ochii lui fermecători şi albaştri se uitau parcă prin ea.

- Scumpete, poate că nu sînt cel care credeai că sînt, dar în viaţa mea nu aş lăsa o femeie singură pradă unor brute ca acelea.

Acum se simţi mai bine. Doar simplul fapt că Luke îl căuta pe Riggs nu însemna că se înşelase în privinţa lui. Îi salvase pielea mai devreme. Îi era datoare şi va ţine minte mereu acest lucru. Dezamăgită din cauză că ratase ocazia cu Riggs, spuse:

- Nici nu am apucat să discut cu el.

Luke lovi cu palma în volan.

- Nu, fir-ar să fie, şi nici nu o vei face. Orice răufăcător ai urmări, el nu merită riscul să fii violată sau omorîtă. M-ai înţeles?

- Te-am înţeles, zise Emma oftînd. Totuşi, trebuia să stea de vorbă cu Riggs. Reuşise să stabilească o conexiune cu Lila. Cu instrumentul potrivit de convingere, avea senzaţia că femeia o poate ajuta.

- Poşeta mea este în maşină. Am descuiat portiera cînd am ieşit, dar nu am mai reuşit să urc la volan.

Din nou el o pătrunse cu privirea lui albastră.

- Problema este că armele mele sînt acolo. Crezi că tipii ăia mi le vor fura?

- Nu. Ei cred că eşti a mea. Nu se vor atinge de lucrurile tale.

- A ta? Adică iubita ta?

- Eu nu am iubite.

- Atunci ce? Distracţia ta de o noapte?

- Cred că da, zise el şi se înscrise iar în trafic.

Emma îşi dădu ochi peste cap şi se rezemă confortabil în scaun. Probabil ei credeau că noaptea aceasta ea va ajunge în patul lui Luke. Va fi o noapte de sex firebinte cu Luke Brodie, afemeiatul. Nici pentru toţi banii din Las Vegas nu ar fi recunoscut fiorul senzual care i-a traversat tot corpul.

- Acum unde mergem?

Luke întoarse pe prima stradă la stînga şi porni înapoi spre bar.

- Ne întoarcem la clubul Polo? zise ea, făcînd ochii mari. Vrei să dai cap în cap cu matahalele alea din nou?

El schiță un zîmbet, iar ea remarcă buzele senzuale, pline şi ademenitoare. Doamne, mai bine nu ar fi observat acest detaliu.

- Nu vom intra. Vom supraveghea locul, poate-l zărim pe Riggs – aşa cum ar fi trebuit să faci tu, nu să dai buzna înăuntru, fără acoperire.

- Noi? Adică vrei să mă ajuți din nou?

- Să fii sigură că nu. Doar că nu vreau să te duc acasă, apoi să revin aici. Eşti cu mine. Poți să stai cuminte pînă termin ce mi-am propus să fac cînd am venit aici.

- Să stai de vorbă cu Riggs.

- Nu aici. Nu după mini-episodul cu tine la bar. Aştept, să văd dacă apare. Dacă-l ochesc, îl voi urmări pînă la locul unde-şi are cuibul.

- Bună idee, zise Emma relaxîndu-se.

Cînd Luke opri la semafor, o privi cu mare atenție.

- Hai să stabilim ceva. În seara asta ți-am făcut o favoare. Atît. S-a terminat. Eu urmăresc un fraier şi tu nu eşti implicată în asta.

- Despre cine e vorba? Cine este tipul pe care-l urmăreşti?

Luke ezită.

- Nu ştiu dacă are importanță. Contractul este al meu. Îl caut pe Rudy Vance. Este un...

- Ştiu cine este, zise ea, iar tonul îi trăda emoția. Dacă închidea ochii, amintirile oribile, tulburătoare ieşeau la iveală din nou. Săptămîni la rînd a avut coşmaruri, iar

acum încă mai visa urît. Pînă la urmă s-a obișnuit să le facă față și să accepte ce s-a întîmplat, ca să poată merge mai departe. Dar asta însemna să-l găsească pe Rudy Vance. Nu-și permitea să-și piardă concentrarea.

Nu a știut că Luke este și el pe urmele lui Vance. Nu i-a spus că Booth a riscat pentru ea și s-a dus la Arty Bernstein de la Cauțiuni S&B, pe care l-a convins să-i dea Emmei niște documente, care să o ajute să-l aresteze pe Vance, dacă-l găsea. Știa că mai era un agent implicat în poveste, dar nu s-a gîndit că putea fi Brodie.

Chiar și dacă punea mîna pe Vance, onorariul ei nu ar fi fost cele 20 de procente pe care le-ar fi primit Luke, însă Emmei nu-i păsa. Se făcu verde, iar Luke porni. După ce dădu ocol unei clădiri de două ori, ca să găsească un loc de parcare, de unde să poată supraveghea intrarea în bar fără să fie văzut, opri motorul.

Scoase binoclul dintr-un rucsac de pe bancheta din spate, apoi scoase și un radio-emițător.

- Știi să-l folosești?

- Da. Booth m-a învățat.

- Booth Childers?

- Booth mă ajută mereu. Este un fel de mentor pentru mine. Cel puțin așa a fost pînă de curînd.

- Da, am aflat și eu. Păcat de el.

- Acum se simte mai bine.

- Booth este un băiat de treabă. Dacă te interesează serios branșa noastră, să faci exact ce-ți spune el.

Luke îi dădu și o lanternă mare Maglite, pe care să o folosească pe post de armă. Avea și ea una asemănătoare,

dar mai scurtă, în maşina ei.

- Uită-te cu atenţie la uşa din faţă. Cred că ştii cum arată Riggs.

- Ştiu.

- Bine, dacă-l vezi, dă-mi un semnal. Orice ai face, nu coborî din maşină.

Luke coborî fără să mai aştepte confirmarea ei. Emma îl urmări cum se duce spre spatele clădirii. Îi admiră mersul degajat, studiindu-i spatele solid, bine definit şi rotunjimea feselor, extrem de plăcute vederii. La fel admiră mocasinii cu care era încălţat.

Totuşi, Emma îşi concentră atenţia asupra uşii de la intrarea în clubul Polo. Cu puţin noroc, Riggs putea să apară. Puteau să-l aştepte pînă va ieşi, apoi îl vor urmări pînă acasă, iar Luke îl va face să răspundă la cîteva întrebări.

Emma zîmbi. Era mult mai uşor să fii vănător de recompense cînd îl ai ca partener pe Luke Brodie.

CAPITOLUL ŞASE

Luke se lăsă pe vine, ca să se ascundă în tufele dese din apropierea uşii din spate a clubului Polo. Era răcoare, fiindcă în Seattle serile de vară sînt răcoroase şi nopţile temperatura scădea drastic. Luke se întinse pe burtă, sprijinit pe coate, la adăpostul întunericului, dar ajutat cît de cît de neonul de deasupra uşii. Se gîndea că va aştepta pînă la ora închiderii, după care va renunţa şi va pleca.

Se pricepea să aştepte. Fusese soldat în cîmpul de operaţiuni speciale. Dacă misiunea o solicita, uneori aşteptai şi cîteva ore fără să mişti un muşchi. Luke spera ca Emma să nu adoarmă. Avea nevoie de ochii ei pe uşa din faţă.

Auzi motorul unei maşini şi zări un Cadillac Escalade negru apropiindu-se. După ce maşina a tras în parcare, doi bărbaţi au coborît din ea. Luke se uită cu atenţie prin binoclu şi-l recunoscu pe Felix Riggs. Era trecut de miezul nopţii şi se gîndea că Riggs va bea ceva, apoi poate o va convinge pe blondă să-i ofere o bucăţică. Deşi avea mari îndoieli în acest sens.

Apropo de blondă, îi zbură gîndul la Emma şi la cît de mult s-a apropiat de dezastru. Era frumuşică, minionă, brunetă, cu ochi mari de căprioară. În ultima vreme nici

nu s-a mai gîndit la sexul slab, pînă în clipa cînd a văzut cum Emma Cassidy l-a doborît pe Ivan Dorell. De cîteva săptămîni bune nu mai simțise imboldul sexual, ba chiar mai de mult timp.

Trebuia să ai tupeu, ca să intri în clubul Polo şi să te pui nas în nas cu Ivan şi şleahta lui. Ea le-a ținut piept lui Badger şi motocicliştilor lui.

A fost o nebunie din partea ei. Numai un țăcănit putea să facă un gest atît de periculos. Poate că în cele din urmă va realiza singură că nu merită banii luați pe cei care nu-şi achită cauțiunea. Oricum, munca era prea ingrată.

Riggs era cheia cu care îl putea găsi pe Vance. Luke se concentra pe uşa din spate.

Emma îşi simțea gîtul înțepenit, iar ochii începuseră să o usture de atîta privit la punct fix. Părea că au trecut cîteva ore de cînd a plecat Luke. Spera ca el să nu fi intrat fără ea.

Se gîndea că după altercațiile cu brutele uriaşe, a doua zi va fi plină de vînătăi pe tot corpul. Se frecă la ceafă, apoi la ochi şi îşi modifică poziția pe scaun. Nu voia să adoarmă; avea treabă. Voia să discute cu Riggs poate chiar mai mult decît voia Luke.

Brusc se deschise o portieră şi Emma tresări. Luke urcă la volan.

- Riggs şi amicii lui tocmai au venit, îi spuse el. Porni motorul puternic şi demară. Te duc la maşina ta. Te urci, încui portierele, apoi să pleci naibii direct spre casă.

Pe cînd maşina se apropia de locul unde parcase ea

maşina, Emma îşi fixă centura.

- Nu merg acasă. Vin cu tine.

- Vii pe naiba.

- Uite că o să vin.

Luke intenţionă să spună ceva, se răzgîndi, apoi privi în faţă, încruntat. Opri brusc în spatele maşinii ei, cu mîna dreaptă îi desfăcu centura, deschise portiera şi aşteptă. Emma se străduia să ignore fiorul produs de braţul lui cînd i-a atins uşor sînul.

- Coboară.

- L-ai văzut într-un SUV mare, ca acela, nu-i aşa? zise Emma urmărind farurile din spate ale vehiculului care tocmai demarase în trombă şi se depărta pe stradă. Dacă nu te grăbeşti, îl vei pierde.

- Fir-ar să fie! exclamă Luke, apoi trase portiera de pe partea ei, reveni în poziţie la volan şi demară. Fordul Bronco ţîşni ca un cal înflăcărat. Slavă cerului că ea apucase să-şi pună din nou centura, altminteri s-ar fi lovit cu capul de bord.

- Pe cuvîntul meu, femeie, eşti o pacoste pe capul meu.

- Vreau doar să-i pun cîteva întrebări lui Riggs. Nu voi sta în calea ta.

Luke răsuflă prelung.

- Tu pe cine cauţi de fapt? Ca să ştiu ce mai trebuie să aflu.

Emma nu voia să-i spună. Ştia că nu va agrea răspunsul.

- Pe Rudolph Vance.

- Îl cauți pe Vance? Pe dracul. Eu am contract pentru Vance.

- Arty m-a lăsat şi pe mine să-l caut. Este un fel de favoare pentru Booth.

Luke se mai relaxă puțin, în loc să se înfurie mai tare.

- Vance s-a dat la fund în ultimele zece luni. Ai şanse foarte mici sau deloc să dai de el.

- Doar l-am găsit pe Digby, nu? Iar Digby ni l-a dat pe Riggs.

Luke reduse viteza acum, cînd se afla la trei maşini în spatele SUV-ului negru, culoare preferată de gangsteri. Lipsă totală de originalitate. Oricum, ea ştia asta, fiindcă studiase profilul lui Riggs. Omului îi plăcea să se lase condus. Îl venerase pe Rudy Vance şi voia să facă parte din cercul lui restrîns.

- Ce legătură crezi că ar fi între Riggs şi Vance? întrebă Luke.

- A apărut în profilul pe care-l schițam. Riggs a participat la cîteva petreceri date de Vance. Am dat de el în cîteva fotografii. Am căutat printre numele tipilor care au asigurat securitatea în seara aceea. Riggs a fost printre ei. Înainte de crimă federalii au început să-l bănuiască pe Vance că se ocupă şi cu altele, în afară de importuri de componente pentru avioane şi exporturi de cherestea şi peşte congelat.

- Cum ar fi traficul de droguri şi comerțul cu arme. Emma, trebuie să uiți de tipul ăsta. Tu singură ai recunoscut că eşti nouă în branşă. Vance nu joacă în aceeaşi ligă cu tine.

Emma era atentă la drum.

- Vezi că maşina virează stînga la prima intersecţie.

Adevărat, SUV-ul a tras pe o stradă unde se afla o parcare în spatele clădirii. Luke a continuat să meargă înainte, apoi la prima ocazie a întors pe loc, s-a întors şi a intrat şi el în garaj, foarte încet, ca să poată observa mişcările. I-a văzut pe Riggs şi pe celălalt coborînd, apoi a parcat pe un loc apropiat, a oprit motorul şi a luat din spate un pistol semiautomat, după care a coborît.

- Stai aici, i-a spus el, fără să-i dea ocazia să comenteze. A plecat imediat. Emma a luat lanterna primită de la el, a deschis uşor portiera şi s-a strecurat afară. Regreta că nu avea supra ei măcar spray-ul paralizant. Rămăsese fără el, fiindcă Badger i l-a smuls din mînă cînd l-a ameninţat cu el, iar armele ei au rămas în Mazda.

Se duse tiptil pe urmele lui Luke. Bănuia că într-un fel simţea că se află în spatele lui, deşi nu scosese un sunet. Îi văzu pistolul la spate, prins la centură.

După ce Luke le-a spus ceva bărbaţilor, ea l-a văzut pe însoţitorul lui Riggs căzut la pămînt, gemînd. Nu părea rănit şi nu opunea rezistenţă. După ce l-a căutat de arme, Luke s-a întors spre Riggs, l-a apucat de cămaşă şi i-a căutat prin buzunare, de unde a scos un pliculeţ de plastic, în care Emma bănuia că este cocaină.

- Hai să ne plimbăm, îi zise Luke celuilalt, un mustăcios mai în vîrstă, supraponderal. Omul s-a ridicat cu greu, bombănind ceva, apoi au pornit spre ieşirea din garaj.

- Îl caut pe Rudy Vance, îi spuse Luke lui Riggs.

Unde este?

Riggs ridică din umeri, gîfîind.

- Habar n-am.

Riggs era trecut de patruzeci de ani, brunet, cu ochi negri şi avea gusturi oribile la haine, fiindcă purta o pereche de pantaloni negri prea strînşi, crezînd poate că erau ultima modă. Mai purta ciorapi albi pe sub pantaloni şi un sacou sport bej, foarte şifonat. Nu arăta deloc bine.

Luke flutură plicul din plastic.

- Felix, dacă nu-mi răspunzi la întrebări, sun la 911. Poliţiştii te vor aresta pentru trafic de droguri. Cum întîmplător ştiu că eşti eliberat pe cauţiune, află că vei avea o problemă serioasă.

- Du-te naibii. Ce vrei?

- Vreau să-l găsesc pe Vance. Orice detaliu neînsemnat pe care mi-l dai despre el mi-ar fi de ajuns. Dacă nu ştii unde este, atunci spune-mi de ce s-a întors în Seattle. Are vreo afacere în derulare? Vizitează vreo cucoană? Dacă vrei să pleci, va trebui să-mi dai ceva la schimb.

- Nu scoţi nimic de la mine.

Luke scoase din buzunarul blugilor un briceag şi Emma zări strălucirea lamei ameninţătoare.

- Fă bine şi începe să vorbeşti, altfel conversaţia noastră va deveni dezagreabilă.

Privind şuvoiul de sînge prelins din nasul spart al celuilalt bărbat, Emma alungă din memorie imaginea Eleanorei Harris zăcînd moartă pe podeaua din hol, apoi ieşi în faţă şi se apropie de Riggs, ignorîndu-l pe Luke.

- Ei, drăcie.

- Nu vorbi urît, Luke. Emma surîse către Riggs. Sînt Emma Cassidy; prietenă cu Lila.

Riggs deveni brusc interesat.

- Lila te-a trimis aici?

- Nu, dar am discutat despre tine. Te place. Mult.

- Zău?

- Da, sigur.

- Deja plecase acasă, cînd am ajuns eu la club. Speram să o mai găsesc acolo.

- Lila spunea că este sigură de tine că ne vei ajuta. Nu avem nevoie de mult, ci doar de locul unde ar putea fi Rudy. Luke mă ajută, dar eu îl caut. Eu şi Rudy...noi doi am fost...ştii...într-o relaţie, pînă a trebuit să plece din oraş. Aşa că te cunosc. Am fost la o petrecere pe insula Bainbridge. Ţii minte petrecerea aceea, da? Te-am văzut acolo toată noaptea. Chiar îmi doresc să-l revăd pe Rudy. Ştiu că şi lui i-ar plăcea să ne revedem.

Cum avea o siluetă perfectă, începu să se mişte puţin, cu jacheta descheiată, ca să i se vadă bine formele sinuoase. Cînd Riggs începu să se uite lung la sînii ei, remarcă privirea tăioasă din ochii lui Luke.

- Da, parcă îmi amintesc de tine. Riggs se uită încruntat spre Luke. Dar tu cine eşti? Vreun fel de însoţitor particular?

- Exact, răspunse Emma, înainte ca Luke să-i strice jocul cu vreo remarcă urîtă; era bucuroasă că exista măcar o persoană care să nu-l cunoască pe Luke. L-am angajat să mă ajute.

- Cum spuneam, habar nu am unde este Rudy. Nici nu ştiu dacă s-a întors în oraş sau nu. Se uită spre Luke şi-l văzu cum roteşte briceagul între degete. Dacă mă gîndesc bine, s-ar putea să ştiu ceva.

- Bine, dă-i drumul, îl îndemnă Luke.

- Rudy are o mătuşă la care se opreşte în vizită uneori. Dacă vrei să-l găseşti, ai putea să încerci să vorbeşti cu ea.

- Cum se numeşte? Se repezi Luke.

- Bernice Mills. Are casa în Wallingford. Mai bine să nu-i spuneţi că eu v-am trimis.

- Nici o problemă. Luke plie briceagul şi-l strecură în buzunarul pantalonilor.

- Dar cum rămîne cu marfa mea? întrebă Riggs, făcînd semn cu capul spre pliculeţ.

Luke desfăcu plicul şi vărsă conţinutul lui pe jos.

Riggs scoase un şuierat de parcă suferea cumplit.

- Mie ar trebui să-mi mulţumeşti, Felix. Porcăria asta o să-ţi distrugă sănătatea.

Riggs i se adresă Emmei:

- Data vitoare cînd te mai vezi cu Lila, vrei să-i spui că eu te-am ajutat? Poate-mi pui şi mie o vorbă bună?

- Sigur, aşa voi face.

- Atunci, nu uiţi?

- Nu. Promit să nu uit.

- Urcă-te în maşină, îi porunci Luke posomorît.

Emma îi ignoră indispoziţia şi urcă pe locul din dreapta calmă, apoi trase portiera.

Luke ieşi din garaj şi se îndrepta spre clubul Polo. Trecuse de ora închiderii şi trebuia să o ducă pe Emma la maşina ei, apoi să plece acasă.

- Ce bine ştii să minţi, îi zise el, privind-o insistent. Poate că eşti mai pricepută în această meserie decît am crezut eu.

- Nu am mințit, am improvizat. Am învățat asta de la Booth.

- Trebuie să recunosc, a funcţionat perfect, zise el, reţinîndu-şi un zîmbet. L-ai făcut pe Riggs să scuipe ce ştie. Pot spune că sîntem chit.

- Chiar aveai de gînd să foloseşti briceagul?

- Probabil că nu, zise el şi se uită în oglinda retrovizoare, apoi semnalizează şi viră la dreapta.

- Probabil că nu? repetă Emma mirată.

Luke schiţă un zîmbet. Era chiar drăgălaşă, cu ochii aceia mari, căprui şi cu buzele de culoarea căpşunii. Îi plăceau şi buclele ei negre, mai ales că-i încadrau frumos chipul.

- Simplul gest de a ține lama în sus reprezintă o amenințare, explică el. Cei mai mulți oameni nu agrează cuțitele.

- Dar ție-ți plac, zise ea.

- Dacă e neapărat necesar, ştiu să-l folosesc, recunoscu el.

Cu o clipă mai devreme citi ceva pe chipul ei, după care şi-a întors capul să privească afară. Nu ştia multe despre ea, aşa că se întreba care era povestea ei. Poate ar fi interesant să afle.

Nu au mai vorbit nimic pînă ce au ajuns în faţa clubului Polo, iar Luke a parcat lîngă Mazda ei albă.

- E timpul să pleci acasă, Em Cassidy, spuse el şi-i aruncă o privire pătimaşă. Dacă nu cumva ai chef să faci ceea ce Badger şi oamenii lui credeau că faci – mergi cu mine acasă şi ne distrăm toată noaptea.

- Slabe speranţe, zise ea zeflemitor. Din cîte am auzit, te-ai culca şi cu un şarpe, dacă ar sta nemişcat suficient.

Luke rîse.

- Acum chiar că m-ai jignit.

Emma deschise portiera.

- Să nu te surprindă dacă mă vezi la Bernice Mills acasă – asta în caz că nu găsesc o pistă mai bună între timp. Dădu să coboare, dar Luke o prinse de mînă.

- Ia stai puţin. Adevărul este că ai făcut treabă bună azi. Ai comis cîteva greşeli, dar per total te-ai descurcat. Dacă vrei să vii cu mine acasă la mătuşă, te voi suna înainte să plec. Acum el mintea. *Improviza*. Evident că nu avea de gînd să o ia cu el.

Nu dorea ca Emma să se implice mai mult decît era deja implicată în urmărirea unui individ atît de periculos ca Vance. Imediat ce Luke îl va găsi şi îl va prinde pe nemernicul acesta, Emma va trece la alt caz. Acum îi zîmbi.

- Luke, ar fi grozav. Mi-aş dori să vin cu tine. Sincer, apreciez. Îi dădu cartea ei de vizită. Pe cartonaş apăreau doar numele şi numărul ei de mobil. Dă-mi un telefon şi ne întîlnim acolo, sau putem să mergem împreună.

Luke se uită lung, admirativ la ea, cum afişa un

zîmbet fermecător şi înţelese că este păcălit.

- Doamne, tu chiar nu vei aştepta, nu-i aşa? Ai de gînd să vorbeşti cu femeia aceea cu orice preţ.

- Improvizam şi eu – la fel ca tine. Şi văd clar că trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica.

- Fir-ar a naibi de treabă.

- Nu trebuie să înjuri. Noapte bună, Luke.

- Stai puţin!

Însă ea coborîse din maşină. Deschise portiera şi urcă la volan.

Luke drăcui încă o dată. Nu trebuia să-i pese ce a făcut Emma Cassidy. Putea să facă orice doreşte. Dacă femeia va da de belea, va trebui să înveţe din lecţia asta.

Lui nu trebuia să-i pese.

Problema era că-i pasă.

Luke o văzu cum iese din parcare, apoi porni pe urmele ei pînă aproape de casă. Se gîndi că dacă Badger şi slugile lui stăteau la pîndă undeva, el îi va vedea cu uşurinţă. În cele din urmă, văzînd că nu o urmăreşte nimeni, întoarse şi plecă spre apartamentul lui.

CAPITOLUL ŞAPTE

Emma încerca să meargă la ora de yoga măcar o dată pe săptămînă. Astăzi nu. Ieri a ajuns acasă aproape de ora patru dimineața, așa că a dormit mai mult și s-a trezit de-abia pe la prînz.

A avut dreptate că va simți dureri în tot corpul. Cînd coborî din pat resimți cît de mult a costat-o confruntarea cu Ivan-cel-Groaznic și cu Badger-netrebnicul; a fost ceva cu totul diferit de exercițiile de auto-apărare pe care le făcea cu Len și Nita.

Ajunse cu greu în bucătărie. Chelsea era plecată, așa că și-a făcut cafeaua, apoi a mîncat puțin iaurt cu niște fructe la micul dejun. Apartamentul comun avea două dormitoare și o baie, era curat și decorat în stil spartan. Decorarea interioarelor nu era punctul ei forte, iar Chelsea era plecată foarte des.

Își mai turnă o cană cu cafea, după ce a mîncat iaurtul și merse în dormitor, unde o puse pe birou, lîngă laptopul ei.

Obiectivul principal era să o găsească pe Bernice Mills. Riggs i-a oferit o zonă de căutare – Wallingford – dar nici o adresă. Spera că nu-i va lua mult să o găsească. Încerca să și-o imagineze pe Bernice, femeia care avea o

relație strînsă cu violatorul și criminalul Rudolph Vance. În fine, chiar și monștrii au familie. Robert Yates, un criminal în serie care trăia în Spokane, a avut soție și cinci copii.

Emma sorbi puțină cafea, apoi începu căutarea pe computer. Găsi o adresă din zona Wallingford și un număr de telefon pe numele Bernice Mills, doar că linia telefonică fusese deconectată. Cînd verifică la firmele de utilități, află că numele nu mai apărea în evidențe de acum șase luni.

Emma nu găsi nici un certificat de deces. Doar că agenții de executare a cauțiunii sînt obișnuiți să scotocească. Specialitatea lor este să-i găsească pe alții. Știa că o va găsi pe Bernice Mills pînă la urmă. Spera doar ca Luke Brodie să nu dea de ea primul.

Termină căutările tîrziu, după amiaza, dar tot fără noroc. Voia să meargă la Booth, să vadă ce mai face, dar și să-l informeze despre ce pistă a obținut de la Felix Riggs. Ar fi dorit să nu pomenească de Luke Brodie, doar că nu avea de gînd să *improvizeze*, fiindcă era vorba de Booth.

Cînd ajunse la Oakmont, îl găsi făcîndu-și plimbarea de după amiază prin curte, însoțit de Barbara Wilson, una dintre infirmiere. Barb avea în jur de cincizeci de ani, era blondă, atrăgătoare și cu siguranță fermecată de carisma de macho a lui Booth.

Barb o zări că se apropie de ei și zîmbi.

- Bună, Emma, ai venit la țanc. Booth și-a terminat plimbarea. Infirmiera îl ajută să se așeze în scaunul cu

rotile pe care el îl detesta şi îl împinse spre o zonă umbrită, apoi îi lăsă să discute singuri.

- Îmi place de Barb, zise Emma şi se aşeză pe o bancă, alături de el.

- Şi mie. Booth se uită după infirmiera planturoasă pînă ce ea intră în clădire.

- Cred că şi ea te place.

Booth zîmbi strengăreşte.

- Ce pot spune? Încă nu am murit.

- Nici pe departe, zise Emma. Am venit să te pun la curent cu investigaţia despre Riggs, aşa cum am promis.

- Aşadar l-ai găsit, zise Booth, dînd din cap. Ai făcut o treabă bună. Sper că nu ţi-a creat probleme?

- De fapt, am avut ceva necazuri la clubul Polo. Apropo, ce nume stupid pentru spelunca aia.

- Fără îndoială. Ce s-a întîmplat?

- Am avut o ciocnire cu un anume Ivan şi cu unul Badger, iar din senin au mai apărut doi slugoi în parcare. Voiau să...mă...să merg cu ei să petrecem. Luke Brodie şi-a făcut apariţia şi le-a spus că sînt cu el şi cam aşa s-a terminat distracţia.

Booth o măsură cu privirea, ca şi cînd ar fi ştiut că povestea avea şi o continuare.

- Brodie a fost acolo?

- Da. Are contract pentru Vance.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Booth gînditor. O privi cu şi mai multă atenţie şi continuă: aşadar a apărut Brodie şi ţi-a salvat fundul, apoi aţi mers împreună să-l căutaţi pe Riggs?

- Recunosc, eram într-o mare încurcătură cînd a ajuns el acolo. Le-a spus lui Badger şi celorlalţi să mă lase în pace şi am plecat împreună de la club, apoi ne-am întors şi am stat la pîndă. Riggs a apărut, iar cînd a plecat, l-am urmărit pînă la apartamentul lui şi ne-a oferit un indiciu legat de Vance.

Booth începu să clatine din cap.

- Luke Brodie lucrează singur. El îşi doreşte un singur lucru de la o femeie şi acesta nu este să-l ajute să pună mîna pe un urmărit.

Emma se roşi la faţă.

- Dar nu a vrut ajutorul meu. I-am spus că merg cu el – nu i-am dat de ales.

Booth izbucni în rîs.

- Îmi doresc să fi fost o muscă pe perete cînd s-a întîmplat asta. Booth păru că nu mai are chef de rîs. Emma, Brodie este un fustangiu notoriu. Nu joci în liga lui.

- Nu am de gînd să incep o relaţie cu Brodie. El m-a ajutat. Îi sînt recunoscătoare, dar nu e genul acela de recunoştinţă, la care te gîndeşti tu.

Booth păru că s-a liniştit.

- Atunci e în regulă. Vreau să aflu toate detaliile macabre, ca să mă liniştesc.

Emma se relaxă şi ea, apoi încheie subiectul Luke Brodie, cel puţin deocamdată. În următoarea jumătate de oră îi relată în detaliu cum a aflat de Bernice Mills, mătuşa lui Rudolph Vance. Nu o găsise pe femeie încă, dar era sigură că va da de ea.

De la Oakmont veni direct acasă şi reluă munca pe computer. Miercuri dimineaţa avea oră de tras la ţintă, apoi intenţiona să ajungă pe Bagley Avenue, unde a fost vechea adresă a Bernicei. Voia să discute cu vecinii, ca să afle poate unde se mutase femeia.

Cînd stătea în faţa laptopului, se simţi apăsată de singurătate. Chelsea era acasă foarte rar. Ar fi dorit să poată vorbi cu sora ei, să le viziteze pe April şi Ginny, doar că ele nu mai locuiau în Seattle.

Un agent FBI implicat în cazul de crimă a intervenit, a tras nişte sfori şi le-a introdus în programul de protecţie a martorilor. Ginny era minoră şi fusese victima unui viol, dar şi a unei tentative; Rudy Vance era încă în libertate şi reprezenta o ameninţare letală; avînd în vedere aceste aspecte, April a făcut exact cum a sfătuit-o agentul: şi-a făcut bagajele, a tăiat legăturile cu lumea şi a plecat într-un loc necunoscut, pînă ce Rudolph Vance va putea fi găsit şi arestat.

Singurele rude pe care le mai avea erau sora ei şi Ginny. Părinţii lor au murit după ce un avion de mici dimensiuni s-a prăbuşit în urmă cu cinci ani. April îşi creştea deja singură fetiţa de doar nouă ani, fiindcă fostul ei soţ dispăruse din peisaj – călătorie sprîncenată, din partea Emmei. După divorţ omul nu i-a trimis fiicei sale nici măcar o felicitare la ziua de naştere.

April şi Ginny însemnau totul pentru Emma. Cu cît îl găsea mai repede pe Rudolph Vance, cu atît mai curînd îşi va avea din nou familia aproape.

Emma se trezi relativ devreme, ca să ajungă la ora de auto-apărare de miercuri. După o oră de antrenamente cu Len și Nita, se duse la Wade, un poligon de tragere închis și parcă mașina în spațiul aflat în spatele clădirii.

Îmbrăcată în pantaloni kaki și un tricou negru, cu părul strîns în coadă la spate și o șapcă de baseball pe cap, se dădu jos din Mazda și luă geanta cu echipamentul de sport, dar și poșeta.

Clădirea se afla în Bellevue, iar la recepție Emma semnă în registru și merse în galeria din spate, unde se auzeau ecourile împușcăturilor. Găsi un cubicul liber printre cei aflați acolo, își puse ochelarii de protecție și scoase căștile pentru amortizare, pe care le ajustă pe cap.

Veni rîndul pistolului Glock. Îl verifică, evident că nu era încărcat, așa cum se aștepta, apoi își luă poziția cu picioarele îndepărtate, brațele întinse cu arma în față și ținti spre ținta-piept aflată la doisprezece metri distanță.

Reuși să tragă tot încărcătorul, pînă ce-l goli, apoi își scoase ochelarii și căștile și apăsă pe butonul care-i aducea ținta aproape, ca să o examineze.

Nu auzise că venise cineva în spatele ei, din cauza zgomotului asurzitor.

- Două combinații interesante, zise Luke Brodie, iar vocea lui de bariton o făcu să simtă furnicături plăcute prin tot corpul. Patru lovituri la cap, chiar în centru. Una prea la dreapta. Nouă lovituri direct în inimă, una cam la dreapta. Bună treabă, Jane Calamitate.

Ea zîmbi, mulțumită de compliment.

- Mersi mult, Mînă Sigură.

Şi Luke surîse de data aceasta.

- La cele două pe care le-ai ratat probabil ai răsucit corpul. Reîncarcă şi o să-ţi arăt cum să faci.

- Ce cauţi aici? îl întrebă ea, ţinînd arma spre podea, apoi încărcă din nou, părînd că ignoră apropierea periculoasă de el.

- Voiam să-ţi vorbesc.

- De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

- Emma, sîntem în Bellevue. Aici îmi fac veacul. L-am sunat pe Booth şi l-am întrebat. Spunea că miercurea te antrenezi aici. Wader mi-a zis ora la care ai tragere.

Emma îşi repoziţionă ochelarii pe nas, apoi căştile, depărtă mai mult picioarele şi luă poziţia de tragere. Luke veni în spatele ei, foarte aproape, încît îi simţea căldura pulpelor, dar şi pieptul musculos şi umerii puternici lipiţi de spatele ei.

Emma închise ochii şi inspiră profund mirosul lui. Nici nu-i mai păsa dacă nimereşte vreo ţintă.

- Emma, eşti puţin atentă?

- Da, sigur că da. Îşi repetă în gînd că trebuie să se concentreze, dar simţi mîinile lui pe şolduri, fiindcă îi modifica postura şi o ajuta să stea nemişcată. Emma trase aer în piept şi trase. Nimeri centrul, adică lovitura atinsese centrul inimii.

- Simţi diferenţa?

Doamne, sigur, că da, era o senzaţie grozavă. Pur şi simplu dădu din cap afirmativ.

- Hai să mai tragi o dată.

Emma se concentră să nu se mişte deloc şi mai trase

cîteva focuri, la fel de bine.

- Foarte bine, zise el, fără să se mişte. Frate, dar ce frumos miroşi. Îşi lipi faţa de părul ei, în spatele urechii şi inhală mirosul. Cu ce parfum te-ai dat?

- O Noapte...O Noapte de Pasiune.

- Să ştii că-mi place mult. Făcu un pas înapoi. Căldura lui se stinse, iar ea răsuflă uşurată. Luke apăsă butonul, iar ţinta se mai depărtă cinci metri. Ia mai încearcă o dată, zise el.

Acum trebuia să tragă perfect. Dacă rata, el ar fi trebuit să-i mai dea o lecţie şi se temea că nu-i va supravieţui. Se concentră să-i respecte indicaţiile şi trase şase serii la rînd.

- Perfect. Luke studie imaginea perforată. Dar eşti o trăgătoare bună, Emma.

- Mersi, zise ea, din nou flatată de compliment.

Luke aşteptă pînă ce Emma termină şedinţa alocată şi puse în poşetă micul 380. Se uită zîmbitoare la el, foarte încîntată de efectul prezenţei lui alături de ea.

- Acum e rîndul tău.

- Bine. Au schimbat ţinta, iar Luke şi-a scos pistolul din suportul de piele.

- Cu ce tragi? Îl întrebă ea.

- Cu Beretta M 9.mil. Mîner făcut la comandă. Luke îşi luă locul şi trase la rînd cincisprezece lovituri, perfect, în centru, şapte în cap, opt în piept.

- Impresionant, zise ea.

- Am exersat foarte mult, zise Luke ridicînd din umeri.

Nu era cazul să-l întrebe ce însemna asta. Ştia că a activat în Forţele Armate Speciale. Şi-au strîns lucrurile şi au ieşit din clădire. Era o zi de iunie răcoroasă şi aerul era proaspăt, cerul senin. Plăcută schimbare, după seria de zile umede.

- Aşadar, despre ce voiai să discutăm? întrebă Emma.

- Ai găsit-o pe Bernice Mills?

- Încă nu, dar o voi găsi. Nu cred că mai locuieşte în Wallington. Aveam intenţia să merg la ultima ei adresa cunoscută, imediat ce termin aici.

- Perfect. Hai să mergem.

- Stai puţin. Acum vrei să lucrăm împreună? Sau tu nu ai găsit-o şi vrei să mă păcăleşti pe mine, ca să smulgi informaţia de la mine.

El îi aruncă o privire gen "*hai, fii serioasă*".

- Bine, aşadar tu ştii despre ea tot atît cît ştiu eu. Poate că încerci să găseşti o cale prin care să mă ţii departe.

- Uite o idee la care nu m-am gîndit încă, zise el sec.

Emma dădu ochii peste cap.

- Adevărul este că m-am gîndit foarte mult înainte să vin aici. Amîndoi îl vrem pe Vance. Poţi să mă ajuţi să dau de urma lui. De îndată ce voi şti unde se află, mă voi ocupa mai departe. Dacă vrei, îţi voi plăti comision pentru asistenţă.

Era un obicei pentru vînătorii de comori să colaboreze pentru a aduce la judecată persoana răuplatnică, iar apoi să împartă cîştigul. Totuşi, nu ştia dacă poate să-l creadă sau nu.

- Înseamnă că mă laşi să lucrez cu tine. Sper că nu

mai improvizezi şi acum, nu?

- Nu de data asta, dragă.

Apelativul folosit de Luke o făcu să tresară de emoţie. Ştia că le spusese aşa cel puţin altor sute de femei, dar chiar şi aşa...

- Vreau să mă asigur că nu e un fel de glumă a ta, sau că nu vrei să scapi de mine. Trebuie să-mi dai cuvîntul tău de onoare. Presupun că nu te dai înapoi de la asta.

- Eu nu-mi încalc cuvîntul niciodată, zise el devenind dintr-o dată serios. Da, ai cuvîntul meu. Lucrăm împreună să-l localizăm pe Rudolph Vance, iar mai departe mă ocup eu.

- Lucrăm împreună să-l localizăm pe Vance, apoi mai vedem.

- Fir-ar să fie, Emma.

- Luke, trebuie să plecăm odată. Dacă nu o găsim pe mătuşa lui Vance, vom fi în acelaşi punct de unde am pornit. Nu vom mai avea de ce să ne certăm, fiindcă va lipsi pista care să ne ducă la Vance.

Luke şuieră printre dinţi. Dădu din cap, uimit şi el.

- Putem lăsa maşina ta aici şi la întoarcere vii să ţi-o iei.

Au pornit spre maşina lui. Luke o ajută să urce, îndemnînd-o delicat de talie, iar ea se simţi din nou pătrunsă de un val de căldură.

Emma se gîndi că poate nu era o idee bună. Poate că ar fi fost mai bine să lucreze pe cont propriu. Nu voia să îngroaşe rîndurile celor care au constituit distracţiile nocturne ale lui Luke Brodie. Nici măcar pentru toţi banii

din Vegas.

Dar îl voia pe Rudolph Vance, iar Luke era şansa ei cea mai bună ca să-l găsească. Îşi făcu mai mult curaj, îşi legă centura şi se pregăti de călătoria spre Wallingford.

CAPITOLUL OPT

Fir-ar să fie, voia să o ducă în patul lui. S-a simțit imediat excitat, din clipa cînd a privit-o cum apasă pe trăgaci, apoi i-a văzut mușchii fesieri încordîndu-se și sînii tresăltînd cînd s-a produs detunătura. Toate acestea l-au provocat.

Emma era o femeie fierbinte. Tentația pură într-un ambalaj dinamită. Doar că mai era ceva la ea. Fața ei cînd se concentra, hotărîrea să nimerească exact în centrul țintei, incredibila ei perseverență. Era clar că se antrenase îndelung, ca să ajungă atît de bună cum era. Era dură, însă aveai senzația că pe dinăuntru este extrem de delicată. Luke nu mai cunoscuse o femeie ca ea.

Pe Emma o motiva ceva ce el nu detectase încă. În cele din urmă își va da el seama. Cu asta se ocupa, citea oamenii și era foarte priceput.

Emma nu era genul lui: Emma Cassidy nu era femeia cu care ai o aventură de o noapte. Își amintea acest lucru de fiecare dată cînd o vedea roșind cînd el scotea vreun cuvînt murdar. Emma era dulce și sexy. Parfumul ei discret îl înnebunea. Ea nu avea ce să caute alături de un tip călit în lupte, cum era el. Trebuia să o lase naibii în pace.

Aşa va face. Îşi promise. *Poate.*

Între timp îi făcea o favoare şi o ajuta să-l găsească pe Vance, lăsînd-o să se implice într-un fel care o ţinea departe de pericole. Cel puţin acesta era planul.

Maşina lui ajunse undeva în apropiere de adresa de pe Bagley Avenue, o casă mai veche, cu un singur etaj, înconjurată de buruieni. Luke opri motorul şi dechise portiera. Emma ieşi şi ea şi ajunse înaintea lui la uşa din faţă. El o trase de mînă. Buclele ei strînse în coada de cal la spate se balansau într-un mod care-l invita să le desfacă şi să-şi treacă degetele prin ele, ca să-şi dea seama dacă erau mătăsoase, aşa cum arătau.

- Ia-o uşurel, o îndemnă el. Nu ştii niciodată ce vei găsi în spatele unei uşi închise. Nu te grăbi şi verifică împrejurimile mai întîi. Îi făcu semn spre fereastră. Vezi acolo? Cineva se uită din spatele draperiei.

- Îl văd.

- Pare un copil. Presupun că putem să mergem.

- Uneori recunosc: devin prea nerăbdătoare, zise ea zîmbind.

- Să ştii că nu am observat, replică el zîmbind. Emma rîse din tot sufletul. Lui Luke chiar îi plăcea rîsul ei.

- Bine. Încerc să mă temperez.

Acum, că Luke văzuse băiatul dinăuntru, o lăsă pe ea să facă prima mişcare.

- Ia-o tu înainte, îi zise el urcînd scările de pe verandă.

Emma păşi înaintea lui. Era clar că îi place să deţină controlul. Gîndurile lui Luke zburau care-încotro. Şi lui îi plăcea să deţină controlul; mai ales în dormitor. Se

întrebă cum se va descurca în acest sens. Emma bătu în uşă, iar Luke îşi luă o poziţie mai puţin intimidantă şi arboră un zîmbet prietenos.

Se deschise uşa şi în prag apăru un adolescent de vreo paisprezece ani. Era şaten, purta blugi găuriţi în genunchi şi un tricou portocaliu decolorat, care avea pe piept un dinozaur sub care se putea citi INSTRUCTOR DE RAPTOR. Emma zîmbi.

- Salut, sînt Emma, iar el este Luke. Nu vrem să te deranjăm, dar sîntem prieteni cu doamna Mills, doamna care locuia aici. Ştim că s-a mutat, dar am pierdut legătura cu ea. Ştii cumva unde stă acum?

- Habar n-am. Scuze. Puştiul trimitea un sms în timp ce vorbea cu ei. Emma ţuguie buzele şi părea că-i vine să-i tragă o palmă peste cap, aşa cum i-a făcut lui Skinner Digby, ca să-i spună că este nepoliticos.

- Mă rog, mersi oricum, zise ea cu o grimasă care se dorea a fi zîmbet.

Luke se întoarse să plece.

- Puteţi să încercaţi la doamna de peste drum, le spuse puştiul după ce şi-a terminat de trimis mesajul. Am auzit-o pe mama spunînd că ea şi doamna Mills erau prietene.

- Mulţumesc, îi zise Emma, zîmbind sincer de data asta. Luke îi citi entuziasmul pe chip. Clar că nu se pricepea mai deloc. El însuşi se entuziasma de-abia cînd lua clar urma fugarului şi pornea să-l prindă. Pe urmă se calma definitiv.

Pe stradă o lăsă pe ea în faţă, străduindu-se să ignore balansul şoldurilor apetisante; doar era bărbat, nu? În plus,

nu mai fusese cu o femeie de mai bine de trei săptămîni.

Reuşi să treacă în revistă vecinătăţile, dar nu i se păru nimic neobişnuit. Din tufişuri ieşi alergînd un cîine, care veni direct la Emma. Era un pui de labrador negru, gata gata să o doboare. Ea se aplecă şi dezmierdă potaia îndrăzneaţă, apoi îi vorbi:

- Nu-i aşa că eşti băiat cuminte? Da, sigur că eşti. Se ridică şi-l mai mîngîie pe cap. Făcu semn spre direcţia de unde venise cîinele şi-l îndemnă: du-te acasă, băiete. Nu vrei să te rătăceşti. Hai, du-te acasă acum.

De parcă animalul ar fi înţeles-o, s-a întors şi a pornit exact spre locul de unde a venit. Luke dădu din cap cu subînţeles.

- Aşadar nu-ţi plac cîinii? îl întrebă ea.

- Sîntem la lucru, Emma. În branşa noastră te poate costa viaţa o neatenţie de genul acesta.

- Nu m-am gîndit, zise ea stînjenită. Scuze.

- Îmi plac cîinii, zise Luke zîmbind. Dacă aş fi şi eu mai aranjat cu toate, mi-aş lua unul. Deocamdată nu cred că ar merge.

- Din acelaşi motiv nici eu nu am cîine, zise ea suspinînd. Mă gîndeam că, după ce se va termina totul... Se întrerupse, de parcă ar fi spus ceva interzis.

- Ce să se termine, Emma? Vorbeşti despre prinderea lui Vance?

Emma ridică din umeri.

- Doar nu voi fi toată viaţa agent de executare cauţiuni. În cele din urmă vreau să deschid o şcoală unde femeile să înveţe tehnici de autoapărare. Cred că sînt

destul de bună la asta.

- Aici nu te contrazic. Te-ai descurcat de minune seara trecută. Doar să ţii minte că asta nu te face rezistentă la gloanţe.

Emma îl privi ca şi cînd ar fi ascultat frînturi din înţelepciunea universală, dar a continuat pe alee şi a sunat la uşă. O bătrînică le deschise după cîteva secunde bune. Era corpolentă, cu păr alb, tuns scurt şi cu faţa foarte ridată.

După ce făcu prezentările, Emma îi spuse că erau prieteni cu Bernice Mills, despre care nu mai ştiau nimic de mult timp. Conversaţia s-a derulat firesc, fără insistenţe.

- Te-am văzut pe stradă, cu Scooter, zise femeia, care se numea Helen. Este cîinele lui Freddie Henson, băiatul de peste drum. Scooter este un cîine minunat.

- Da, este, recunoscu Emma.

- Da, părerea mea este că omul care iubeşte cîinii nu poate avea suflet rău. Merg să vă scriu adresa şi numărul de telefon al Bernicei. Femeia se duse înăuntru, iar Emma îi aruncă o privire entuziasmată lui Luke. *Am reuşit*! spuse ea în şoaptă.

Luke zîmbi şi el. Femeia se întoarse cu o bucată de hîrtie pe care i-o dădu Emmei.

- Mulţumesc, Helen, zise ea. Îţi sîntem recunoscători.

- Dacă nu vă supăraţi, interveni Luke, am vrea să-i facem o surpriză.

- Oh, cred că i-ar plăcea. Atunci nu vreau să vă stric surpriza. Eu tocmai fierbeam apă pentru ceai. Tu şi soţul

tău sînteţi bineveniţi să beţi un ceai cu mine.

- Oh, păcat că nu avem timp, spuse Luke înainte ca Emma să accepte politicoasă. Poate data viitoare, cînd mai venim prin zonă.

- Sigur că da. Helen păru evident dezamăgită.

- Mulţumim încă o dată, spuse Emma în timp ce amîndoi coborau scările. Luke o grăbea. Cînd au ajuns la maşină, ea aproape că începu să ţopăie de bucurie. Am reuşit! Nu-mi vine să cred!

- Ai lucrat bine, spuse Luke. Presupunînd că Bernice chiar locuieşte acolo, nu trebuie decît să o convingem să ne deschidă uşa şi să ne spună unde-l găsim pe Rudy Vance.

Emmei începu să-i scadă entuziasmul. La fel ca el, nici ea nu credea că va fi o treabă foarte uşoară.

Maşina lui Luke rula spre destinaţie, în timp ce Emma căuta pe smartphone date de proprietate la adresa respectivă, pe numele Bernice Mills.

- Proprietatea este pe numele Lyle McCarthy. Emma îşi ridică ochii din ecran. Cunosc numele acesta. Este partener la International Cargo. O companie de import-export. McCarthy are legătură cu...

- Rudy Vance, încheie Luke. Ţi-ai făcut bine temele, Emma. McCarthy este probabil omul de paie al lui Vance, care de fapt deţine casa.

- Rudy are mulţi bani. Are o relaţie foarte strînsă cu mătuşa lui. Aşa se explică de ce vrea să se ocupe de ea. Pun pariu că ea locuieşte acolo.

- Să sperăm că ai dreptate, zise el, apoi văzu un indicator deasupra drumului. Uite strada pe care întoarcem. Luke se înscrise pe alee şi au ajuns într-o zonă cu case modeste ca preţ, iar la un moment dat au ajuns la adresa pe care au primit-o de la Helen, o casă cu ziduri din cărămidă, însă nu au oprit aici.

Luke mai merse pînă la capătul aleii şi parcă sub un smochin stufos. Scoase mobilul şi formă numărul primit de la Helen.

- O suni?

- Vreau să văd dacă este cineva acasă. Aşteptă să vadă dacă răspunde, iar cînd se auzi declicul de la capătul celălalt al liniei, întrerupse legătura. O voce de femeie, spuse el. Acum să vedem dacă este singură. Puse mobilul în buzunar. Tu ai armă, aşa că vreau să rămîi aici pînă ce dau eu o tură prin zonă. Luke a insistt ca ea să-şi ia Glock-ul 38 mm, pe care-l avea acum în poşetă. Era, cu siguranţă, o armă sigură.

- Vin cu tine, zise ea.

- Poţi să vii, dar dă-mi cîteva minute, ca să arunc o privire în jurul casei. Dacă este totul în regulă, vin şi te iau.

- Dar dacă Vance este înăuntru? Poate că vei avea nevoie de acoperire.

- Dacă e şi el acolo, sigur pot să mă ocup singur, zise Luke zîmbitor. Scoase din geanta sport cele două aparate emisie-recepţie pe care le-au folosit la clubul Polo şi-i dădu unul Emmei.

- Stai cu ochii în patru. Dacă este în casă şi încearcă să fugă, s-ar putea să vină spre tine. Să fii foarte atentă.

Dacă vezi ceva, dă-mi imediat un semnal.

Emma ar fi comentat ceva, desigur, dar el o cuprinse delicat de umeri. Căldura degetelor lui o pătrunse adînc.

- Vreau să mă asigur că nu este şi el în casă, înainte să intrăm, spuse Luke. Dacă merg singur, nu mă poate vedea.

Avea dreptate. Ca întotdeauna. Doar era Luke Brodie.

- De acord.

În clipa următoare Luke plecă şi dispăru pe aleea care ducea în spatele casei femeii, printre nişte tufe stufoase. Glock-ul Emmei era sub scaunul ei, aşa că-l scoase şi-l puse la îndemînă. Rudolph Vance era un criminal. Nu ar ezita să mai comită o crimă.

Emma aşteptă ca Luke să reapară, iar cînd îl văzu păşind pe iarbă, se simţi deja mai bine. Fără îndoială că nu s-a putut abţine să nu-i remarce din nou umerii puternici şi şoldurile înguste, precum şi mersul sigur, cu paşi ampli, uşori.

Periculoasă evaluare şi cu totul neobişnuită pentru ea. Nu mai simţise pic de atracţie faţă de un bărbat din ziua cînd a venit acasă şi a descoperit că Rudy Vance a ucis-o pe Eleanor Harris şi a atacat-o pe scumpa ei nepoţică.

Luke ajunse la maşină şi deschise portiera.

- E singură. Hai să mergem.

Emma veni în urma lui, Luke sună la uşă, apoi făcu un pas înapoi, ca să o lase pe Emma în faţă. Părea că a fost mulţumit de modul în care s-a ocupat ea de problemă pînă acum. Uşa se deschise şi în prag apăru o femeie slabă.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea. Era mai tînără decît Hellen, avea peste șaizeci de ani, era înaltă, cu osatură delicată și părul cărunt.

- Doamna Mills? Sînt Emma Brodie, iar el este soțul meu, Luke, spuse ea, aruncînd spre el o privire de avertisment că trebuie să joace jocul ei, pus la cale pe loc, mulțumită Helenei. Luke păru amuzat. Soțul meu a lucrat pentru nepotul dumneavoastră, Rudy Vance. Momentan Luke nu mai lucrează, iar eu tocmai am aflat că sînt însărcinată.

La ultimele cuvinte Luke deveni foarte serios.

- Am auzit că Rudy s-a întors în oraș, zise ea. Mereu a fost foarte bun cu noi. Speram că ne puteți spune unde-l putem găsi. Sperăm că ar putea găsi ceva de lucru pentru Luke.

- Sînteți prieteni cu Rudolph?

- Exact, zise Luke.

- Nepotul meu nu a avut niciodată mulți prieteni. Nu vreți să intrați?

Cu greu își reținea entuziasmul Emma cînd a acceptat invitația femeii. Era peste așteptările ei.

- Mulțumim. Sînteți foarte drăguță.

După ce au trecut pragul, Luke a recunoscut din priviri că o respectă pentru izbîndă. Emma se uită prin casă: sufrageria confortabilă, cu o canapea și două fotolii cu spătar înalt, perdele din dantelă la ferestre și o masă rotundă pe care tronau fotografii de familie.

- Dacă aveți timp, zise Bernice, pot să aduc ceva de băut.

- Ar fi minunat, spuse Emma. Doar să nu conţină alcool. Se strădui să nu zîmbească, fiindcă se amuza de stînjeneala lui Luke.

- Sigur că nu, dragă.

Luke o privi zîmbitor. Bernice reveni în cîteva minute cu o tavă pe care pregătise o carafă cu limonadă şi trei pahare. Puse tava pe măsuţa centrală şi umplu paharele.

Luke sorbi primul.

- Este grozavă, doamnă Mills. Are gust ca la mama acasă.

Femeia roşi. Nu era o surpriză. Cu ochii lui azurii şi faţa de înger al întunericului, Luke Brodie arăta senzaţional. Era evident că nici femeile mai în vîrstă nu erau imune la farmecul lui.

- Sînt obişnuită să fac limonadă din foarte puţin, explică mîndră Bernice. Mie nu-mi place aceea îmbuteliată.

Luke mai bău puţin, apoi merse la fereastră să examineze fotografiile de pe masă; era o şmecherie a vînătorilor de recompense care adeseori furniza informaţii valoroase.

- Ce familie frumoasă aveţi, comentă el.

Bernice se apropie.

- Este fiica surorii mele, Annabelle. Este alături de Eric, cel de-al doilea soţ. Rudy e băiatul din faţă, lîngă fiica lui Eric, Cissy. Rudy avea aici treisprezece ani, iar Cissy doar nouă.

- Aşadar, tehnic vorbind, sînteţi stră-mătuşa lui Rudy, zise Luke, în timp ce Emma făcea acelaşi calcul mental.

- Da, ai dreptate. Ştii că a fost adoptat. Cred că din cauza asta s-a simţit mereu un outsider.

Rudy a fost adoptat? Emma constată surprinsă că i-a scăpat acest detaliu, atunci cînd i-a alcătuit profilul. Ar fi trebuit să sape mai adînc, şi-a dat ea seama acum.

- Niciodată nu a vorbit despre părinţii lui, spuse Luke.

- Ei trei nu s-au prea înţeles bine niciodată. Erau prea diferiţi. Îmi pare rău pentru el. Nu l-am condamnat niciodată cînd a luat-o razna, aşa cum au făcut-o Annabelle şi Eric. Poate din acest motiv el s-a simţit mai apropiat de mine decît de ei, cel puţin în copilăria lui.

Emma văzu o altă fotografie pe masă; o fetiţă drăguţă, în rochie din dantelă albă. Era şatenă, cu faţa în formă de inimioară şi ochi căprui, blînzi. Trăsăturile ei i se păreau cunoscute. Mai mult de atît chiar. Inima îi tresări în piept. Fetiţa semăna atît de bine cu Ginny, încît s-ar fi zis că sînt gemene.

Emma simţi că nu se mai poate mişca.

- Aceea...este Cissy?

- Da, ea este. Fotografia a fost făcută la cîţiva ani distanţă, cînd a împlinit paisprezece ani.

Emma avu senzaţia că se sufocă. Începu să-i tremure mîna cu care ţinea paharul, iar Luke observă şi i-l luă din mînă, ca să nu-l verse.

- Te simţi bine? o întrebă el.

- Da...zise ea şoptit...sînt bine.

- Poate e din cauza sarcinii, comentă el afectuos. O privi pe Bernice, cerînd parcă ajutor. Cred că ar fi bine să se aşeze.

- Da, sigur, vino, draga mea, stai pe canapea.

Emma se aşeză, iar Bernice veni alături de ea. Luke se aşeză pe fotoliu.

- Mă simt bine, zise Emma. Am ameţit doar puţin.

Luke o privea ciudat, iar ea se întreba ce poveste să inventeze, atunci cînd el o va întreba ce a păţit, fiindcă era sigură că o va întreba.

- Ar fi bine să mergem acasă, zise Luke. Dacă puteţi să ne spuneţi unde am putea să-l găsim pe Rudy, ar fi grozav, doamnă Mills.

Bernice cumpăni cîteva secunde, apoi răspunse.

- Cred că ştiţi despre necazurile lui Rudy.

- Am citit în ziare că a fost arestat, spuse Luke. A fost un şef bun. Am fost sigur că nu era nimic adevărat. Ştiu că nu este în închisoare. Am auzit că a revenit în zonă. Are o afacere de care se ocupă. Mi-am zis că poate are nevoie de ajutorul meu, fiindcă am mai lucrat împreună.

Bernice clătină din cap.

- Mă tem că nu te pot ajuta. Nu am veşti de la Rudy de dinainte să fie arestat.

Luke îşi trecu degetele prin păr.

- Eu speram că ştiţi unde să-l găsim. Cum se va naşte şi copilul nostru, chiar am nevoie de o slujbă.

Bernice îşi îndreptă privirea spre fereastră. Întinse mîna spre paharul cu limonadă şi se văzu că-i tremură degetele, sorbi puţin, apoi puse paharul pe tavă. Îl privi resemnată pe Luke.

- Sînteţi prietenii lui Luke şi nu ştiu dacă trebuie să vă spun asta. Totuşi, păreţi o pereche drăguţă, aşa că îmi

fac datoria de creştin. Adevărul este că ar fi o mică şansă ca măcar parte din ceea ce s-a scris în ziare să fie adevărat.

- Credeţi că Rudy a ucis-o pe menajera aceea?

- Nu ştiu ce să spun. Nu-mi imaginez că Rudy poate omorî pe cineva, dar ce s-a întîmplat cu micuţa aceea...Femeia tăcu, apoi răsuflă prelung. Cînd Rudy era adolescent...el...s-a îndrăgostit de sora lui vitregă, fetiţa din fotografie. A început să...aibă relaţii cu Cissy de cînd ea avea nouă ani. A continuat aşa cîţiva ani, pînă cînd Cissy a spus tatălui ei ce se întîmplă. Cînd mama lui Rudy l-a confruntat, el a spus că este îndrăgostit de Cissy şi că nu a vrut să-i facă nici un rău. Bernice avea deja ochii înlăcrimaţi. Era doar o fetiţă, adăugă ea.

Emma văzu imaginea lui Ginny în clipa aceea şi i se uscă gîtul, iar un suspin chinuit ieşi totuşi. O apucă un tremurat uşor. Trebuia să plece de acolo, înainte să o podidească plînsul.

- Ce s-a întîmplat cu el după aceea? întrebă Luke.

- Familia lui Rudy l-a trimis să locuiască la mine, iar ei s-au mutat undeva prin est. După ce s-a maturizat Cissy, interesul lui Rudy pentru ea a dispărut.

- Trebuie să-l găsim, îi spuse Luke Bernicei. Puteţi să ne ajutaţi?

- V-am spus adevărul. Nu l-am mai văzut de dinainte să fie arestat. Nu ştiu unde este acum.

- Încercaţi să vă gîndiţi la un loc unde s-ar fi putut duce acum. Undeva unde să se simtă în siguranţă?

Brusc femeia păru că-l priveşte bănuitor pe Luke.

- Voi nu sînteţi prietenii lui, nu-i aşa? Am bănuit asta din clipa cînd aţi intrat pe uşă. Vreţi să-l arestaţi.

Luke nu mai ezită.

- Da, zise el, asumîndu-şi riscul, la fel cum ar fi făcut şi Emma. Deja a făcut mult rău unei fetiţe. Nu vrem să mai facă asta cuiva.

Bernice păru că se sufocă. Se aşeză mai bine pe canapea, trase adînc aer în piept de cîteva ori, apoi expiră prelung.

- Există o casă pe insula Whidbey. Nu ştiu dacă este a lui sau este închiriată, dar e undeva aproape de Seattle, iar el s-ar putea să fie prin zonă. Nimeni nu ştie de ea. Rudy nu prea vorbeşte nimănui despre ea. Este refugiul lui anonim.

Luke se ridică de pe fotoliu.

- Mulţumim, Bernice.

Emma se retrase spre uşă. Luke o sărută pe obraz pe Bernice, apoi i se alătură Emmei.

- Aţi făcut ceea ce trebuia.

Au ieşit amîndoi din casă, tăcuţi.

CAPITOLUL NOUĂ

Luke o urmă pe Emma afară, iar ea se aşeză pe iarbă, la umbra smochinului, aproape de locul unde era parcată maşina lui. Se aşeză şi el lîngă ea, cu picioarele încrucişate.

Smulse un smoc de iarbă şi rămase gînditor, apoi o abordă:

- Despre ce este vorba, Em? Ce s-a întîmplat acolo?

Smulse şi ea nişte fire de iarbă, ca să se joace cu ele.

- Nu s-a întîmplat nimic. Era un joc de roluri, atît. M-am gîndit să-ţi ofer deschiderea şi asta am făcut.

- Improvizezi şi nu merge aşa, zise el clătinînd din cap. Dacă voi fi partener cu cineva, trebuie să am încredere în persoană. Trebuie să am încredere în tine, Emma. Spune-mi adevărul.

Emma ridică privirea spre el şi avea lacrimi în ochi. Luke simţi parcă un pumn în stomac.

- Fata din fotografie...am recunoscut-o. Seamănă leit cu nepoata mea, Ginny Hodges. Este leit ea.

- Ginny Hodges, repetă el şi recunoscu numele. Fata de paisprezece ani pe care a violat-o Vance este nepoata ta?

Emma îşi şterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

- Da.

Cu un singur cuvînt puzzle-ul a fost completat.

- Acesta e motivul pentru care ai pornit pe urmele lui Vance. De aceea ai devenit agent. Vrei să o ştii pe Ginny în siguranţă.

- Exact.

- Vance a agresat-o pe Ginny de două ori. A doua oară a ucis o femeie. Acum, după ce ai văzut fotografia, ştii de ce era obsedat de ea. Nu crezi nici tu că ea va fi vreodată în siguranţă pînă ce Vance nu va fi închis.

Era ceva greu de citit pe faţa ei. Răsuflă îndelung.

- I-a spus lui Ginny că se va întoarce şi eu îl cred. Nu va renunţa şi eu nu mă voi opri pînă ce nu-l voi găsi.

- Unde este Ginny acum?

- Este în programul de protecţie al martorilor. Nici eu nu ştiu unde se ascund ea şi sora mea. Ştiu doar că familia mea nu se va putea întoarce pînă ce povestea nu se va termina. Voi face orice îmi stă în putere să-l împiedic pe Vance să mai facă vreun rău cuiva vreodată.

Luke bănuia că Emma are un motiv pentru care s-a chinuit cu cursurile şi antrenamentele fizice dificile care au ajutat-o să devină un agent executor de succes. De-abia acum înţelegea determinarea ei.

Se ridică şi-i întinse o mînă ca să o ajute să se ridice, iar cînd Emma şi-a aşezat mîna ei mică pe palma lui mare, Luke a simţit un fior trecîndu-i prin corp.

- Haide, zise el, uşor răguşit de emoţie şi o ridică imediat. Să mergem.

Cînd au ajuns la SUV, ea i-a dat drumul la mînă.

- Bănuiesc că nu vei mai lucra cu mine, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să răspundă nu. Pentru Emma era o problemă personală. Implicarea ei emoţională atît de mare îi punea în pericol pe amîndoi.

- Orice voi decide eu să fac, tu tot nu te vei opri, nu-i aşa?

- Nu.

- Presupun că în cazul acesta m-am pricopsit cu tine pînă ce-l vom prinde pe Vance.

Emma clipi des, ca şi cînd nu l-ar fi înţeles bine.

- Vorbeşti serios?

- E o prostie, dar da – vorbesc serios.

Emma zîmbi pentru prima dată. Astfel şi lui i se luă greutatea de pe piept.

- Trebuie să găsim casa aceea de pe insula Whidbey.

- Va trebui să ne regrupăm, să adunăm informaţii, să găsim casa şi să o supraveghem. Dacă Vance este acolo, îi vom veni de hac.

Era după amiaza tîrziu cînd au ajuns în Bellevue. Emma voia să fi mers direct pe insulă, să înceapă să pună întrebări, să găsească acea casă. Dar Luke avea dreptate. Ar fi fost mai uşor dacă obţineau mai multe informaţii.

Luke a parcat maşina în spatele unei clădiri de pe Bellevue Way şi a oprit motorul.

- Casă, dulce casă, zise el şi îşi luă laptop-ul de pe bancheta din spate, apoi închise portiera.

- Doar nu vrei să spui că locuieşti aici, nu? zise Emma, apoi închise şi ea portiera ei, după care a venit lîngă el.

- În cea mai mare parte locuiesc pe drumuri – cel puţin asta este impresia mea. Am un apartament în Bellevue şi o cabană lîngă Gold Bar. Acolo mă refugiez cînd vreau linişte. Dar tu? întrebă el, în timp ce mergeau.

- Eu împart un apartament cu cineva.

El o privi curios.

- Femeie sau bărbat?

- Femeie. Numele ei este Chelsea Davenport. Clar, colega ei de apartament era femeie. Emma nu mai ieşise cu nimeni dinaintea crimei oribile, dar nu-i spuse lui Luke asta.

El păru mai relaxat.

- Hai să intrăm.

Au ajuns la intrarea în clădire şi ea observă plăcuţa argintie pe care scria cu litere negre: BRODIE OPERATIONS SECURITY SERVICES, INC.

Luke îi urmări privirea şi explică:

- BOSS, Inc, aşa îi spunem noi.

Deschise uşa, îi făcu ei semn să intre prima, apoi o conduse pe holul larg, pe lîngă sala de şedinţe unde mobilierul avea aerul modern şi masculin, fiind un amestec de inox şi piele neagră. Pe un perete, în sala de aşteptare, un monitor uriaş era prins pe perete, deasupra unei mese pe care se găseau teancuri de reviste.

În spaţiul lateral se aflau aliniate birouri şi scaune cu spătar înalt. Luke făcu semn cu capul spre un bărbat înalt, solid şi brunet, care stătea la biroul său, în faţa laptopului. Lîngă el , tot aşezat pe un scaun era un bărbat înalt, la fel de vînjos.

- Îi vezi pe cei doi jokeri de acolo? Cel mai masiv este fratele meu. Tipul cu mustață este Dirk Reynolds. Vino, să te prezint.

Cei doi s-au ridicat, cînd Luke s-a apropiat de ei, însoțit de Emma.

- Ethan şi Dirk, ea este Emma Cassidy. Este vînător de recompense.

Dirk o studie din cap pînă-n picioare, remarcînd coada de cal prinsă la spate, tricoul negru, simplu şi pantalonii sport; avea aerul că așteaptă poanta zilei. Ethan se uita la Luke de parcă acesta ar fi înnebunit.

- Hei, să știți că nu glumesc, zise Luke. Ar fi trebuit să o vedeți în acțiune la clubul Polo. I-a dat în față cretinului de Ivan Dorell cu spray cu piper şi l-a lăsat plîngînd ca un bebeluş. Iar boşorogul de Badger Stovall nu va mai putea umbla niciodată ca înainte.

Ethan ridică o sprînceană, mirat. Se uita cînd la Luke, cînd la Emma.

- Mi-aş fi dorit să fiu acolo.

Dirk zîmbea şi el amuzat. Mustața tunsă îngrijit se curbă într-o linie care cobora pînă la linia maxilarului bine-conturat. Amîndoi bărbații debordau de siguranță de sine.

- Colaborăm ca să punem mîna pe Rudy Vance, zise Luke. Avem o pistă, o casă în insula Whidbey. Trebuie să o găsim.

- Sună promițător, zise Ethan.

- Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi, îl îndemnă Dirk.

- Mai întîi trebuie să găsim locul. Iar dacă-l găsim,

poate că el nu o să fie acolo.

- Totuşi, aţi putea găsi ceva interesant în casa aia, zise Dirk.

- Să sperăm.

- Cred că vii sîmbătă la grătar, nu-i aşa? îl întrebă Ethan. Val contează pe tine.

Emma observă cum Luke se eschivează dintr-o dată.

- Ne ocupăm de Vance, zise el. Nu ştiu dacă reuşesc să ajung.

- Dacă nu ajungi, tu îi vei da explicaţii lui Meg, îl preveni Dirk.

Luke păru destul de încurcat.

- Voi încerca. Trebuie să văd cum merg căutările.

Emma îi simţi mîna pe braţ, fiindcă o îndemna să se îndrepte spre un birou în partea opusă a încăperii.

- Mă bucur că v-am cunoscut, le spuse ea bărbaţilor. Le simţea ochii urmărind-o pînă ce a traversat camera.

Luke puse laptopul pe birou, se aşeză pe scaun şi porni dispozitivul, iar Emma se aşeză alături de el. Cînd s-a deschis Google Maps, el a tastat insula Whidbey.

- Am fost acolo de două ori, spuse el. Terminalul feribotului este la o oră de mers cu maşina din Seattle.

- Trebuie să căutăm prin evidenţele cu proprietăţi, sugeră Emma, ca să vedem dacă apare ceva interesant. Ce păcat că nu mi-am adus şi eu laptopul.

- Poţi să-l foloseşti pe al meu, spuse Luke şi se ridică. Am aflat că Lyle McCarthy a fost proprietara casei în care locuieşte Bernice Mills. Vezi ce poţi să afli despre asta.

Emma se aşeză în locul lui şi se puse pe treabă. Căută

pe un site special, numit ProspectNow.com numele tuturor celor care mau proprietăți pe insula Whidbey – companii și persoane fizice. Căută pe fiecare pagină, dar numele Rudolph Vance nu apăru nicăieri. Nu era nimic surprinzător în asta. Poliția ar fi verificat deja orice proprietate deținută de el, din momentul cînd a evitat să achite cauțiunea și a dispărut. Nu apărea pe listă nici Lyle McCarthy.

- Nici un nume de pe listă nu-mi spune nimic, zise ea. Recunoști pe cineva?

Luke căuta și el pe un laptop.

- Nu am găsit nimic.

- Poate că stă undeva cu chirie.

- Nu prea cred. Vance e obsedat de control. Nu cred că el poate primi ordine de la un proprietar.

- Nici eu nu cred asta. Nu se potrivește cu profilul lui.

- Trebuie să mai scormonim în evidențele fiscale LLC, unde se văd proprietățile celor care locuiesc pe insulă.

- Pot să fac eu asta. Sînt tone de informații pe site.

- Ar fi bine să restrîngem zona căutărillor. Cred că se ascunde într-un loc izolat. Vance are mulți bani. Caută suprafețele mai mari, sau proprietățile cu vecini foarte puțini împrejurul lor.

Prin Google Earth au reușit se mărească raza vizuală și pe insulă au regăsit cîteva locuri minunate, cu vedere la ocean. Erau prea multe posibilități, ca să poată ghici exact proprietatea deținută de Vance.

- Putem să mai pierdem aici cîteva ore, sau putem

solicita ajutorul cuiva, zise el şi veni la ea, o trase de pe scaun şi o luă cu el înspre scări. Sadie este arma mea secretă. Ea m-a ajutat să-l găsesc pe Vance.

În drumul lor au trecut pe lîngă biroul lui Ian.

- El este Ian, vărul meu, îi spuse Luke. El a proprietarul companiei.

A ajuns într-o încăpere plină cu echipamente periferice şi computere. O femeie în jur de cincizeci de ani, cu păr platinat, lung pînă la umeri stătea la o masă cu trei monitoare mari.

Cînd intră Luke, ea ridică privirea.

- Hei, rază de soare. Ce mai faci? Sadie, ea este Emma Cassidy, agent executor. Avem un fir pe urma lui Rudy Vance. Sperăm că ne vei ajuta să-l găsim.

Sadie o studie pe Emma din cap pînă-n picioare, cam la fel cum au făcut Dirk şi Ethan. Musafira se strădui să nu-şi plece privirea în jos, ca o şcolăriță în fața directorului.

- Noi? întrebă Sadie şi făcu o grimasă. Vrei să spui că lucrați împreună?

Luke arboră o mină defensivă.

- Em are o motivație personală pentru care vrea să dea de Vance, așa că da. Lucrăm împreună la acest caz.

Sadie i se adresă Emmei:

- Luke lucrează singur. Spune ceva faptul că te-a primit în echipa lui. Dacă faci tot ce-ți spune, vei fi bine.

Emma ascultă şi încuviință. Sadie reveni cu întrebarea pentru Luke.

- Aşadar, ce pot să fac pentru tine de data asta?

- Este posibil ca Vance să se fi ascuns într-o casă de pe insula Whidbey. Trebuie să ne dam seama care este casa.

- Credeți că este casa lui?

- Cum îi place să dețină controlul, cred că da. Am dat o căutare preliminară, dar pînă acum nu am aflat nimic. Sperăm ca tu să poți reduce zona de căutare și să ne oferi o locație.

- Proprietatea nu este nici pe numele lui Vance, dar nici al acoliților lui, zise Sadie. Dacă ar fi fost, ați fi dat peste ceva chiar cînd ați început căutările.

- Știu, dar ai o listă cu clienții lui din lumea afacerilor. Ne gîndeam că dreptul de proprietate este deținut de vreo corporație, sau de vreun om care are legături cu el, dar nu ne-am dat seama pînă acum. Casa este probabil pe un teren vast, ascuns vederii. Cei de la FBI îl caută pe Vance pentru trafic de droguri și comerț cu arme, în concluzie are mulți bani puși la loc sigur.

- Dați-mi puțin timp, zise Sadie. Să văd ce pot să aflu.

- Îmi pare bine că te-am cunoscut, îi spuse Emma la plecare.

- Să aveți grijă amîndoi, le zise Sadie, zăbovind cu privirea asupra Emmei, cu o expresie greu de descifrat.

Nu avea cum să-și dea seama dacă Sadie o avertiza în privința pericolului reprezentat de Rudy Vance. La fel de bine pericolul putea să vină sub forma trupului musculos și a unei fețe extrem de atrăgătoare, care-i aparținea lui Luke Brodie.

CAPITOLUL ZECE

Când Luke reveni la primul etaj, Ethan şi Dirk nu mai erau în birou, însă Nick lucra concentrat în faţa laptopului.

- Acesta este tot un Brodie, îi zise Luke Emmei. Vărul meu, Nick. Este căsătorit. Are o soţie superbă şi un băieţel de şase luni. Luke îi făcu semn cu mîna lui Nick, însă nu i-o mai prezentă pe Emma.

Ştia că vărul lui va fi la fel de şocat să-l vadă cu o femeie, cum au fost şi ceilalţi membri ai familiei sau prieteni. Nu aducea femei la birou şi nu lucra cu un partener – aproape niciodată. Băieţii nu puteau înţelege că pur şi simplu el îi făcea o favoare Emmei.

- Ne vedem la petrecere, vineri, îi strigă Nick.

Luke nu dădu nici un răspuns, iar Emma remarcă acest amănunt.

- Trebuie să o lăsăm pe Sadie să lucreze, spuse ea, ca să schimbe subiectul, iar el îi mulţumi în sinea lui. Maşina mea este tot la Wade. Trebuie să o recuperez.

- Poligonul de tragere este în apropiere. Putem să luăm un burger în drum spre el. Poţi să-ţi aduci maşina aici şi să o laşi în parcare, sau te urmez eu pînă acasă şi o laşi acolo.

- Aşadar mergem sigur la Whidbey?

- Exact. Dacă Sadie nu găseşte proprietatea, vom face o manevră în stil clasic: pe jos. O să arătăm fotografia lui Vance celor din zonă, să vedem dacă-l recunoaşte cineva.

- Crezi cumva că vom...rămîne acolo peste noapte?

Mintea lui avansă spre momentul cînd va petrece noaptea în compania Emmei. Sîngele îi inundă zonele intime. Drace, doar nu se va întîmpla nimic – nici chiar dacă vor trebui să rămînă acolo peste noapte. Era vorba de afaceri şi atît, nimic mai mult.

Încercă să alunge imaginea sexy a Emmei la poligonul de tragere, dar mintea nu coopera deloc, aşa că-şi înăbuşi un geamăt. Îşi impuse să vizualizeze chipul lui Rudy Vance, perversul, iar asta îi potoli definitiv tensiunea sexuală.

- Ziua este pe sfîrşite, zise el, aşa că da, s-ar putea să petrecem noaptea acolo. Dacă vom bate din uşă în uşă, va dura ceva mai mult. Cred că ai putea să-ţi iei nişte haine de schimb.

Emma îşi îndreptă privirea în altă direcţie, iar el se întrebă dacă şi gîndurile ei călătoreau în acelaşi sens cu ale lui; pentru binele ambilor, ar fi fost bine să nu.

- Nici o problemă, zise ea. Am în portbagajul maşinii o geantă cu lucruri pregătite, în caz că trebuie să plec din oraş pe neaşteptate.

- Ideea lui Booth?

Ea dădu din cap afirmativ.

- Mi-a făcut o listă cu lucrurile pe care trebuie să le am cu mine. Cătuşe uşoare tactice, lanterna Maglite, spray cu piper, chestii din astea.

- Tipul ştie bine ce face. Luke merse să-şi ia laptopul de pe birou şi cînd reveni, se îndreptă cu Emma spre ieşire.

Au pornit spre cel mai apropiat Burger King din zonă. Apoi au mers să ia maşina Emmei. S-au oprit în parcare, la umbra unui copac, ca să mănînce în tihnă cheeseburgerii cu cartofi prăjiţi şi să bea paharele de Cola comandate.

Au decis să ducă maşina Emmei în parcarea de la BOSS Inc şi să o lase acolo, fiindcă apartamentul Emmei din West Seattle era ceva mai departe. Cum vecinătăţile erau sigure atît ziua, cît şi noaptea, maşina nu era în pericol.

Luke se gîndi ce vor crede Dirk, fratele şi verii lui, cînd vor vedea maşina ei acolo, dar nu avea cum să influenţeze nimic.

Emma îşi scoase maşina din parcare, îl urmă pe Luke spre parcarea de la firma lui, apoi îşi luă geanta de voiaj pregătită, încuie Mazda şi se îndreptă spre maşina lui Luke.

El îşi aminti prima imagine a ei: era la Rocker`s Karaoke Lounge, ea purta o bluză strălucitoare cu decolteu generos, o fustă strîmtă, scurtă şi bine lipită de fundul apetisant. Avea părul lăsat liber şi buclele îi complimentau umerii.

Dorinţa îl copleşi nemiloasă şi fierbinte, aşa că înjură în şoaptă. Avea nevoie de o femeie şi asta cît mai repede. Problema era că nu o putea avea pe aceea dorită. Şi asta fiindcă ştia ce va crede Emma despre el cînd o va duce

acasă a doua zi dimineață și nu se va mai întoarce vreodată.

Cu toate acestea, cînd o văzu așezată pe bancheta din dreapta, cu centura strînsă peste sînii aceia ademenitori, începu să-și dorească intens ca amicii lui să fi bănuit corect, adică Emma chiar să-și petreacă noaptea în patul lui.

Oricum, era mai mult ca sigur că ei s-au înșelat.

Feribotul aluneca pe valurile destul de agitate, iar Emma stătea sprijinită de balustradă, unde vîntul rece îi mîngîia părul și obrajii. Îi plăcea să călătorească pe apă, să asculte țipetele pescărușilor și să simtă mirosul apei sărate.

Luke stătea lîngă ea. Mai înalt cu un cap decît ea, emanînd siguranță de sine prin orice mișcare făcută. Prezența lui o copleșea: căldura emisă de trupul lui, dar și foșnetul cămășii care-i acoperea bustul. Ochii lui albaștri o mîngîiau delicat.

Cît de nedrept, ca un bărbar să aibă atîta sex appeal. Mai ales că Luke părea să nici nu o observe, cel puțin nu ca femeie. Era și ea agent de executare cauțiune. Îi făcea o favoare, nimic mai mult.

Ar trebui să-i fie recunoscătoare, își zise ea. Astfel îi era mai ușor să reziste tentației. Nu că ar fi avut intenția să se alăture brigăzii de femei de-o noapte a lui Luke, dar...

Oftă, iar feribotul aluneca pe apă, în scurtul lui voiaj de douăzeci de minute spre terminalul Clinton, de pe

insula Whidbey, unde vor coborî. De la Sadie nu aveau încă nici o veste, iar munca de teren făcea parte din activitatea vînătorilor de recompense.

- Aşadar, cum abordăm problema? întrebă Emma, ca să rupă tăcerea, cu toate că s-a simţit foarte confortabil în liniştea care plutea între ei. Vance nu e tipul de om care să stea printr-un bar local. Mi se pare un tip foarte atent cu propria imagine. Haine scumpe, restaurante rafinate, hoteluri de lux. În nici un caz nu-l văd intrînd într-o speluncă şi comandînd o bere.

- Nu, dar trebuie să mănînce şi el. Dacă e singur, trebuie să meargă la magazinul din colţ sau să-şi comande mîncare acasă. Trebuie să cumpere benzină pentru maşină. Pe insulă sînt cam şaizeci de mii de locuitori. Are nevoie să-i facă şi lui curat în casă cineva, sau să-i tundă iarba. Dacă vom căuta atent, vom da de cineva care să ştie ceva.

Emma a tot căutat pe laptop, cît timp au venit cu maşina pe autostrada 405, spre terminalul feribotului din Mukilteo. Aflase destule despre insula Whidbey, iar ce i s-a părut cu adevărat interesant i-a citit lui Luke.

- Insula are cincizeci de mile în lungime, spuse ea din amintiri. Doar că populaţia este preponderent rurală. Doar opt sau nouă oraşe, toate relativ mici. Cred că am putea să începem cu Freeland sau Langley. Acolo sînt cîteva proprietăţi însemnate, în genul celei care i-ar putea oferi lui Vance intimitatea pe care o caută.

- Sună bine. Vom începe cu Freeland şi apoi mergem în Langley. Poate avem noroc.

- Sau poate ne va suna Sadie.

Ceea ce ar fi fost mult mai uşor, decît să bată la toate uşile din insula Whidbey.

De-abia după ora cinci Luke coborî maşina de pe feribot, la terminalul Clinton. Cu fotografia lui Rudy Vance în mînă, au decis să intre în toate magazinele locale şi benzinăriile pe unde aveau drum – două benzinării în Clinton şi două în Freeland.

La nici una din cele trei opriri nu au avut noroc.

Au mers la Clinton Food Mart, nu au aflat nimic, apoi s-au îndreptat spre celelalte benzinării din Freeland. Nici aici, nimic. Au discutat cu diferiţi vînzători şi casiere, dar nimeni nu şi-a amintit figura lui.

- Poate că şi-a schimbat înfăţişarea, ca să nu fie recunoscut, sugeră Emma, pe drum spre SUV-ul parcat în apropiere.

- Posibil. Am vorbit cu cîteva femei cu care se întîlnea. Toate au spus că Rudy este un tip decent, care se îmbracă la un croitor bun. În afară de un început de chelie, care-l deranjează, caută să se menţină în formă fizică bună. Nu-l văd că s-ar îngrăşa, ori că s-ar îmbrăca mai ciudat. Poate că-şi vopseşte părul, dar nu ar face nimic în detrimentul aspectului exterior. Eu aşa cred.

- Sînt de acord, atunci să mai căutăm. M-am tot gîndit că, dacă Vance este pe insulă, nu cred că stă singur. Are oameni care lucrează pentru el, îi fac comisioane şi ce mai are el nevoie. Lui Rudy îi place să fie tratat ca un rege şi pupat în fund de valeţi libidinoşi.

- Tipi de teapa lui Felix Riggs. M-am gîndit şi eu la asta.

- Presupun că nu ar risca să păstreze decît puţine persoane împrejur, oameni de încredere, acum că riscă să înfunde puşcăria. Mai intrăm prin cîteva magazine şi, dacă nu apare nimic, ne regrupăm şi schimbăm tactica.

Au intrat într-un magazin, The Goose, apoi în următorul: The Star. Nimeni nu l-a recunoscut pe Rudy din fotografie.

- Dacă-i transmite cineva lui Rudy că punem întrebări despre el? întrebă Emma cînd urcau în maşină. Nu crezi că va fugi?

- Poate că da, dar dacă vrem să-l găsim, va trebui să riscăm. Nu avem de ales.

Se făcea tîrziu, iar soarele apunea dincolo de linia oceanului. Norii se adunau deasupra insulei Whidbey, care era scăldată de ploi cam jumătate dintr-o lună. În depărtare peisajul verde-crud se întindea cît vedeai cu ochii.

- Ne îndreptăm spre Langley, zise Luke. Locul este o destinaţie turistică. Are acel farmec de New England şi asta îi atrage pe oameni. Restaurante bune, multe pensiuni rustice. Nu pare deloc o ambianţă preferată de Vance, dar merită să încercăm şi acolo.

Chiar atunci sună mobilul lui Luke. Verifică numărul apelantului.

- Este Sadie, îi spuse Emmei şi trase pe dreapta ca să vorbească. Ţine pumnii strînşi. Alo, bună scumpo.

- Hei, rază de soare, am veşti.

- Da? Sper să fie bune.

- Cred că l-am găsit pe omul vostru – sau măcar proprietatea pe care o căutați. E vorba de o casă pe un teren de zece acri. După imaginile din satelit, pare un loc intim. Este proprietatea unui tip, Sam Cogan. Cogan este trezorier-secretar la International Cargo. Am verificat lista cu proprietățile celor de pe insulă, ca să văd dacă există vreo legătură între cineva și Vance și așa am dat peste ea.

- International Cargo. Are legătură. Vance este co-proprietar. La ce adresă este proprietatea?

- Îți trimit link-ul cu harta. Casa se află undeva în zona Freeland, pe autostrada 525.

Freeland. Au intuit bine. Luke surîse, iar Emma zîmbi la rîndul ei.

- Pe hartă îți indică drumul spre Wahl Road. Casa este pe o alee neasfaltată, după ce treci de Volcano.

- Mersi, Sadie, ești cea mai bună.

- Aveți nevoie de întăriri?

Luke se uită la Emma și citi hotărîrea pe chipul ei.

- Trebuie să aflăm dacă este acolo. Dacă este, îl arestăm și chemăm poliția.

- Dirk e aici. Arde de nerăbdare să ajungă acolo.

Emma clătină din cap. Ceva în ochii ei...Avea nevoie să fie acolo, înțelese Luke. Orice s-ar întîmpla, trebuia să ia parte cu totul și nu-l va dezamăgi.

- Deocamdată ne descurcăm așa. Dacă se strică atmosfera, îl voi suna pe Dirk și-l vom aștepta să ajungă și el. Mulțumesc încă o dată. Luke închise și îi zise Emmei: ești pregătită pentru ce urmează?

Drept răspuns, ea şi-a luat geanta de pe bancheta din spate şi a scos din ea Glock-ul în suportul de piele. L-a scos şi a verificat încărcătorul, apoi l-a pus la loc.

Emma era pregătită.

Şi el era.

Luke a pornit motorul şi a reintrat pe şosea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Se întunecase de-a binelea pînă ce au ajuns la respectiva proprietate. Luna arunca lumină argintie printre nori şi aşa se putea vedea mai bine dacă Vance era în interior.

Emma se ruga să fie. Voia să se termine odată. Voia să ştie că April şi Ginny sînt în siguranţă. Îşi voia familia din nou acasă.

Luke opri cam la o jumătate de kilometru de casa vizată şi parcă printre cîţiva copaci, iar Emma îşi schimbă pantalonii kaki; scoase din geanta adusă o pereche neagră şi trase peste tricou un hanorac negru, astfel contopindu-se cu cadrul nocturn.

Luke făcu acelaşi lucru, fiindcă îşi adusese şi el schimburi negre; fără pic de jenă, se dezbrăcă de hainele purtate pînă atunci. De ce i-ar fi fost jenă?

Emma fixa cu privirea masa musculară generoasă cu care era înzestrat Luke. Nu mai văzuse un piept asemănător, cu pectorali perfect definiţi, dar nici un abdomen sculptat ca al lui, iar bicepşii, chiar au făcut-o să saliveze.

- Mai uită-te aşa la mine, cum faci acum şi să ştii că nu mai ajungem pînă la casă.

Emma roşi şi întoarse capul. Slavă cerului că era întuneric.

- Scuze, îmi zbura mintea în altă parte.

Extrem de indecente, dar agreabile gînduri.

Cînd se întoarse cu faţa spre el, îi văzu faţa acoperită cu vopsea pentru camuflaj. Emma făcu acelaşi lucru. Amîndoi au încălţat cîte o pereche de ghete: Luke avea unele cu destinaţie militară, iar ea unele pentru mers pe munte.

Era sigură că Luke o va îndemna să rămînă în maşină, dar el nu a făcut-o. La lumina rece a lunii faţa lui căpătase aceeaşi duritate de oţel, pe care a remarcat-o în seara confruntării cu Badger şi banda lui. Era tot aceea din seara cînd l-a atacat pe Felix Riggs.

- Uite care-i planul, zise Luke, foarte concentrat. Dăm o raită în jurul casei, vedem care-i decorul şi verificăm dacă există oameni de pază. Dacă-i curat, intrăm. Poate să fie goală casa, poate nu este. Va trebui să aflăm.

- Ne despărţim aici, sau mai aproape de casă?

- În seara asta eşti cu mine. Eşti prea nouă în branşă şi nu am făcut împreună nici o abordare pînă acum.

Emma nu se simţea în largul ei. Nu voia ca Luke să se implice atunci cînd se va confrunta cu Rudy Vance. Poate că nici nu conta. Nu erau siguri că el era acolo.

Luke scoase Beretta lui, iar Emma îşi pregăti Glock-ul. Luke îi făcu semn să nu scoată nici un sunet şi se strecură printre copacii din spatele casei, mergînd atît de încet, încît nici frunzele nu foşneau sub tălpile lui. O

aşteptă totuşi, apoi avansă încă puţin. Se mai oprea, asculta atent, căutînd din priviri oamenii de pază ai lui Vance.

Emma simţea cum îi bate inima cu putere, iar minutele lungi treceau. Nu se auzea decît foşnetul ramurilor înfrunzite, un ţipăt de cucuvea şi paşii unui rozător speriat, care se retrăgea prin iarbă.

Casa era mare, în stilul fermelor din sud, cu ferestre ample şi vedere spre apă. O verandă generoasă înconjura două laturi ale casei, în zona sufrageriei şi a dormitoarelor. Pontonul plutitor se balansa ritmic. Luke se adăposti sub un pîlc de tufişuri, iar Emma venea în spatele lui.

După ce au făcut turul de verificare, au pornit spre garajul din spate. Părea pustiu, era întuneric, dar fără să pătrundă înăuntru, nu aveau de unde să ştie că nu e nimeni acolo.

- Nu cred că este cineva în casă, şopti el, clar dezamăgit. Dar trebuie să fim siguri. Dacă Rudy nu e aici, poate găsim un indiciu care să ne ducă la el.

- Eşti sigur că asta e casa?

- Se potriveşte cu imaginea din satelit, trimisă de Sadie. Este scumpă şi izolată. Pare genul de loc pe care Vance şi l-ar cumpăra.

- Poate e înăuntru şi doarme.

- Posibil. Trebuie să dau de alarmă. Luke scoase lanterna. Eu intru, tu acoperă-mă. Îţi fac semn cînd poţi veni.

Luke merse spre o fereastră a garajului şi lumină în interior. Văzu ceva, fixă raza lanternei, apoi se strecură

spre o uşă. În cîteva secunde reuşi să descuie broasca şi intră. Emma număra secundele, rugîndu-se să nu se declanşeze alarma înainte ca Luke să o dezarmeze.

Îl văzu lîngă un panou cu leduri care erau aprinse şi se aştepta deja să audă sunetul asurzitor, care va trezi jumătate din insulă. În cîteva secunde luminile roşii de pe panou s-au stins şi ea răsuflă uşurată. Se uită în jurul ei şi nu văzu nici o maşină în garaj. Nu era semn bun.

Luke îşi pregăti trusa cu scule pentru pătrundere în casă, iar după cîteva manevre sigure aplicate încuietorii, reuşi să apese clanţa şi uşa se deschise. Îi făcu semn şi ei să îl urmeze.

- Alarma, spuse ea. Cum ai...

- Este wireless, zise el surîzător. Floare la ureche. Hai înăuntru. Făcu primii paşi, cu arma scoasă şi pregătită. Emma păşea pe urmele lui. Să fii foarte atentă, zise el, trecînd în bucătărie.

Nu au găsit nimic aici, au continuat prin restul casei, verificînd camerele pe rînd. După ce au pătruns în dormitorul matrimonial, gol, au fost siguri că nu e nimeni în casă.

Emma era clar dezamăgită, dar Luke părea relaxat. Pentru el era doar o parte a vînătorii. Ea îşi puse arma la loc în suport.

- Poate s-a dus în oraş, sau are treabă în Seattle. Poate va reveni.

- Hai să aflăm. Luke aprinse o lumină de pe noptiera de lîngă pat, cu grijă, să nu lase amprente.

- Dacă vede cineva lumina şi ştie că sîntem aici?

- Locul acesta e prea departe de cărările umblate. Nu are cum să ne vadă nimeni, decît dacă se află undeva, într-o barcă, pe apă. Se duse la şifonier şi studie hainele bărbăteşti de pe umeraşe: tricouri, cămăşi şi pantaloni. Erau toate ordonate, iar într-o secţiune se vedea că fuseseră luate cîteva lucruri de acolo. Luke se apropie de sertare, pe care le deschise pe rînd: în ele erau ciorapi şi lenjerie intimă, aranjate foarte ordonat, iar dintre ele lipsea un rînd de articole.

- Mi se pare că pasărea noastră şi-a luat zborul.

Emma încuviinţă, evident dezamăgită. Îşi puse şi ea mănuşile de cauciuc, iar Luke o întrebă mirat:

- Booth?

- Bine, zise el încîntat. Eu încep de aici; tu mergi în bucătărie. Este posibil ca prin zonă să treacă patrula locală, aşa că trebuie să terminăm repede, dar să nu ne scape nimic.

Luke se puse pe treabă. Cum în casă era destul de cald, Emma îşi scoase hanoracul şi-l legă împrejurul brîului, apoi merse în bucătărie, unde era foarte curat.

Blatul de granit strălucea cînd a aprins o lumină slabă, iar aparatura de inox era impecabil întreţinută, deci o bucurie să o foloseşti. Căută orice indiciu util prin sertare şi prin dulapuri.

Văzu un teanc de facturi de utilităţi şi o listă de cumpărături pe blat. Pe factura de gaz citi numele Sam Cogan, iar adresa era cea de aici. Se întreba cum le plăteşte Vance. Ar fi fost bun numărul unui card de credit, trecut pe facturi, dar nu găsi nici unul.

Pe lista de cumpărături erau trecute produse organice, mai mult legume, nuci şi fructe. MARMITE era scris cu litere mari, dar ea nu ştia ce înseamnă. Îşi propuse să verifice numele cînd va putea. Căută în coşul de gunoi de sub chiuvetă, dar acesta fusese golit. Scoase dintr-un sertar o pungă de plastic, în care strecură un şervet de hîrtie găsit pe fundul coşului, cu gîndul că poate va găsi o urmă de ADN.

Mai mult ca sigur Vance a fost în casă, poate cu o persoană care putea fi identificată. Cînd voia să se îndrepte spre sufragerie, Emma observă o mulţime de pete de culoare roşu-închis pe partea de jos a uşii frigiderului. Pete de aceeaşi textură i-au atras atenţia şi pe podea.

I se acceleră pulsul cînd se aplecă să le examineze, iar cînd atinse cu vîrful degetului înmănuşat una dintre pete, constată că era ceva lipicios. *Sînge.*

Merse pe urma picăturilor care se mai vedeau şi ajunse într-un loc unde o pată mai mare fusese ştearsă. Urma rămasă ducea spre uşa garajului. Era fără îndoială o dîră de sînge. Ţinîndu-şi respiraţia, Emma merse pe urma dîrei, către uşa pe care intrase, coborî cele cîteva trepte spre garaj şi aprinse lumina.

Pe întuneric nici nu observase că pe perete se afla un congelator. Îşi simţi gura uscată, fiindcă realiză că firul subţire de sînge se oprea chiar în faţa congelatorului. I se strînse stomacul. Se gîndi să-l cheme pe Luke, dar şi el era ocupat şi poate că-şi făcea probleme degeaba; poate că s-a scurs nişte sînge de la un pachet cu carne pentru friptură, nimic mai mult.

Rămase în fața aparatului cîteva secunde, făcîndu-şi curaj. Luke apăru în pragul uşii exact cînd ea punea mîna pe mîner să deschidă capacul.

- Oh, Doamne! şopti şi simţi cum se roteşte camera şi i se înmoaie picioarele. Cum Luke venise în spatele ei, reuşi să o cuprindă în braţe şi o trase mai departe de conţinutul oribil al cutiei congelatorului. Emma se sprijinea pe pieptul lui, dar nu reuşea să respire.

Parcă se afla din nou pe hol, în casa surorii ei, unde rămăsese cu ochii aţintiţi asupra trupului plin de sînge al Eleanorei Harris. Ginny era în dormitor, în suferinţă şi avea nevoie de ajutorul ei. Scoase un sunet gîtuit, iar Luke o lăsă uşor în jos, pe podeaua garajului. Îi susţinu capul cu ambele mîini.

- Hai că totul va fi bine. Aşteaptă cîteva minute. Mereu a greu prima dată cînd vezi aşa ceva.

Emma se uită la el printre lacrimi.

- Dar nu e prima dată. Eu...eu am găsit-o pe Eleanor Harris.

Luke se crispă.

- Iisuse. Se lăsă pe vine, aproape de ea şi o mîngîie pe obraz. Ia-o mai uşor, bine? Trage adînc aer în piept de cîteva ori şi gîndeşte-te la altceva.

Ea închise ochii şi făcu aşa cum i s-a spus, înghiţind cu greu nodul pe care-l simţea în gît.

- Acum sînt bine. Desigur, nu era bine deloc. Este Felix Riggs, nu-i aşa?

- Da, este Riggs, spuse Luke.

- Vance i-a tăiat gîtul, cum a făcut cu...cu Eleanor.

- Da. Trebuie să plecăm de aici. O să chemăm poliția cînd vom ajunge pe continent, ca să le transmitem informația, fără să fim implicați.

O ajută să se ridice, iar în acest timp ea se gîndea la cel ucis, Felix Riggs.

- Ce bănuieşti că s-a întîmplat?

Luke aruncă o privire spre congelator, apoi lăsă capacul în jos.

- Nu ştiu. Poate că Riggs a aflat că noi sîntem pe urmele lui şi l-a chemat pe Vance, zise Luke. Sau, mai degrabă a chemat pe cineva care are anumite legături cu Vance. Nu era nici urmă de maşină aici, aşadar l-au ridicat pe Riggs şi l-au adus aici. Lui Vance nu i-o fi plăcut ce i-a spus Riggs, aşa că l-a omorît.

- Riggs ne-a spus de Bernice. Poate că Vance ştie că ea ne-a ajutat. Nu crezi că este şi ea în pericol?

- Nu pot spune sigur, dar pare puţin probabil. Ea este ruda lui, singura pe care o mai are. Oricum, el nu are cum să ştie că ea ne-a spus despre insulă.

- Sper să ai dreptate.

- O vom suna, să o prevenim, pentru orice eventualitate.

Chiar cînd Emma dădea din cap gînditoare, se auzi o maşină apropiindu-se de aleea spre casă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Luke stinse lumina din garaj. În bucătărie apucase să o stingă mai devreme. Privi pe fereastra garajului, sperînd că maşina nu va opri în dreptul casei.

Emma era în spatele lui cu arma pregătită. S-au înţeles din priviri şi Luke constată că acum Emma era stăpînă pe sine, gata să facă faţă oricărei situaţii. Răsuflă uşurat. Se apropie de ea.

- Să ieşi pe uşa culisantă din sufragerie, apoi ascunde-te printre copaci. Eu armez alarma şi te urmez.

- Dacă vine Vance?

Era posibil. Luke voia să aştepte şi să vadă, însă nu voia să-i spună Emmei. Văzuse pînă acum destul sînge şi moarte. Dacă era Vance, tipul nu era prea uşor de doborît.

- Mai mult ca sigur este cineva trimis de Vance, ca să scape de cadavru. Aici Luke avea dreptate. După ce mă asigur că e totul în regulă, zise el, vin şi eu. Dă-mi cinci minute. Dacă nu apar, ne vedem la Bronco. Acum du-te.

Emma se uită insistent la el, cîntărind dacă el îi spune adevărul. O luă în sus pe scări. După ce Luke auzi fîşîitul uşii culisante, armă alarma. Cît timp rămînea în casă, alarma nu se declanşa. Se ghemui în spatele unei bărci vechi, de lemn, care era sprijinită de perete. Uşa garajului

se deschise automat, cu un scrîşnet metalic, iar lumina se aprinse imediat; un Chevy Malibu cafeniu trase înăuntru.

Cele două portiere se deschiseră, iar din maşină coborîră doi bărbaţi, unul trecut bine de treizeci de ani, cu început de chelie, iar celălalt în jur de douăzeci de ani; era brunet şi părea un amestec de asiatic şi hispanic. Cheliosul tastă codul alarmei, iar aceasta se întrerupse.

Cel tînăr merse la congelator şi ridică precaut capacul.

- Pe toţi dracii, urăsc mult cadavrele.

- Rio, taci şi fă-ţi treaba. Adu sacul de plastic.

Puştiul merse la portbagaj şi scoase din el un sac mare de plastic negru, apoi veni lîngă congelator. Cei doi au scos din el cadavrul lui Riggs, care nu era complet congelat, apoi l-au introdus în sacul de plastic.

Luke ieşi din spatele bărcii.

- Rămîneţi pe loc. Ridicase pistolul Beretta spre cel tînăr. Nu mişcaţi şi nu vă gîndiţi să scoateţi vreo armă.

Cei doi au rămas cu sacul în mîini.

- Tu cine dracu` eşti? întrebă puştiul, iar Luke se apropie de chelios, fiindcă era mai aproape şi-i scoase de la centură un Sig. 45, pe care-l azvîrli spre perete.

- În caz că nu tu l-ai omorît pe individul din sac, nu sînt cineva pentru care să-ţi faci griji. Vreau să ştiu unde îl pot găsi pe Rudy Vance.

- Nu noi l-am omorît, zise cheliosul. Cei doi ţineau fiecare cîte un capăt al sacului. Noi sîntem echipa care face curăţenie.

- Unde-i Vance?

- Habar nu am. El ne plăteşte să-i facem treaba murdară. Eu atîta ştiu.

Se auzi uşa de la bucătărie lipindu-se de perete cu o bufnitură puternică. Emma apăru în pragul scărilor, cu picioarele îndepărtate şi braţele întinse, ţinînd pistolul cu ambele mîini. Luke scoase o înjurătură. Poziţia ei era incredibil de sexy.

Fir-ar să fie, trebuia să-şi închipuie că nu ar fi plecat, ştiind că unul dintre bărbaţii din maşină putea să fie Vance.

- El nu o să vă împuşte pentru că minţiţi, dar eu o voi face, zise Emma. Ridică pistolul spre Rio. Îl citise perfect. Rio era cel care ştia mai multe. Unde este Vance? Dacă nu-mi spui, îţi zdrobesc rotula. Tu vei alege pe care. Dreapta sau stînga?

Luke se uită la ea şi ridică o sprînceană. Dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că a vorbit serios.

- Ar fi bine să-i spui, îl îndemnă el. Nu i se spune degeaba Jane Calamitate.

Puştiul rînji spre Emma, iar ea apăsă pe trăgaci, însă glonţul nimeri în podeaua de ciment, trecînd la cîţiva centimetri de genunchiul lui.

- Scîrbă ce eşti!

- Vance a luat barca şi a plecat spre nord, zise calm cheliosul. Eu atît ştiu.

- Ce fel de barcă?

- Nu ştiu. Nu am fost aici niciodată.

- Cine a sunat?

- Era o voce necunoscută. Aşa se procedează.

Rio înjură. Smuci sacul din mîna celuilalt şi îl folosi ca pe un scut, apoi scoase pistolul şi trase. Glonţul din pistolul lui Luke nimeri cadavrul lui Riggs, trecu prin el şi-l răni pe puşti în piept, în partea de sus. Emma ţipă; Rio scăpă sacul din mîini şi căzu secerat.

În spatele lui se auzi motorul demarînd furios, iar maşina ţîşni afară, în scrîşnetul cauciucurilor. Cheliosul acceleră şi plecă. Luke îl lăsă. Nu ştia unde era Vance, altfel i-ar fi spus.

Doamne, după privirea pe care i-o aruncase Emma, omul şi-ar fi vîndut şi propria mamă. Cînd se uită după Emma, o văzu în genunchi, lîngă puşti, care mai respira, dar nu părea conştient. Luke chemă ambulanţa şi poliţia, după care veni să vadă cum poate ajuta victima.

Emma îşi scosese hanoracul şi-l folosea pe rana de la piept, ca să oprească sîngerarea abundentă.

- Nu l-ai omorît, zise ea. Credeam că o vei face.

- Aşa ar fi trebuit. Am riscat. Te-am văzut cînd te-ai ferit din calea glonţului tras de el. Nu-mi place să fac victime decît dacă este absolut necesar. Se uită spre cel căzut şi văzu pe unde a pătruns glonţul: exact unde a dorit el, dar fără să-l ucidă. Şi aşa nu ştiu dacă va scăpa.

Puteau apărea complicaţii. Nu ştii niciodată ce poate face un glonţ.

Luke îi deschise cămaşa tînărului şi-i văzu tatuajele de pe umăr, coborînd pe braţ într-un model special. Culorile strălucitoare şi desenele erau clar după modele asiatice. Scoase mobilul şi-i fotografie tot pieptul, inclusiv tatuajele de pe braţe.

- Aşadar, ce vom spune poliţiei? întrebă Emma.

- Vom spune adevărul. De ce sîntem aici, ce am descoperit, ce s-a întîmplat cînd au apărut cei doi fraieri. Ce ştim despre Vance, adică mai nimic. Poate că ei ştiu cine este Rio şi ce legătură are cu Rudy – dacă există una. Nu vom spune ce surse avem. Nu vreau să risc, iar Vance să omoare pe cineva, chiar dacă recompensa pe capul lui e mare.

Emma se uită în direcţie opusă. Pe ea nu banii o interesau, el ştia asta prea bine. Era vorba despre dreptate pentru familia ei. Răsuflă prelung.

- Ai dreptate, Le vom spune tot ce ştim.

- Ştim că Vance a plecat cu o barcă spre nord. Ce vor face ei cu informaţia, este treaba lor.

- Dar noi ce vom face?

- Vom afla care este legătura dintre Rio şi Vance, dar şi unde o fi ajuns ticălosul cu barca lui.

Sirenele maşinilor de poliţie au pus punct conversaţiei lor. Se vedeau luminile girofarurilor roşu-albastru. Luke îşi şterse camuflajul de pe faţă, iar Emma făcu la fel. O ambulanţă opri pe aleea din faţa casei şi doi paramedici au venit grăbiţi spre victima întinsă pe jos.

În spatele lor sosi maşina şerifului.

Puştiul nu a deschis ochii, dar avea pulsul stabil, iar paramedicii au reuşit să-i reducă sîngerarea.

Două ajutoare de şerif s-au apropiat de Luke, iar el a scos insigna de agent şi a făcut semn spre pistolul de la centură. Emma a făcut la fel. Bărbatul masiv şi grizonat se apropie de ei.

- Ridicați mîinile la vedere și ieșiți din garaj.

- Nici o problemă, domnule ofițer, zise Luke.

Rio fusese stabilizat, iar acum era transportat spre ambulanță, iar celălalt ajutor de șerif a venit să ia notițe și să le ceară detalii despre împușcături. Medicul legist a ajuns și el, iar zona din jurul casei a fost izolată cu banderolă galbenă, au fost făcute fotografii ale cadavrului, apoi a început preluarea probelor de la fața locului.

Detectivul Sizemore și-a făcut apariția, iar în următoarele două ore Luke și Emma au trecut în revistă evenimentele: cum l-au găsit pe Felix Riggs în congelator, cum au venit cei doi indivizi, care voiau să scape de cadavru și cum s-a trecut la împușcături. Povestea a rămas neschimbată, deși el și Emma au fost întrebați separat.

Întotdeauna este mai ușor cînd spui adevărul.

După miezul nopții detectivul Sizemore s-a declarat mulțumit, s-a urcat în mașina personală și a părăsit locul crimei.

Adjunctul Stankowski, un tip masiv, veni lîngă Luke și Emma, care stăteau pe o bancă din fier forjat, foarte aproape de garaj.

- Să știți că mie nu-mi prea place de voi, vînătorii de comori, zise ajutorul de șerif. Voi credeți că sînteți mai presus de lege. Vă implicați în ceva și iese o porcărie, exact ca în seara asta.

Luke simți o tensiune care-l făcu să se ridice în picioare.

- Ai dreptul să vezi problema așa cum dorești. După cum văd eu treaba, noi am descoperit o crimă și v-am

oferit informații care v-ar putea ajuta să o rezolvați. Puștiul a tras în noi, altminteri nu ar zace acum în mașina mortuară. V-am spus absolut tot ce știm. Acum, dacă nu aveți de gînd să ne arestați, noi plecăm.

Stanowsky mormăi:

- Puteți pleca. Doar să nu părăsiți statul. Poate vom mai avea întrebări de pus.

- Știi unde ne găsești.

Se ridică și Emma, iar Luke îi făcu semn spre mașina lui parcată. Ultimul feribot plecase deja. Aveau nevoie de o cameră, unde să rămînă peste noapte.

Luke o privi intens pe Emma. Chiar și îmbrăcată în ținută de lucru, cu părul strîns în coadă la spate, tot resimțea prin tot corpul acea dorință de a o poseda. Simți erecția presîndu-i pe șliț.

- Ne întoarcem la Seattle? întrebă ea.

- Nu în seara asta. Am pierdut legătura. Luke gemu fără să fie auzit. Nu că nu ar fi putut să o facă. Totuși, vor petrece noaptea împreună, însă șansele ca Emma să ajungă în patul lui erau aproape la fel de sigure cum era cert că mașina lui va putea traversa oceanul fără feribot.

Pe autostradă au ajuns la un motel. Pine Tree Inn era pe aceeași parte a șoselei cu taverna Mannie`s Roadhouse. Motelul părea curat, iar mașinile parcate lîngă local erau mai mult modele noi; nu erau motociclete. Un Toyota Prius era parcat în față.

Zona părea sigură. Luke trase mașina în fața recepției.

- Merg să rezolv cu cazarea, zise Luke şi opri motorul. Cînd mai avea puţin şi ajungea la recepţie, apăru şi Emma în spatele lui. Un angajat somnoros veni să-i întîmpine.

- Avem nevoie de o cameră, zise Luke şi întinse cardul de credit.

- Două camere, spuse Emma şi scoase şi ea cardul.

Luke zîmbi, deşi nu de bucurie.

- Două camere. De preferinţă alăturate.

Emma deschise gura să protesteze, dar Luke continua să zîmbească.

- Opţiuni, zise el. Cu cît mai multe, cu atît mai bine.

Cum Booth spusese ceva asemănător, ea nu mai comentă. Luke îi înapoie cardul.

- O să scad costul din partea ta de recompensă.

- Dar dacă nu vom obţine nimic? întrebă Emma.

- Oh, dar vom obţine, spuse el tensionat.

Emma luă cheia de la camera ei şi ieşi, iar Luke completă în registru. Îşi luă geanta de voiaj şi porni spre camera 110. Luke parcă maşina în spaţiul din faţa camerei şi o văzu intrînd pe Emma.

Se simţea epuizată. Nu voia decît să poată dormi. Cînd privi hainele negre pe care le purta, îşi aminti de Felix Riggs înghesuit în congelator, cu gîtul tăiat. Îşi aminti dîra de sînge care a condus-o la el. Trase tricoul peste cap.

Poate un duş i-ar prinde bine, ca să scape de mirosul morţii, care parcă se lipise de pielea ei. Se dezbrăcă şi merse în baie, apoi dădu drumul la apă fierbinte. Grozavă

senzația de după duș, când a revenit în cameră. Totuși, pe când se ștergea cu prosopul, imaginile i-au revenit în minte. Se uită spre patul matrimonial și înțelese că nu va putea să doarmă. Privi pe fereastră și auzi muzică dinspre Mannie's Roadhouse.

Mai era timp să bea o bere sau două, înainte de ora închiderii. Poate un pahar o va face să adoarmă mai ușor.

Încercă să nu se gîndească la Luke, însă era și el în mintea ei, iar trupul lui perfect și fața remarcabilă o tentau. Luke ar fi putut să o ajute să doarmă, fără îndoială. Într-o altă noapte poate că ar fi zîmbit.

Alungă din minte gîndul, merse în baie și se machie ușor, apoi scoase din geantă o fustă scurtă și un maieu alb. Se încălță cu sandalele cu toc, se pieptănă, își luă poșeta pe umăr și ieși, cu direcția barul de vis a vis.

Luke făcuse și el duș, iar acum se pregătea să se culce, dar auzi declicul ușii de alături.

Ce naiba?

Merse la fereastră și o văzu pe Emma ieșind, clar îndreptîndu-se spre tavernă. Nu mai purta hainele de lucru, ci o ținută sexy, iar acum avea părul liber, pe spate. O săgeată de posesivitate masculină îi străpunse corpul și realiză că rareori a avut acest sentiment.

Dacă Emma căuta compania unui mascul, el va fi bucuros să-i facă pe plac. Luă niște blugi curați cu care se îmbrăcă, apoi o cămașă bleumarin, ghetele în picioare și ieși.

Cînd ajunse la tavernă, Emma era în fața

tonomatului, alegea o melodie. Willie Nelson cînta "Mame, nu vă lăsaţi copiii să devină cowboy". Era bine de ştiut că Emmei îi place muzica country.

Luke o urmărea de la distanţă. Localul avea un bar lung, cu scaune înalte aliniate şi cîteva mese rotunde. O văzu pe Emma instalîndu-se pe un scaun înalt de bar, apoi i se alătură.

- Nu puteai să dormi? întrebă el, căutînd să nu pară deloc iritat.

- Cîteodată am probleme, spuse ea, după ce întoarse capul. Se pare că nici tu nu ai reuşit să adormi.

- Veneam cu tine, dacă mă chemai. Sau preferi compania altcuiva. Se uită printre clienţii barului şi văzu că jumătate dintre bărbaţi i-au remarcat sosirea şi o fixau cu privirile flămînde. La naiba, nu putea să-i condamne.

- Nu voiam decît compania mea şi atît, spuse ea. Luke, sînt fată mare, să ştii. Nu trebuie să faci pe bona cu mine.

Barmanul, un tip înalt, solid, cu mustăcioară şi un barbişon îngrijit veni ca să ia comanda Emmei. Luke nici nu avu timp să-i dea replica. Nu o considera deloc copil, dimpotrivă, era o tipă bine.

- Cu ce să vă servesc? o întrebă barmanul.

- De obicei beau Bud light, dar în seara asta...

- Bud light pentru doamna, zise Luke. Corona pentru mine.

- Aş vrea un încălzitor, spuse Emma.

Barmanul schiţă o grimasă.

- Jack Daniels e bine?

- Perfect, spuse Emma.

Luke păru în acelaşi timp enervat, dar şi curios.

- Ce se întîmplă cu tine, Em?

- Păi nu ai spus tu, că nu puteam să dorm. Mă gîndeam că ar prinde bine un pahar.

- Este vorba de altceva, iar tu ştii prea bine. Amîndoi am avut o seară groaznică.

Barmanul puse pe blat sticla de Bud, iar lîngă ea un pahar cu whisky. Emma luă tăria şi o înghiţi dintr-o dată, apoi închise ochii din cauza tăriei şi luă o gură de bere.

- Mă impresionezi, zise Luke. Cînd ai început să bei whisky?

- În seara asta nu-mi este de ajuns o bere. Apoi îi zise barmanului: mai dă-mi unul.

Luke privi spre tavan înmărmurit. Poate că nu o cunoştea pe Emma aşa cum crezuse.

- Imediat, spuse barmanul.

Luke sorbi din berea lui şi o urmări pe Emma cum dă peste cap încă două pahare cu tărie fără să clipească, după care termină de băut şi berea Bud.

Barmanul se pregătea să închidă.

- Ultima comandă, rosti el.

Emma se legăna pe scaun.

- Mai vreau unul, spuse ea, doar că a vorbit cam greu.

Luke o văzu că se unduieşte chiar spre el şi-i spuse barmanului:

- Pentru ea ajunge. Barmanul dădu din cap înţelegător. E timpul să mergem, Em. Mîine dimineaţă te vei trezi cu o durere de cap oribilă.

Emma coborî de pe scaun.

- Eu nu am fost niciodată mahmură. E moştenirea irlandeză de la tata.

Luke o prinse la timp, findcă se cam clătina pe picioare.

- Eşti gata de plecare? întrebă el şi puse pe tejghea banii pentru barman.

Willie Nelson cînta "*Este o femeie cu inima bună*". Emma se rezemă de el, îşi încolăci braţele pe după gîtul lui, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută. Buzele ei moi s-au contopit cu ale lui, iar sărutarea feroce l-a tulburat profund. Simţi instantaneu erecţia.

Privirea ei era ademenitoare, dar şi implora.

- Luke, fă dragoste cu mine, îi spuse ea.

El amuţi. Visase la asta, iar visul era fierbinte şi umed, la fel ca sărutul ei. Cu greu se stăpînea să nu o pună la pămînt, să-i smulgă hainele de pe ea şi să plonjeze în sexul ei.

Răspunse la sărutul ei, ca să fie sigur că buzele acelea superbe şi ademenitoare erau la fel de fine şi voluptuoase cum păreau. Sărutul lui a continuat parcă la nesfîrşit.

O gusta şi o savura, apoi a ridicat-o în braţe şi a dus-o aşa pînă la uşă. O împinse cu piciorul şi ieşi în aerul răcoros al nopţii, dar nu-l simţea, fiindcă sîngele îi clocotea în vene. Emma era tot cu braţele înlănţuite de gîtul lui.

Ajunse la camera lui. Nu trebuia decît să deschidă uşa şi să o aşeze pe pat, să-i scoată hainele şi să o penetreze. Asta ar fi dorit şi odorea atît de aprig, încît

suferea de durere.

Dar era vorba de Emma acum şi ceva era în neregulă.

O duse pînă la uşa camerei ei, o lăsă uşor jos, pe picioare şi o susţinu de talie. Emma scîncea:

- Luke...te rog....

- Spune-mi ce s-a întîmplat.

Ea îl luă de gît din nou şi se lipi cu sînii de pieptul lui, moment în care organul lui neascultător începu să pulseze, obligîndu-l să i se supună.

- Luke, am nevoie de tine, se tînguia Emma. Te rog, nu te opri. Îl mai sărută o dată, profund, cu limba, la fel de fierbinte, astfel încît el aproape rămase fără aer.

- Ai o problemă. Spune-mi despre ce e vorba.

Atunci ea îşi puse mîna în şold, iar fusta scurtă i se ridică uşor, provocîndu-l parcă să bage mîna sub tiv, ca să vadă ce are pe dedesubt.

- Naiba să te ia, Luke Brodie, zise ea. Toată lumea ştie că eşti un muieratic. Ce problemă am? De ce nu mă vrei?

- Nu sînt un muieratic şi nu ai nici o problemă. Dacă mă vei ruga acelaşi lucru cînd vei fi trează, vei avea parte de cea mai tare partidă de sex din viaţa ta. Acum spune-mi ce te frămîntă.

Emma avea deja ochii plini de lacrimi, iar reacţia ei îi mai domoli lui Luke poftele. O lacrimă i se prelingea pe obraz.

- Spune-mi, o îndemnă el.

Emma trase aer în piept. Cîteva secunde nici nu părea că-i va răspunde.

- Emma?

O văzu cum înghite cu greutate. Îi tremura buza inferioară, dar ridică ochii să-l privească.

- Ce s-a întîmplat în ziua aceea...cu...cu Ginny şi Eleanor...a fost din vina mea, Luke. Acum avea ochi scăldaţi în lacrimi. Trebuia să stau cu Ginny în după amiaza aceea, dar...o prietenă m-a sunat şi a vrut...a vrut să mergem la cumpărături. Am plecat doar două ore, iar Eleanor era acolo. Am crezut că...am crezut că va fi în regulă. Dar cînd am revenit acasă...cînd am ajuns la ea acasă...Emma nu mai putea să vorbească.

- Oh, iubito. Luke o strînse la piept şi o ţinu aşa, lipită de el. Emma plîngea cu sughiţuri . E în regulă, scumpa mea. Nu a fost vina ta. Este vina lui Rudy Vance.

Emma se cutremură cînd auzi acest nume.

- Ar fi trebuit să fiu acolo, Luke.

- Mă bucur că nu ai fost. Dacă erai acolo, Vance te putea ucide şi pe tine. Îl vom găsi, scumpo. Îţi promit. O sărută pe creştetul capului, apoi o ridică din nou pe braţe şi merse spre camera de motel, descuie uşa, intră şi o lăsă uşor pe podea, în picioare. Ea îl privi cu ochi care cerşeau atenţie şi afecţiune.

- Te rog să nu pleci. Nu mai sînt beată. În fine, nu prea beată.

Din nou Luke simţi cum patima îl străpunge exact prin locul cel mai sensibil. O dorea la nebunie.

- Iubito, eu mă străduiesc să fiu un gentleman cu tine.

Emma îi mîngîie buzele cu degetul arătător şi Luke

simți că ia foc în pantaloni.

- Dar tu nu ești un gentleman, Luke.

Foamea îi răvășea toată ființa. Nici nu realiza cît de mult o dorește.

- Ai dreptate, iubito, nu sînt. În clipa următoare fie că era bine, fie că nu era, o sărută cu ardoare – și de data asta nu avea de gînd să se mai oprească.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Luke o săruta pătimaş iar pentru Emma a fost experienţa celui mai fierbinte, pătrunzător şi excitant sărut primit în viaţa ei.

Se descotorosi de sandale şi îl sărută la rîndul ei pe nerăsuflate. Luke îi scoase tricoul peste cap, apoi îi desfăcu sutienul la spate, i-l scoase şi-l azvîrli cît colo, după care făcu un pas înapoi, ca să se uite la ea.

Ochii ei albaştri scînteiau ca o flacără.

- Frumoasă, spuse el. Mai frumoasă decît mi te imaginam.

Emma roşi. Scoase un geamăt timid, în timp ce el cuprinse cîte un sîn în palmă şi freca uşor, circular sfîrcul.

Luke gustă cele două cupe dulci, savurîndu-le languros, tatonă apoi cu vîrful limbii, trase uşor, deşi nu se mai sătura de dulceaţa perelor pîrguite. Ştia că are toată noaptea doar pentru el şi nu se grăbea deloc.

Emma se agăţă de el scîncind de excitaţie. Dorinţa pusese stăpînire şi pe ea, fierbinte şi penetrantă, iar pielea i se înfiora. Îi trase peste cap cămaşa lui Luke şi îşi lipi gura de pieptul de granit. Muşchii vibrau la atingerea limbii ei. Trasă cu limba conturul unui sfîrc minuscul, iar Luke gemu.

Era atent la ea fiindcă o vedea că se cam clatină, dar nu de la whisky, ci de la atenția primită. Emma se trezise fără fustă și chiloți. Nu-și amintea cînd le-a dat jos. Nu știa nici cînd se dezbrăcase el. Totuși, se bucura.

Avea un trup minunat, era un specimen masculin perfect, cu umeri lați, înțesați cu mușchi, pectorali așteptînd să fie explorați și pachetele de mușchi abdominali viguroși. Nu se așteptase să vadă o erecție atît de spectculoasă, dar ar fi trebuit să bănuiască. Era totuși Luke Brodie.

Luke o așeză pe mijlocul patului, apoi veni deasupra ei și își reluă sărutările pătimașe. Luke era mare amator de sărutări, iar pentru ea erau cele mai plăcute. Nu rămase nici o părticică neexplorată.

Gura lui fierbinte, aburindă, călători prin toate zonele sensibile, acoperindu-le cu dezmierdări, gustînd din fiecare, înnebunind-o. Voia să-l guste și ea, dar Luke o făcu să geamă și să se zvîrcolească sub pasiunea lui, ca să-i grăbească orgasmul.

Emma începuse să răsufle gutural, precipitat și aproape că-l implora, iar el își puse rapid un prezervativ și se instală între pulpele ei. Se lăsă în jos și o pătrunse adînc, foarte adînc. Orgasmul Emmei se declanșă de la primele lui mișcări, iar acum își încolăci picioarele în jurul lui și îl strînse cu pulpele tot mai tare, pe măsură ce plăcerea îi topea măruntaiele.

Luke Brodie făcea dragoste cu ea. Era pe jumătate îndrăgostită de el chiar dinainte să-l întîlnească. Probabil că putea să mai aibă un orgasm foarte curînd doar

gîndindu-se că el a penetrat-o.

- Luke...şopti ea numele lui în timp ce ofta senzual şi se lăsa purtată de spirala pulsatorie a plăcerii supreme.

Luke o mai pătrunse de cîteva ori şi zise:

- Uşurel, iubito, de-abia am început.

Emma îşi înfipse unghiile în carnea lui şi timpul păru că s-a oprit din scurgere, iar ea se arcuia, ca să-l primească şi mai profund, pînă ce scoase iar ţipătul acela ascuţit, care părea că nu se mai sfîrşeşte. Nu mai avea control asupra propriului trup, aşa că se arcui lipindu-se cu totul de el, oprindu-l din pulsaţie, ca să-i simtă penisul. Luke ejaculă în final, iar muşchii i s-au încordat. Îi şopti numele şi se lipi cu faţa în părul ei.

O sărută pe gît, iar Emma simţea un amestec de amuzament şi lacrimi, momente în care îi permitea corpului să absoarbă senzaţiile extraordinare şi şocurile plăcerii, după care adormi liniştită.

La miezul nopţii se trezi cînd mîinile pricepute ale lui Luke intraseră în posesia sfîrcurilor ei. Au făcut dragoste din nou lent şi paşnic, pînă ce au ajuns simultan la orgasm. Încă o dată apoi, pînă la ziuă s-au desfătat unul pe celălalt şi cînd razele soarelui au pătruns prin ferestre Emma s-a trezit singură.

Se uită de jur împrejur prin camera de motel, dar nici urmă de Luke. Patul gol şi hainele ei într-o grămadă pe covor. O usturau ochii. Ciudat. A avut o aventură de o noapte cu Luke şi s-a simţit fantastic. Îl cunoştea pentru reputaţia lui de a aduce în fiecare noapte o altă femeie în

patul lui. Ce dacă va fi şi ea una dintre ele? Doar a fost decizia ei.

Adevărul era că ea l-a sedus pe Luke, nu invers. Doar că nu s-a aşteptat să o doară atît de mult cînd s-a sfîrşit noaptea.

Îşi trecu degetele prin părul ciufulit, hotărînd să privească aventura dintr-o altă perspectivă, aşa că se dădu jos din pat, ca să-şi facă un duş. Ploaia caldă o ajută să şteargă şi ultimele urme de autocompătimire, înviorînd-o.

S-a culcat cu el. Ei şi? Femeile au şi ele nevoi, exact ca bărbaţii. Important era ca această legătură intimă să nu perturbe căutarea lui Rudy Vance. Nu dorea ca Luke să folosească noaptea cu ea ca scuză pentru a încheia parteneriatul cu ea. Avea nevoie de el. Cadavrul găsit şi apoi rafalele care au urmat i-au arătat cît de mult avea nevoie de el.

Se îmbrăcă rapid cu schimburi curate şi, tocmai cînd îşi punea pantofii în picioare, se deschise uşa şi apăru Luke cu cîte un pahar cu cafea în fiecare mînă. În loc de zîmbet, arborase o mină posacă. Puse cafelele pe masă şi veni lîngă ea.

- Ţi-am adus cafea. Cred că ai nevoie. Te simţi bine?

Se simţea bine? Nu chiar.

- Nu voi izbucni în plîns din nou, dacă la asta te referi.

- Bine, foarte bine. Am vorbit serios despre Vance. Îl vom găsi. Nu ne oprim pînă nu-l vom găsi.

Ea nu s-a aşteptat la această conversaţie; nu l-a auzit

spunînd nimic despre partida de sex senzațional pe care au avut-o aseară. Gata, s-a terminat. Luke terminase cu ea. Acum mergea mai departe. Emma simți o durere surdă, deși nu s-a așteptat.

- E bine de știut, zise ea.

- Știi...în legătură cu noaptea trecută...sincer, îmi pare rău, Emma. Am profitat. Erai beată. M-am lăsat dus de val și regret. Nu se va mai întîmpla.

Durerea trecuse. Acum furia îi luase locul și o lovea ca un tsunami.

- Îți pare rău? Doamne, îți pare rău că te-ai culcat cu mine? Deși nu intenționa să-și iasă din fire complet, s-a întîmplat.

Îi zbură palma peste chipul lui frumos. Luke îi pară lovitura, dar ea nici nu-și dădu seama de viteza lui de reacție. Încercă și cu celălalt braț, iar el o opri din nou, cu antebrațul. Disperată, îi trase un genunchi sub centură, dar el a fost vigilent și a întors coapsa. La următorul atac, cu un croșeu de dreapta și unul de stînga, Luke a fost la fel de prompt și a blocat-o.

Într-o secundă o prinse de încheieturile mîinilor și i le ridică deasupra capului, pironind-o cu spatele de perete. Folosise o singură mînă.

- Bine, gata, zise el încrîncenat. Vrei adevărul? Nu-mi pare rău de nici o secundă. Mi-a plăcut fiecare mișcare și chiar acum vreau să fii a mea din nou.

Ea făcu ochii mari. Furia dispăru subit și se relaxă.

- Nici mie nu-mi pare rău, spuse ea blînd.

Ochii albaștri ai lui Luke păreau acum ca o mare

calmă. Îi dădu drumul din strînsoare, iar mîinile i s-au încolăcit în jurul gîtului, absolut independente. O sărută apăsat şi se dezlănţui pasiunea.

Sărutarea lui s-a încheiat doar cînd a simţit-o că se abandonează voinţei lui. Tricoul ei zbură cît colo, iar Luke se desfăcu la centură şi îşi eliberă bărbăţia, apoi o ridică de pulpe, ca ea să-şi poată încolăci picioarele împrejurul lui. Numai el a ştiut cum şi-a rulat prezervativul, apoi a pătruns-o şi a posedat-o aşa, la perete, cu mişcări bruşte, nerăbdătoare şi profunde.

Emma explodă de plăcere imediat, iar Luke îşi continuă jocul erotic, forţînd-o să geamă de plăcere, iar acum a ejaculat şi el cu un geamăt prelung, animalic.

Timpul trecea, iar ei au mai continuat, pînă ce Emma s-a trezit ghemuită lîngă el, pe pat, după senzaţii de nedescris.

- S-a făcut ziuă, spuse ea. Ai încălcat regula de o noapte.

- Dar nu am nici o regulă de o noapte, zise el, apoi îşi îndoi braţul sub cap. Doar că nu am cunoscut pe nimeni cu care să doresc să fac asta mai mult de o noapte.

- Niciodată?

- Nu, de cînd am plecat din forţele armate.

Emma se ridică şi se sprijini într-un cot, ca să-l vadă mai bine.

- Aşadar...nu te-ai săturat de mine încă?

- Nici pe aproape, zise el zîmbind pieziş. Apoi completă declaraţia cu o sărutare prelungă, senzuală şi incitantă.

- Atunci care sînt noile reguli? îl întrebă ea mîngîind cu unghia linia abdomenului, deşi ştia că gestul putea să-i ducă la întîrzieri în pat pînă spre prînz. Nu era o opţiune, fiindcă Vance era tot liber.

- Nu există reguli noi, bine? Hai să luăm lucrurile uşor, ca să vedem unde ajungem.

- Bună idee, doar că ar fi ceva.

- Ce anume?

- Va trebui să-i spun prietenului meu.

- Cum? izbucni el .

- Am glumit, zise ea şi rîse cu poftă. Scuze. Nu puteam rezista, mai ales că ştiu că ai o armată de femei la dispoziţie.

- Nu am nici o armată de femei. Dacă vrei să ştii adevărul, de cîteva săptămîni nu am mai fost cu vreo femeie.

Era exact cum i-a spus Xavier.

- Voiam să fiu sigură că, orice s-ar întîmpla cu...relaţia noastră, nu vei rupe parteneriatul cu mine, pînă ce nu-l vom înfunda pe Vance.

- Ţi-am spus că aşa vom face. Ţi-am mai spus că eu îmi respect mereu cuvîntul dat.

- Bine, atunci spune-mi ce plan avem pentru astăzi? întrebă ea relaxată.

- Planul este să luăm micul dejun. Nu pot să gîndesc pe stomacul gol. Ochii lui albaştri i-au alunecat pe sînii ei. Deja Emma realiză că bărbatul este atras de sîni. Din fericire pentru ea, era înzestrată cu o pereche de sîni voluminoşi. Asta dacă nu vrei să-mi satisfaci un alt gen

de foame, reveni el şi o dezmierdă.

- Mai tîrziu, domnule Nesătul. E timpul să plecăm după Rudy Vance.

Luke surîse, apoi coborî din pat.

- Să înţeleg că va trebui să facem duş separat.

Deşi ar fi vrut să-l însoţească, Emma se gîndi că aveau treabă multă.

- Ne rămîne diseară, spuse ea. Cînd vei putea să consideri că sînt altă persoană.

Luke începu să rîdă şi plecă spre camera lui.

Luke dădu drumul la apă rece, fiindcă avea nevoie să-şi limpezească mintea. Ce naiba făcea? Nu era genul care caută relaţii. Nici nu-şi mai putea permite să rămînă încă o noapte. Însă voia, iar aceasta era partea înspăimîntătoare. O dorea din ce în ce mai mult pe Emma Cassidy, nu doar pentru sex. Nu mai simţise aşa lîngă o femeie de cînd cu Heather.

Cu Heather Roberts a început să se întîlnească din liceu, iar după absolvire a cerut-o de soţie. Cînd a intrat în armată, era logodit cu ea. Heather l-a aşteptat vreo doi ani, răstimp în care el se înrolase în Forţele Speciale.

Pînă ce a ajuns el în detaşamentul Delta, ea era logodită cu un altul, însă nu o condamnase. Merita un bărbat care să o facă fericită. Pe vremea aceea el era diferit, adică genul care nu-şi aduce contribuţia într-o căsnicie.

De atunci a căutat să nu-şi complice viaţa cu relaţii de durată, ci prefera aventurile de o noapte. De cîteva săptămîni renunţase şi la ele.

A ştiut că Emma Cassidy echivalează cu necazul din clipa cînd a văzut-o la Rocker's, cînd l-a lovit în cap pe Digby Skinner. Acum va trebui să rămînă partenerul ei pînă ce-l vor găsi pe Vance.

Pe el nu trebuia să-l sperie asta, ci mai degrabă pe ea, fiindcă reputaţia lui era intimidantă. Luke ieşi de sub duş şi se şterse de apă.

Măcar a încercat să facă treaba bine.

Luke, tu nu eşti un gentleman. Emma a avut dreptate aici.

Îşi aminti că a avut parte de cea mai bună partidă de sex din ultima vreme.

- Cum adică lucrurile nu au mers aşa cum le-am plănuit? întrebă Rudy la telefon. Nu obişnuia să ridice tonul, nici cînd era nervos. Totuşi, acum în tonul lui se detecta o tensiune.

- Cînd Dixon şi Rio au ajuns la casă aseară, ca să ridice acel cadavrul, au dat de un bărbat şi o femeie acolo. Te căutau pe tine. Dixon a scăpat. Rio a primit un glonţ. Este la spital în Coupeville.

Rudy se afla în apartamentul lui luxos din Willows Lodge, Woodinville, la vreo douăzeci de mile depărtare de biroul lui din centrul Seattle-ului. Strînse telefonul în palmă, de nervi.

- Ce le-a spus Dixon?

Camera era înregistrată pe numele Malcolm Hobbs. Acest personaj fictiv avea paşaport, carnet de conducere şi cărţi de credit. În cîteva luni, de cînd plecase din Seattle, Rudy s-a ras pe cap şi şi-a lăsat să-i crească o barbă stil

Van Dyke, iar în urechi își pusese cercei de aur. Îi plăcea noua lui înfățișare. Uimitor, ce puțin efort îți trebuie, ca să te ascunzi.

- Dixon nu a scos o vorbă. Nu știa unde ai plecat, deci nu avea ce spune. L-am trimis să aibă grijă de barcă.

Rudy își legase la țărm ambarcațiunea botezată Sea Ray, într-un debarcader de lîngă Howarth Park, la sud de Everett. Aici și-a organizat din timp un loc de unde să poată fugi, la nevoie. Grady Kelso, omul de încredere, îi angajase un șofer, care să-l ia și să-l ducă unde dorea. Nici măcar Kelso nu știa că stă la cabană.

- Te poți baza pe Rio că-și va ține pliscul?

- El nu știe nimic și, chiar dacă ar ști, nu ar vorbi. Chestiuni de onoare.

Parker Levinson, bărbatul de la celălalt capăt al firului, era partenerul și asociatul lui, unul dintre puținii apropiați care-i știau numărul. Parker era motivat în întregime de bani, iar acesta era motivul pentru care Rudy avea încredere în el.

- Ai idee cine te-a căutat acasă? întrebă Parker.

- Trebuie să fi fost Brodie. Riggs a făcut greșeala să-l sune pe Kelso și să-i spună că a fost urmărit acasă de la clubul Polo. Zicea despre un tip și o femeie, Emma Cassidy, care i-au pus întrebări despre cum pot fi găsit. După ce au plecat, Riggs a aflat că tipul este Luke Brodie. Kelso l-a luat pe Riggs și l-a adus la mine. Riggs a recunoscut că s-a scăpat și i-a spus lui Brodie despre mătușa mea. Idiotul nu ar fi trebuit să deschidă gura.

- Riggs nu știa unde să te găsească. Crezi că mătușa

ta i-a spus lui Brodie unde eşti?

- Bernice nu i-ar spune nimic lui Brodie. Oricum, ea nu ştia că voi rămîne pe insulă. Brodie e foarte bun. M-a vînat dinainte să plec din Seattle. Probabil a aflat că m-am întors şi a reluat căutările.

- Mi se pare logic. Dar fata ce vrea?

Rudy se aşează confortabil pe canapea.

- Riggs spunea că este tot vînătoare de comori şi lucrează cu Brodie. Am un om infiltrat la ei şi el se va uita prin rapoartele poliţiei, să-mi confirme.

- Dacă este Brodie, s-ar putea să avem mari necazuri, zise Parker.

- Dacă se apropie mai mult, îl vom aduce pe Kelso. El poate aranja să-l elimine pe Brodie – şi pe femeie. Sau poate că Rudy însuşi o va face – se gîndea el, iar gîndul nu era deloc neplăcut.

- Te ţin la curent cu toate, zise Parker, apoi închise.

Rudy puse mobilul pe masă şi scoase din portofel o fotografie a lui Cissy, pe care o purta cu el şi azi, după atîţia ani. Mîngîie duios imaginea fetei.

Cissy, cîndva fata pe care a iubit-o, dar nu mai exista, era pierdută pentru el. Totuşi o găsise pe Ginny. Ea îi era la fel de dragă cum îi fusese Cissy. Deşi încercau să o îndepărteze de el, cu timpul o va găsi. Ea va înţelege că locul ei este lîngă el.

Se auzi soneria de la uşă. Ştia că a sosit musafira lui şi tresări. Era bărbierit proaspăt. Îşi strînse cordonul halatului alb cu care era îmbrăcat şi merse să se uite pe vizor. Deschise, făcu un pas înapoi şi făcu loc micuţei

japoneze să intre. Era scundă, avea tenul impecabil şi părul lung, negru. Era prostituată, dar avea un corp de adolescentă: şolduri înguste, sîni mici şi arăta ca o liceană.

Se putea bizui pe Parker, care avea mereu grijă de el. Parker îi cunoştea foarte bine gusturile, iar cu această fată nimerise perfect.

- Mă numesc Miko, spuse fata, apoi făcu o plecăciune, după care îl privi în ochi. Ce doriţi să fac pentru ca să vă simţiţi bine?

Rudy trase brusc cordonul şi halatul îi dezvălui goliciunea.

- Treci în genunchi, spuse el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Emma era cu Luke la cafeneaua Paula`s din Freeland, la o masă, față în față. El mînca precum un tăietor de lemne. Clătite americane și ouă prăjite moi, cîrnați și negresă, pîine prăjită.

- Cred că ai valoarea colesterolului sărită bine peste limită, spuse ea. Comandase ou prăjit în apă, brînză de vaci și roșie feliată, pîine prăjită și puțin gem.

Luke surîse și atunci ea îi văzu gropița din obrazul stîng.

- O sută cincizeci, spuse el. Sînt sănătos ca un cal.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Luke înghițea o îmbucătură generoasă.

- De ce spui asta?

- Păi ești Luke Brodie. Dumnezeu a vrut așa.

Luke dădu din cap surîzînd și continuă să mănînce. Înainte să plece de la motel, i-au telefonat mătușii Bernice, căreia i-au povestit fără amănunte ce s-a întîmplat la casa de pe insula Whidbey seara trecută. Bernice nu credea că nepotul ei ar face legătura între ea și informația pe care le-a dat-o.

- Chiar dacă și-ar da seama, zise bătrîna, Rudolph nu ar putea să-mi facă rău. Sînt singura rudă pe care o mai are.

Emma spera ca femeia să aibă dreptate.

După ce au terminat de mîncat, Luke îşi fixă privirea pe chipul ei.

- Ce linişte este aici. Dacă-l vom prinde pe Vance, voi avea nevoie de multe informaţii. Eşti pregătită să-mi spui ce s-a întîmplat în ziua aceea, cînd a fost ucisă menajera, iar Vance a atacat-o pe nepoata ta a doua oară?

- Ştiam că mă vei întreba în cele din urmă, spuse Emma după ce lăsă pe masă şervetul din poală. Mă mir că ai aşteptat atît.

- Am vrut să-ţi dau puţin răgaz. S-au întîmplat multe.

Multe. Cum ar fi încă o crimă oribilă. Sau faptul că Luke a dormit cu ea – pînă a doua zi, tîrziu. Se resemnă, fiindcă va trebui să repovestească.

- Sora mea, April, l-a cunoscut pe Rudolph Vance printr-o prietenă a ei. Ea şi Carrie, prietena ei sînt stomatologi-igienişti – se pare că Rudy îşi îngrijeşte dantura cu meticulozitate. Într-o zi April s-a dus la biroul lui Carrie să o ia la masa de prînz, iar Rudy tocmai îşi făcuse un detartraj complet. Era atrăgător şi cu doar cîţiva ani mai mare decît April. Cred că aşa au ajuns să vorbească.

- Înţeleg de ce femeile îl găsesc atrăgător pe Vance, măcar la suprafaţă.

- Sora mea este foarte drăguţă. Probabil că Rudy a văzut şi el asta.

- Doar e sora ta. Nu mă surprinde.

- Este blondă, cu ochi albaştri, cum era mama.

- Era? Mama ta a murit?

- Da, într-un accident de avion, acum cinci ani. A murit şi tata atunci.

- Îmi pare rău, Em. Cred că e groaznic.

Era o afirmaţie subapreciată. Au fost cele mai cumplite zile din viaţa ei – pînă la Rudolph Vance.

- În fine, Rudy a rugat-o pe April să-l însoţească la un eveniment caritabil, la o cină oferită de Asociaţia Cardiologilor. April spunea că el contribuise substanţial.

- Rudy ştie pe cine să linguşească. Primarul este în consiliul director. I-a făcut multe favoruri lui Rudy. A ştiut ce buzunar să umple şi aşa a fost lăsat în pace atîta timp.

- Probabil că ştie să intre pe sub pielea omului. April spunea că s-a simţit bine cu el şi era nerăbdătoare să-l revadă. Peste cîteva zile el a sunat-o, iar ea l-a invitat la cină. Aşa a cunoscut-o pe Ginny. Emma îşi muşca buza, iar amintirile oribile se acumulau.

- Nu te grăbi, zise Luke.

- Din ziua în care s-a născut Ginny, ea a fost diferită, adică dulce şi adorabilă. Cum a văzut-o Rudy, i-a căzut cu tronc. Desigur, acum ştim că Ginny arată exact ca sora lui vitregă, Cissy.

- De-abia aştept să pun mîna pe libidinosul ăla.

- Luke...

- Scuze, continuă.

- April a simţit că era ceva dubios. Spunea că nu-i plăcea modul în care se uita Rudy la fiica ei. Cînd a mai invitat-o o dată, ea l-a refuzat.

- Femeie deşteaptă.

- Terminase cu Rudy, dar două zile mai tîrziu, cînd

ea era la birou, iar Ginny era singură în camera ei, Rudy a pătruns în casă. A forțat-o pe Ginny și a violat-o. A avut prezervativ. Nu s-au găsit urme de ADN, iar fiindcă el a mai fost în casă altădată, amprentele lui nu puteau servi ca dovezi. Era cuvîntul lui Ginny împotriva cuvîntului lui; o adolescentă contra unui bărbat care-și permitea cel mai bun avocat criminalist din Seattle.

- Elliott Markham, zise Luke. Markham a făcut în așa fel încît să pară că tocmai clientul lui a fost victima. A susținut că April s-a folosit de Ginny ca să-l stoarcă de bani pe Vance. Rudy a fost eliberat contra unei cauțiuni de trei milioane de dolari.

- Exact. A fost eliberat și așa a putut să-și reia apucăturile diabolice. Cu trei zile înainte de termenul dat de tribunal s-a întors la Ginny acasă și a încercat să o violeze din nou. Eleanor a reușit să-l oprească, dar Vance a ucis-o pentru asta. Emma avea deja ochii în lacrimi, pe măsură ce oroarea punea stăpînire pe ea. Vance a scăpat. Polițiștii au crezut că a părăsit țara. Restul îl cunoști.

Luke o prinse de mînă ușor și o strînse, în încercarea de a o liniști.

- Știu cît de greu a fost pentru tine. Mulțumesc pentru că mi-ai spus.

Emma dădu din cap. Spera că l-a ajutat cumva. Nu dorise să vorbească despre asta, dar acum că a făcut-o, simțea că povara de pe umerii ei s-a mai ușurat.

- Să mergem. Luke se ridică și o ajută pe Emma, apoi achită nota de plată și au ieșit din cafenea.

- Care este următoarea mișcare? întrebă Emma în

timp ce fordul venerabil rula pe şosea, spre terminalul feribotului.

- Ne întoarcem în oraş şi ne regrupăm. Întîi trebuie să vedem cu cine avea legături Rio. Fratele meu a fost poliţist în Dallas, înainte să se mute în Seattle. Lucra la omucideri şi are prieteni la sediul din Seattle. Poate-i convinge el să mă lase să discut cu puştiul. Poate că Rio ştie unde se află Vance.

- Sună bine. Mi-am amintit de...am un şervet de hîrtie, pe care l-am luat de la casa de pe insulă. Sper să se poată detecta o urmă de ADN.

- Grozav. Mergem să-l lăsăm la laborator. Este unul aproape de biroul meu.

- Eşti sigur că nu ar trebui să mai căutăm? Să mergem spre nord şi poate acolo vom găsi barca? Rudy a mai dispărut şi altădată.

- Nu ştim nici măcar ce fel de ambarcaţiune este, zise Luke. Sînt sute de docuri unde ar fi putut ancora. Sau ar fi putut să oprească oriunde, iar cineva să-l ia de acolo. Vance s-a întors în Seattle cu un motiv. După ce l-a ucis pe Riggs, nu mai putea risca să rămînă pe insulă, trebuia să se mute, dar pun pariu că nu a avut timp să termine ce şi-a propus să facă în oraş.

- Aşadar, cel mai bine ar fi să aflăm ce treabă neterminată avea Vance.

- Exact.

Luke primi un SMS exact cînd se aflau pe feribot şi priveau apa lovind carena navei. Emma era lîngă el, iar vîntul se juca prin părul ei desfăcut. Luke îşi aminti

buclele ei negre răsfirate pe perna albă și simți un fior cald între pulpe.

Clar că nu se săturase de Emma. Nici nu credea că se va întîmpla asta foarte curînd. Citi mesajul de pe telefon.

- Este de la Ethan, zise el. L-am rugat să afle în ce stare este Rio și dacă poate să mai afle ceva noutăți.

- Cred că e foarte bine să ai o rudă fost polițist în domeniul tău.

- Ethan se pricepe bine la treaba asta.

Pe linia orizontului apăruse deja terminalul Mukilteo.

- Îl transportă pe Rio la spitalul Harborview. Starea puștiului este stabilă.

- Astea sînt vești bune. Se pare că va trăi.

- Da, zise Luke. Vești bune pentru noi, dar nu și pentru Rio.

- Vance nu va fi prea fericit cînd va afla cum s-au derulat evenimentele.

- Așa este. Mai ales că Rudy nu e genul de persoană care iartă ușor – după cum a aflat chiar Felix Riggs însuși.

- Mașina mea este în parcarea unde aveți biroul, spuse Emma. Acolo mergem?

Ajunseseră pe autostrada 5 și puteau ajunge repede în Seattle, sau pe malul lacului Washington, în Bellevue.

- Acolo e prima oprire. Vreau să văd dacă polițiștii mă lasă să vorbesc cu Rio, sau ajunge Ethan la el. Dacă nu merge, am un prieten care face tatuaje și poate mă ajută să aflu mai multe despre el.

- Crezi că tatuajele lui Rio sînt asiatice?

- Presupun. Frumoasă lucrătură. Profesionistă. Parcă totuşi era un desen neterminat. Luke vîră pe banda care ducea spre Bellevue.

- Nu am observat vreun tatuaj la tine, zise Emma.

- Să însemne asta că te-ai uitat mult şi bine la mine? zise el zîmbitor.

- M-am uitat. Erai dezbrăcat şi arăţi senzaţional golpuşcă.

- Mersi. Şi tu. Şi nu am nici un tatuaj.

- Am citit undeva că poliţiştii de la operaţiuni speciale nu-şi fac tatuaje, ca să se poată amesteca prin mulţime.

- Aşadar, ai făcut verificări în privinţa mea?

- Desigur. Din cap pînă-n picioare. Tu nu m-ai studiat?

- Ce haz ar fi avut? Mai bine să aflu totul singur.

Emmei îi plăcea ideea.

- Nu am văzut menţionată divizia la care ai activat. Am văzut cîteva cicatrici, totuşi. Cea de pe spate, jos, pare că a rămas după o rană urîtă. De aceea ai plecat din armată?

- Am stat în spital două luni, de două ori. A treia rană m-a făcut să mă gîndesc că norocul meu este pe sfîrşite. Deja Ethan lucra în Seattle şi mi-a zis că are slujba perfectă pentru mine. Vînătoarea de recompense nu era chiar ce gîndeam eu, dar sînt flexibil. Fac orice mi se pare că aduce bani destui, ca să merite timpul meu.

- Eşti Şerif?

- Am fost. Pînă ce am intrat la Delta.

- Delta? Nici gînd. Eşti prea înalt ca să fii Delta. Din

cîte am auzit, cei mai mulți sînt de înălțime medie, ca să se poată amesteca prin mulțime.

- Există și excepții. Am aptitudini speciale.

Emma își aminti de noaptea trecută și roși.

- Aici nu pot să te contrazic.

- Nu despre acele aptitudini era vorba. Am talent la limbi străine. Le aud vorbite o dată și le memorez. Accentul, tot tacîmul. Vorbesc spaniola, franceza, farsa, pashto, chiar și puțină chineză. Cred că dacă mă străduiesc, rup și puțină rusă.

- Da, e uimitor.

- De aceea mi-am pierdut accentul de texan.

- Acolo te-ai născut?

- Da, în Sulpher Springs, un orășel lîngă Dallas. Mai am cîțiva veri pe acolo. Sîntem destul de aproape, adăugă el.

- Dar mama și tatăl tău?

- Mama a murit în urmă cu cîțiva ani. Ne-a fost greu tuturor. Tata s-a recăsătorit, iar acum locuiește în Carolina de Nord. Este fericit. Mă bucur pentru el.

- Mi se pare că ai o familie reușită.

- Cea mai bună.

- Ești norocos că îi mai ai. Părinții mei sînt morți, așa că April și Ginny sînt singurele rude care mi-au rămas.

Luke se uită spre ea cu coada ochiului și remarcă tristețea instalată pe chipul ei.

- Hei, o să-l prindem pe Vance, bine? Apoi îți vei recăpăta familia.

Restul drumului l-au parcurs în liniște. Se vedea

întinderea albastră a lacului Washington pe partea dreaptă a şoselei.

- Care-i treaba cu weekendul petrecut împreună cu familia ? întrebă ea. Să nu improvizezi. Ştim amîndoi că nu vrei să te duci.

Luke strînse volanul, lovit brusc de un sentiment de disperare. Reuşi să o alunge. Ce scorpie este viaţa uneori; aflase acest lucru mai demult.

- Ian, Ethan şi Nick sînt toţi căsătoriţi. Dirk şi Meg vor avea cununia foarte curînd. Toţi au copii, iar eu mă simt întotdeauna ca a cincea roată de la căruţă, ştii?

Emma clătină din cap.

- Mie îmi place să-mi petrec timpul cu April şi Ginny. Sînt sigură că şi cei din familia ta se bucură atunci cînd eşti în mjlocul lor.

Se bucurau, iar el ştia bine asta, doar că detaliul nu schimba cu nimic ce simţea el. Acum se uită spre ea cu coada ochiului.

- Nu ar fi chiar atît de rău, dacă ai veni şi tu cu mine. Cuvintele i-au ieşit din gură fără să le poată controla. Acum nu mai putea să dea înapoi.

- Zău? Chiar ai vrea să merg?

- Da, zise el. Desigur. De ce nu? *De ce nu*? Fiindcă pînă acum nu a dus nici o femeie la reuniunile de familie. Dumnezeu ştie ce-şi vor imagina. Cu toate că, dacă Emma ar fi acolo, cu el, ziua lui ar fi mult mai uşoară.

Fir-ar al naibii. Deja ştiau toţi că el şi Emma lucrează împreună.

- Mi-ai face o favoare. Există varianta să fim ocupaţi

cu urmărirea pistei care ne duce la Vance.

- Da, și eu sper să fie așa.

La fel ca el. În felul acesta avea o scuză să nu se mai ducă deloc la grătar.

Se auzi mobilul Emmei, care anunța sosirea unui SMS.

- Este Chelsea. Vine în oraș sîmbătă dimineață. Deabia aștept să o văd.

- Poate că ei i-ar plăcea să meargă la petrecere.

Emma rîse.

- Glumești? Chelsea este o petrecăreață. Sînt sigură că i-ar plăcea să meargă. Presupunînd că nu vom fi prea legați cu altele.

Legați? Un val de sînge clocotitor îi invadă pîntecul. Emma legată de patul lui, iar trupul ei dulce disponibil plăcerilor lui carnale? Zîmbi la acest gînd și la ce ar spune Emma, dacă i-ar propune asta. O evaluă din priviri. Dar dacă i-ar plăcea și ei la fel de mult ideea?

- Să-i trimit mesaj lui Chelsea, zise ea, iar gîndurile lui au zburat din nou acolo unde trebuiau să fie – la prinderea unui criminal pervers, care siluia adolescente. Cu toate că aș prefera să-l prindem pe Vance, continuă ea.

- Da, zise Luke. Și eu.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Căsuța din Denver era intimă, iar în fața intrării, pe marginea aleii erau plantate straturi de flori în toate culorile. April adora genul acesta de case restrînse, în stil fermă. Și-ar fi dorit să fie în Seattle.

Oftă cînd se așeză la masa din bucătărie, dimineața tîrziu. Agentul special Conner Danfield, de la FBI alesese acest loc cu mare atenție. Fiindcă lucra de mult timp în programul de protecție al martorilor, agentul Danfield își depășise atribuțiile și luase cîteva zile de concediu, ca să le ajute să se instaleze în reședința lor temporară.

Sau nu chiar temporară, în funcție de momentul cînd Rudy Vance urma să fie găsit de poliție.

Sau de Emma.

April știa cît de hotărîtă este sora ei. Emma se simțea responsabilă pentru cîte i s-au întîmplat lui Eleanor și lui Ginny anul trecut, în acea zi oribilă de august. Sora ei credea că, dacă ar fi rămas acasă, în loc să meargă cu prietena la cumpărături, poate că ar fi salvat-o și pe nepoțică, dar și pe biata menajeră.

April știa că nu a fost vina Emmei. Rudolph Vance era un monstru. O violase pe Ginny o dată, apoi a încercat din nou să o violeze, în aceeași zi și ar fi reușit dacă nu ar

fi fost Eleanor. Dacă era Emma acolo, poate o omora şi pe ea.

Dacă era vina cuiva, era vina lui April. Ea l-a adus pe Rudy Vance în viețile lor, chiar dacă imediat şi-a înțeles greşeala şi a refuzat să-l mai întîlnească. April era cu opt ani mai mare decît Emma, însă orice i-ar fi spus ea, nu reuşea să o convingă.

În ultimele zece luni sora ei se schimbase complet. Nu mai era acea tînără optimistă, care iubea copiii şi cîinii, care a fost profesoară la Central Middle School şi îi instruia gratuit pe copiii nevoiaşi în weekenduri.

Noua Emma se supunea unui program spartan de pregătire fizică şi lua lecții de auto-apărare. Învăța să tragă cu pistolul la țintă şi începuse să țintească foarte bine. Emma era hotărîtă să-l aducă pe Rudolph Vance în fața judecătorului şi să o protejeze pe Ginny.

April credea că numai sora ei putea realiza acest lucru.

Acum stătea şi citea ziarul, în timp ce bea ceai cu gheață.

Ginny nu era la şcoală, fiindcă era vacanța de vară. April o vedea stînd turceşte pe canapeaua din sufragerie şi cu căştile în urechi. Televizorul era pornit, dar Ginny nu îl urmărea. Era undeva, departe, într-un loc unde se simțea în siguranță.

April simți un ghimpe în inimă. După cîte s-au întîmplat, toți s-au schimbat. Ginny nu mai era acea adolescentă veselă şi optimistă, căreia îi plăcea să danseze cu prietenele şi vorbea la telefon ore în şir. Acum avea

perioade lungi de tăcere, alteori se închidea în dormitorul ei şi nu mai ieşea pînă ce insista April cu cina.

A dus-o şi la o psiholoagă specializată în adolescenţi cu probleme şi parcă asta o ajuta. Ginny a plăcut-o şi încet, încet a devenit mai puternică, aşa cum a fost înainte. Însă April îşi făcea continuu griji pentru ea. Medicii au prevenit-o că ar putea dura cîţiva ani pînă-şi va reveni, din cauză că au fost două atacuri brutale. În plus, April trăia cu teama că Rudy le va găsi cumva şi-i va face rău din nou.

Îi mulţumea în sufletul ei agentului Danfield pentru că şi-a dat interesul pentru situaţia lor. Poliţistul chipeş, cu ochi verzi şi păr şaten, uşor argintiu la tîmple, purta pe chip un zîmbet blînd, pe care i-l oferea doar ei. De cînd s-au cunoscut, a apărut o scînteie între ei. Numai că April trebuia să se gîndească la Ginny, iar Con lucra la cazul împotriva lui Vance.

Era imposibil ca atracţia dintre ei să ducă undeva şi amîndoi o ştiau. Cu toate astea, adeseori se gîndea la el.

Era joi. Astăzi şi sîmbătă April avea zile libere. Lucra part time la un butic într-un mall, iar activitatea s-a dovedit neaşteptat de plăcută, mai ales că îi plăceau oamenii cu care lucra.

Auzi motorul unei maşini care opri în faţa casei.

- Mamă...?

April se ridică, alarmată de tonul înspăimîntat al fiicei ei. Remarcă şi paloarea din obrajii ei. Merse la fereastră şi văzu o maşină oprită în faţă, un Buick albastru, model vechi. Maşina porni, apoi se opri iar în faţa casei vecine.

- Totul este în regulă, scumpo, zise April relaxîndu-se. Nu a oprit la noi, ci la vecini.

Ginny părea la fel de neliniştită şi se tot uita spre fereastră. Cînd văzu că din maşină coboară o bătrînă, se relaxă pe canapea.

April suferea. Cît va mai dura pînă ce fiica ei va fi din nou o adolescentă fericită, normală? Cîţi ani vor mai trece pînă ce nu va mai tresări la fiecare zgomot, sau nu va mai avea coşmaruri, dar nici nu se va mai teme să meargă pe stradă?

April se gîndi la Rudolph Vance şi la ce i-a făcut familiei ei. Se gîndi la Ginny şi la viitorul ei nesigur. Se ruga în sinea ei ca Emma să-l prindă pe ticălos, adică să-şi ţină promisiunea şi să-l facă pe Rudolph Vance să plătească.

Emma şi Luke intrau în sediul firmei BOSS, Inc. La un birou stătea Ethan şi lucra pe laptop.

- Mă bucur că eşti aici, zise Luke şi veni la el. Speram că ai veşti despre Rio.

Ethan se ridică; părea mai înalt decît Luke, dar era la fel de bine clădit şi parcă mai musculos. Avea ochi căprui şi, la fel ca Luke, era copleşitor de frumos.

- Aşadar, fratele meu nu te-a speriat deocamdată, îi zise el Emmei.

- Nu încă, replică ea.

- Eşti o tipă tare. Luke nu lucrează bine cu paerteneri. Puţinii pe care i-a avut nu l-au suportat mai mult de două zile.

- Vreau să-l găsesc pe Rudy Vance. Şi Luke vrea asta. Cîteodată doi oameni care lucrează cu acelaşi scop sînt mai buni decît unul singur.

Ethan aruncă o privire spre fratele său.

- Cîteodată sînt, zise el, iar mesajul din privirea lui pătrunzătoare nu ajunse la Emma. Dacă Luke a priceput mesajul, el l-a ignorat.

- Ce se aude cu Rio? întrebă Luke.

- Am noutăţi, dar nu îţi vor plăcea. Rio s-a sinucis aseară, la spital. S-a spînzurat în baie.

- Cum naiba? De ce să fi făcut asta? Rio nu l-a ucis pe Felix Riggs. Da, lucra pentru Vance, dar nu era un om important. Treaba lui era doar să cureţe mizeria după el. Un avocat priceput l-ar fi scăpat de acuzaţiile de crimă.

- Poliţia face investigaţii. Pînă acum nu i-au găsit cartea de identitate. Nu există în sistem, nu are cazier.

- Dar tatuajele acelea? Erau neobişnuite şi foarte reuşite. Probabil că le-a făcut cineva cunoscut în domeniu. Se merge pe pista asta?

- Sînt sigur că da. Cum uciderea lui Riggs s-ar putea să fie legată de Vance, l-au numit responsabil de acest caz pe Bruce Hoover. Hoover e bun. El va aborda pista cu tatuajele, apoi să sperăm că va da de un nume.

- Ştiu pe cineva care ne poate ajuta.

- Tu mereu ştii pe cineva, zise Ethan rîzînd.

Emma era de acord şi ea. Luke ştia mereu pe cineva, care ştia pe cineva, sau putea afla ceva interesant.

- O să dau un telefon, să-l caut pe tipul meu cu tatuajele. Luke scoase mobilul şi căută în lista de contacte.

Emma se gîndi să o sune pe Chelsea.

- Bună, iubito, îi spuse colega ei de cameră. Ce faci? Se pare că nu ne-am văzut de o veşnicie.

- Da şi mă bucur că vii acasă.

- Şi eu. Am trei zile libere şi vreau să profit de ele. Dar tu? Ceva nou despre caz?

- Da, s-au întîmplat destule. Eu...lucrez cu Luke Brodie. Cred că ţi-am vorbit de el.

- Oh, da, spuse Chelsea, rîzînd. *Acel* Luke Brodie? Eroul tău? Superman?

- Dacă-i spui asta, prietenia noastră s-a terminat.

- Bine, bine. Nu suflu o vorbă..

- Perfect, pentru că el te invită sîmbătă seara la o petrecere. Fratele lui, Ethan şi soţia lui, Val sînt gazdele. Vin şi cîţiva prieteni ai lui Luke.

- Sună frumos. Luke este grozav, cum ţi l-ai imaginat?

- Mai grozav. Cum a spus asta, Emma şi-a dat seama ce mare greşeală a făcut.

- Stai puţin...Doar nu te-ai culcat cu el, nu? Spuneai că Luke este un Casanova şi că le compătimeşti pe femeile seduse de el.

Emma suspină. Nu putea să o mintă pe Chelsea, care era prietena ei cea mai bună.

- Adevărul este că are ceva special, nu e doar grozav. Luke este cu totul altfel decît mi l-am imaginat.

- Doamne, te-ai culcat cu el!

Emma se simţi oarecum deranjată. Şi ce dacă s-a culcat cu el? De ce alte femei puteau să se culce cu orice

bărbaţi, iar ea nu?

- Vrei să vii la petrecere, sau nu?

- Sigur că vreau. O petrecere cu Luke Brodie şi cu prietenii lui, vînători de comori? De-abia aştept.

- Vor fi şi copii acolo, aşa că ai grijă cum te porţi. Emma îi dădu cîteva detalii. Un lucru e clar. Dacă dăm de urma lui Vance, vom contramanda totul. Voi şti mai multe cînd vei ajunge tu acasă.

- Bine, să mă anunţi. De-abia aştept să-l cunosc pe Luke.

Emma încheie convorbirea. Poate că nu a fost o idee prea bună să o invite pe Chelsea la petrecere. Chelsea Davenport era blondă, avea ochi albaştri şi o frumuseţe aparte. Luke îşi încălcase deja regula de o singură noapte. Poate că acum căuta prospături. Chelsea nu era capabilă să o înşele cu bărbatul cu care se întîlnea, dar totuşi...

O deranja gîndul că Luke ar putea ieşi cu altă femeie. Luke tocmai apăru în spatele ei.

- Eşti gata? întrebă el.

- Ai vorbit cu amicul tău?

- Stuart Gibbons. Este prieten cu Dirk, de fapt. El i-a făcut lui Dirk tatuajul de pe umăr.

- Mi s-a părut că disting un fir de cerneală pe gîtul lui.

- Este un dragon. Corpul este ascuns. O lucrare grozavă. Stu e printre cei mai buni. Nu mi-a răspuns, dar am lăsat un mesaj.

- Dacă nu mergem nicăieri, eu am puţină treabă acum.

- Şi eu trebuie să mai fac cîte ceva, zise Luke. Îi făcu semn fratelui său la plecare. Ajunşi afară, Luke o conduse pînă la Mazda ei albă din parcare şi aşteptă să deschidă portierele.

- Te sun de îndată ce voi vorbi cu Stu, zise el. Gibbons face tatuaje în timpul liber. Lucrează în alt oraş, aşa că nu vom putea stabili o întîlnire prea devreme.

- Poate află şi cei de la poliţie ceva nou.

- Da, poate. Luke îi deschise portiera, să urce. Ştii, Emma. Sînt sigur că vei mai lucra la asta. Dacă ai probleme, sună-mă. Să nu pleci din oraş. Înţelegerea noastră este valabilă în ambele direcţii.

- Te voi suna. După cele petrecute pe insula Whidbey, nu avea de gînd să comită vreo nebunie. Se uită lung la el şi adăugă: ştiu că nu am stabilit reguli pentru...noi doi, dar insist cu un lucru.

- Da, cu ce anume?

- Nu vreau să te culci cu alte femei cît timp te culci cu mine. O poţi face doar după ce nu mai sîntem împreună.

- Ştiu că-ţi vine greu să crezi, dar, scumpo, nu sînt genul acela de bărbat. Sînt doar al tău pînă ce se va termina. Dar eu am o regulă a mea.

- Care?

- E valabil şi viceversa. Eşti a mea pînă terminăm.

Emma se simţi uşurată, iar un sentiment nou o copleşi.

- De acord, spuse ea. Valabil şi viceversa.

- Te sun cînd voi avea noutăţi de la Stu.

Emma îl privi cum pleacă spre Fordul lui uzat. Oricît de scurtă ar fi fost relația lor, Luke nu ar renunța la înțelegerea lor pînă nu-l va găsi pe Rudy Vance.

Doar asta conta în acest moment. Totuşi se îndoia că aşa va fi cu adevărat.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

După amiaza cerul se acoperi de nori. Vîntul se înteţise, măturînd frunzele uscate pe străzi. Luke opri mai întîi la laboratorul North Country ADN, ca să lase şervetelul de hîrtie luat de Emma. Pentru cîţiva dolari, un student, Danny Palacheck, care avea două slujbe, cu care-şi plătea şcoala, va aşeza obiectul în capul listei de testare.

Stu Gibbons îi răspunse lui Luke abia spre seară. Au stabilit să se vadă vineri dimineaţă la clubul Bufniţa Neagră. Luke o anunţă pe Emma.

- Sper că ne poate ajuta, spuse ea. Mai am de alergat cu treburi. Vreau să trec şi pe la Booth.

Luke simţi o uşoară nelinişte. Booth avea darul să citească oamenii. Va şti din prima clipă că Luke s-a culcat cu Emma. Booth nu va agrea ideea – absolut deloc. Va crede sigur că Luke profită.

La naiba, poate că aşa era. Dacă avea un dram de conştiinţă, trebuia să o lase în pace.

Oftă; era la volan. Spre seară voia să se oprească prin cîteva baruri, să pună nişte întrebări.

Nu află nimic nou. Mai dădu cîteva telefoane, încercînd să dea de urma lui Vance. Nu era la fel de

amuzant fără Emma. Se gîndi ce o face ea, apoi îşi propuse să o sune. Ştia că Booth o va avertiza în legătură cu el şi nu se simţea bine.

Trecu o oră, iar el tot la Emma se gîndea. Ar fi vrut să o invite la cină, apoi să petreacă noaptea cu ea. Cunoştea adresa ei din West Seattle. Poate că o va suna, să vadă ce face. Asta dacă nu cumva Booth a convins-o să nu mai stea de vorbă cu el.

- Tu chiar ţi-ai pierdut minţile? o întrebă Booth pe Emma, ca şi cînd era o necunoscută. Ţi-am spus ce fel de om este Brodie. Te-am avertizat să stai departe de el. Dacă ar fi aici, acum, i-aş trage un pumn în nas.

Erau amîndoi în garsoniera lui Booth, la Oakmont şi beau ceai rece.

- Nu a fost vina lui Luke, spuse Emma. El a încercat să fie gentleman. Eu nu i-am permis.

- Aşadar e vina ta că Luke Brodie s-a culcat cu tine. Tu eşti seducătoarea cea rea iar Luke e victima ta inocentă.

- Nu a fost chiar aşa.

- Te rog scuteşte-mă de detalii, zise Booth, ridicînd ochii spre cer. Am auzit destul.

- Tu m-ai întrebat. Voiai să te mint?

- Puteai să improvizezi puţin. Desigur, mi-aş fi dat seama că o faci.

Emma se uita la el nedumerită.

- Ce s-a întîmplat cu Vance? A reuşit domnul Armăsar să afle ceva despre ticălos?

Emma rîdea în sinea ei. *Armăsar*. Dac-ar şti Booth...

- Gluma asta e bună. Va trebui să i-o spun şi lui Luke.

- Vrei să spui că te vei mai vedea cu el? Cu domnul Aventurier de o Noapte?

- Am făcut o înţelegere. Orice se va întîmpla, rămînem parteneri pînă-l vom găsi pe Vance.

Booth ridică sprîncenele şi făcu o grimasă ciudată.

- Brodie a spus asta?

- Mi-a dat cuvîntul.

- Dar asta chiar este o surpriză. Dacă Brodie ţi-a dat cuvîntul, şi-l va ţine. Ceea ce nu înseamnă că nu-ţi va frînge inima.

Booth avea dreptate. Era uşor să te îndrăgosteşti de Luke. Trebuia să fie atentă. Foarte atentă. Poate era mai bine să nu se vadă cu el în seara asta. Poate.

- Informează-mă, spuse Booth. Unde ne aflăm cu Vance?

Emma îi povesti de vizita pe insula Whidbey, de cadavrul lui Felix Riggs în congelator, de împuşcături şi de poliţie. A spus că persoana care era cel mai sigur că-i poate duce la Vance s-a sinucis în spital aseară.

Nu a povestit ce s-a întîmplat la Hanul Pine Tree. Booth putea ghici şi singur.

Luke se afla în maşină, prin Seattle. Vîntul se calmase, se făcuse mai cald, dar luna şi stelele erau ascunse de o pîclă groasă de nori. Se oprise la cîteva baruri, ca să punăm întrebări, iar acum se afla pe strada cu prostituate, oprit la semafor.

O blondă într-o fustă scurtă şi un top strălucitor se sprijini de maşina lui.

- Salut, Luke, care-i treaba, scumpule?

- Salut, Sophie, spune-mi tu.

- Tot pe urmele lui Felix Riggs eşti? Am ceva care te-ar putea ajuta să-l găseşti. Dar asta te va costa.

- L-am găsit pe Riggs. E mort.

- Păcat, zise Sophie dezamăgită. Îmi prindeau bine nişte bănuţi.

Luke scoase portmoneul şi luă din el o bancnotă de o sută de dolari. Îi plăcea să-şi ştie informatorii fericiţi. Cu cît erau mai fericiţi, cu atît mai mult vorbeau. Nu se ştie niciodată ce perlă utilă le poate ieşi pe gură.

- Ia zi, ce informaţie despre Riggs aveai pentru mine?

- Că l-am văzut vorbind cu un tip la barul Red Devil. M-am gîndit că l-ai putea găsi pe individ şi îţi va spune unde-l găseşti pe Riggs. Se uită la bancnota de o sută şi adăugă: acum nu mai contează.

Luke îi strecură bancnota în decolteul bine garnisit.

- Cum arată tipul?

Sophie zîmbi şi, cu degetul greu de inele, împinse bancnota mai adînc.

- În jur de patruzeci. Drăguţel. Bine făcut. Păr roşcat-morcoviu şi un nas strîmb, de parcă s-ar fi bătut cu cineva, ştii?

- Altceva?

- Felix a plecat cu el de la bar.

- Cînd a fost asta?

- Ieri, pe la prînz.

Ora se potrivea. Destul timp să fie omorît, dar nu suficient ca să înghețe beton. Altceva?

- Nu știu. Dacă nu-l vînezi pe Riggs, pe cine mai vînezi acum?

- Pe Rudy Vance. Individul este un nemernic, Sophie. Stai cu urechile ciulite, dar nu te apropia de el. Dacă auzi ceva, știi cum să mă găsești.

- Știu, spuse ea și-și mîngîie unul din sînii uriași, apoi rămase cu mîna pe el. Ești sigur că nu vrei și tu o porție? Pentru tine e gratis, știi doar, scumpete.

- Nu în noaptea asta, dulceață, zise Luke surîzînd. Apoi plecă mai departe.

Cînd ajunse la barul Red Devil, luminile erau stinse, iar aprinsă era doar reclama luminoasă intermitentă de afară. Mîine se va întoarce, iar atunci va afla cu cine a plecat Riggs. Mai mult ca sigur că era tipul care l-a omorît.

Luke nu era încă pregătit să ajungă în apartamentul lui gol, așa că mai hoinări pe străzi, pe urmă luă decizia și se urcă în Bronco și porni spre Bellevue.

Emma nu putea să doarmă. Avea prea multe gînduri care i se învîrteau prin minte. Se decise să aprindă aplica de pe perete și luă cartea pe care începuse să o citească înainte de a pleca după Skinner Digby.

Se auzi soneria la ușă. Ciudată oră pentru vizite. Își luă halatul de casă și merse să se uite. Nu putea să fie Chelsea, care ajungea de-abia sîmbătă. Plus că ea avea cheia ei.

Privi prin vizor şi-l văzu pe Luke. Descuie toate încuietorile şi deschise, iar brusc stomacul i se strînse de emoţia provocată de silueta lui perfectă.

Măi, să fie. Reuşi să zîmbească.

- Bună. Intră, spuse ea şi făcu un pas înapoi. Cum ai trecut de uşa de la intrare? Îşi aminti imediat cît de repede a pătruns în casa de pe insula Whidbey. Nu contează, zise tot ea. Ce s-a întîmplat?

- Ştiu că este tîrziu. Am o noutate despre Vance şi m-am gîndit că te-ar interesa.

Cam slăbuţă scuza, dar Emmei nu-i păsa.

- Nici eu nu am putut să dorm.

- Mda...Luke se apropie de ea şi o cuprinse uşor de ceafă, apoi o trase delicat spre el şi o sărută. Era o contopire languroasă şi pasională, iar ea simţi imediat că i se înmoaie genunchii. Cînd Luke Brodie s-a dezlipit de buzele ei, Emma a scos un geamăt prevestitor şi inconfundabil.

- Putem să ne culcăm împreună? întrebă el, iar vocea lui guturală îi trimitea deja fiori electrizanţi în zonele intime. Intensitatea albastră a privirii lui o hipnotiză.

- Este cam tîrziu, şopti ea. Sper că nu e o propunere indecentă.

El o mai sărută o dată.

- Nu va fi niciodată aşa ceva. Luke o ridică în braţe şi merse cu ea în dormitor. O aşeză calm pe pat, se dezbrăcă, fără să-şi dezlipească ochii de ea, apoi o ajută să se dezbrace de cămaşa de noapte şi se întinse lîngă ea.

Desigur, nu s-au culcat imediat. După ce Luke a făcut

dragoste cu ea în două rînduri, Emma a adormit imediat, epuizată.

Dimineața se trezi în miros de cafea proaspătă. Merse la baie, se spălă, se pieptănă, apoi veni în bucătărie, unde o aștepta Luke. El făcuse deja cumpărături la brutăria din colț. Îi turnă cafea în cană, apoi îi aduse cana și o sărută.

- Mentă, zise el. Drăguț. Se uită la panoul de perete din spatele mesei și comentă: așadar acesta este profilul lui Vance?

Emma își dezlipi ochii de pe pieptul lui perfect și se uită și ea spre fotografiile respective.

- Sînt fotografii ale lui Vance la vîrste diferite. Imagini vechi cu el și familia lui pe care le-am găsit în articole de ziar. Îmi lipsesc informații despre adopția lui, dar am corectat și am adăugat-o pe mătușa lui, Bernice. Știam că are o soră vitregă, iar pînă azi nu am avut fotografia ei. Despre International Cargo și afacerile conexe am adunat ce s-a putut.

Pe panoul de plută erau trecute subcategorii și numele persoanelor care aveau vreo legătură cu Vance, inclusiv cel al lui Lyle McCarthy și Sam Cogan, plus articole tăiate din ziare și fotografii de la petreceri unde a fost prezent, cum era și cea unde ea l-a văzut pe Felix Riggs.

- Ieri am mai adăugat ce am descoperit noi deunăzi, dar cred că trebuie să mai cercetez puțin. Se duse la panou și scrise ceva pe un bilet alăturat.

- Ce este asta? întrebă Luke și veni lîngă ea. Marmite, citi el. Ce naiba mai e și *Marmite*?

- Nici eu nu am știut pînă nu am căutat pe Google.

Am văzut numele notat pe o listă de cumpărături a lui Rudy, cînd am fost la el acasă. Este o cremă pe bază de extract din drojdie de bere, ceva în genul Vegemite.

- Vegemite, repetă el.

- Este o chestie care se mănîncă în Australia. Ştii, cîntecul acela despre sandvişul cu Vegemite şi muncitorii care-l mănîncă.

- Da, ştiu, zise Luke zîmbind.

- Aşadar Marmite este ca Vegemite, un produs sănătos, cu conţinut redus de zahăr, zero calorii, multă proteină, vitamine, minerale. Este bun la gust.

- Sună delicios.

- Chiar este. Ştii, am aflat din unele articole că Rudy este un împătimit al alimentaţiei sănătoase. Îi place să facă jogging, mănîncă produse organice, îşi face cumpărăturile doar de la magazine speciale, Bio. Din cîte înţeleg, Marmite se găseşte destul de greu. Probabil că nu e important, dar nu se ştie niciodată.

- Exact, scumpo, nu se ştie niciodată. Dacă vrei să prinzi un criminal, trebuie să cunoşti toate detaliile. Ai făcut treabă bună.

Emma zîmbi.

- Mersi. Se uită la ceasul de deasupra chiuvetei.

- Trebuie să-mi fac un duş. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem la timp la întîlnirea cu Stuart Gibbons. Trecu pe lîngă farfuria cu gogoşi şi, în drum spre baie, luă una.

Cînd ajunse în faţa uşii de la baie, îl simţi pe Luke în spatele ei. O sărută pe ceafă, după ce îi dădu părul într-o

parte.

- Economisim apă, dacă facem duş împreună.

- Cum rămîne cu Stuart Gibbons? zise ea, deşi avea o senzaţie ciudată în stomac.

- Ce? Nu ai auzit de una mică şi scurtă? zise Luke şi intră în urma ei, fără să-i mai aştepte răspunsul, apoi dădu drumul la apă.

Deşi se anunţase o partidă scurtă de sex, nu a fost chiar scurtă, dar a meritat să se grăbească mai tîrziu.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Luke o aştepta pe Emma în sufragerie. Se grăbea şi încerca să recupereze timpul pierdut. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să întîrzie. Luke o aprecia foarte mult pentru asta, deşi nu regreta deloc nici duşul, nici timpul plăcut pe care l-a alocat trupului delicios al Emmei.

Simţi brusc un imbold sexual. La naiba, oare ce avea Emma, că nu se sătura de ea? Ca să nu se mai gîndească la sex, se uită atent prin sufrageria mobilată minimalist.

Ştia de la Emma că anul trecut, înainte de viol, a locuit cu sora ei şi cu Ginny. După ce a început să-l studieze îndeaproape şi să-l caute pe Rudy Vance, s-a mutat în centru, unde a închiriat acest apartament, pe care-l împărţea cu o prietenă.

Deşi Luke şi-a imaginat un spaţiu intim, el a găsit aici un apartament mobilat confortabil şi eficient, cu două dormitoare, în fiecare din ele cîte un şifonier, o noptieră şi un pat matrimonial.

Cînd au ajuns în parcare, au urcat în maşina lui Luke, iar el a pornit motorul şi a spus:

- Trebuie să recuperez puţin timp. Cu asta intenţiile lui au fost exprimate, iar Emma zîmbi, ştiind ce urmează. Deja începuse să îl cunoască.

Luke apăsă pedala acceleraţiei şi în cîteva minute au ajuns la salonul de tatuaje Black Owl, de la intersecţia East Pike cu Broadway. Înăuntru sclipea totul de curăţenie, ca şi cînd ar fi fost un salon de înfrumuseţare; echipamentul era nou-nouţ: pistoale de perforat, recipiente cu cerneală, ace şi materiale sterile. Pereţii erau tapetaţi cu fotografii ale capodoperelor specialiştilor.

- Uite-l pe Stu, zise Luke, conducînd-o pe Emma spre acesta. Omul arăta mai degrabă ca un IT-ist: purta ochelari cu rame metalice, era tuns modern şi proaspăt bărbierit.

Stu însuşi făcea schiţele, pe care apoi le dădea unui specialist respectat, care le ajusta.

- Hei, Luke, ce mai faci? zise el de cum l-a văzut pe Luke.

Cei doi s-au salutat într-un stil propriu, apoi s-au îmbrăţişat.

- Toate bune, zise Luke, cu excepţia celui pe urmele căruia ne aflăm acum. Voiam să-ţi arăt cîteva fotografii, să vezi dacă-ţi dai seama cine este autorul tatuajelor. Apropo, ea este Emma. Lucrăm împreună la caz.

Stu se întoarse surprins spre Emma.

- Mă bucur să te cunosc, Emma.

- Şi eu, Stu.

Luke remarcă pe scaunul lui Stu, mai retras, un client. Dirk ridică lent capul, apoi se aşeză mai drept în scaun.

- Vă salut pe amîndoi. Ethan m-a rugat să văd şi eu cum stau lucrurile. Mă gîndeam eu că veţi apărea şi voi.

- Bună, frate, îţi mai faci un tatuaj? îl întrebă Luke.

- Nu, omule. Mai am puţin şi voi fi tată. S-au terminat

zilele mele de nebunii, zise Dirk radiind. Mă rog, aproape.

Făcu semn spre tatuajul pe care-l avea pe piept, în partea de sus: inima tăiată pe jumătate. Şi-l făcuse după ce el şi Meg s-au despărţit, fiind un memento că nu mai trebuie să se îndrăgostească niciodată.

- Vreau să şterg linia de la mijloc; este cadoul meu de nuntă pentru Meg. Vreau ca inima să fie din nou întreagă. Acum, că sîntem iar împreună, asta simt.

- Ce frumos din partea ta, Dirk, zise Emma. Un gest atît de romantic. Meg este o femeie norocoasă.

- Eu sînt cel norocos, zise Dirk, uşor emoţionat.

Luke simţi o oarecare întristare. Pe cît de fericit era pentru prietenul său, detesta cînd ceva îi amintea de genul de viaţă pe care el nu o va avea niciodată. Se strădui să zîmbească.

- Chiar eşti norocos, fără îndoială. Eu trebuie să-l găsesc pe Rudy Vance înainte să mai omoare pe cineva. Sper să mă ajute Stu.

- Dă-mi fotografiile, să le văd, spuse Stu.

Luke scoase mobilul şi-i arătă cîteva imagini cu tatuajele lui Rio.

- Frumoasă lucrătură, zise Stu, trecînd prin toată galeria de imagini.

- Ştii cine le-a făcut? întrebă Luke.

Stu dădu din cap afirmativ.

- Stilul lui îl diferenţiază de alţii. Da, îl cunosc pe tip. Se numeşte Richard Tanaka. Este unul dintre cei mai buni creatori din branşă. Problema este că s-a mutat înapoi în Japonia.

- La naiba. Eşti sigur?

- Tanaka a locuit în Seattle o vreme, zise Stu. Au şi făcut un articol despre el, publicat în Times, înainte de plecarea lui.

Fir-ar al naibii, încă un drum închis. Luke înjură scurt.

- Asta este o problemă.

- De ce îl cauţi?

- Vreau să-l identific pe tipul acesta. Luke scoase o fotografie a lui Rio. Îşi spune Rio. Cam la douăzeci de ani, păr negru, un musculos frumuşel. Cred că e pe jumătate asiatic. După cîte mi-ai spus, cred că e japonez. Era inconştient cînd am făcut fotografia.

- Îl cunosc. Este Rio Sakamura. A venit pe aici cîndva, fiindcă voia să-şi mai facă tatuaje. Eu eram ocupat atunci.

- Are rude?

- Nu ştiu. Mi-l amintesc doar datorită desenului pe care i l-a făcut Richard. Uimitor. Rio este urmărit pentru cauţiune neachitată?

- Nu, Rio este mort. S-a sinucis aseară. Tipul pe care-l vînez eu este Rudolph Vance. Rio lucra pentru el. Speram că poate găsesc o legătură între cei doi şi dau de o pistă.

- Ar trebui să discuţi cu amicul tău, Quan Feng. Poate te ajută el cu ceva.

Uriaşul chinez, care era proprietarul cazinoului Golden Lily, din Cartierul Internaţional ştia tot ce mişcă prin comunitatea asiatică. Cazinourile nu erau legale în

centru, dar familia lui Quan trăia acolo de mai bine de o sută de ani. Cînd şpăgile nu au mai fost de ajuns ca să țină afacerea pe linia de plutire, omul a reuşit să facă rost de un permis, ca să mai poată funcționa.

- Exact la asta mă gîndeam şi eu, zise Luke.

- Vrei să vin şi eu? îl întrebă Dirk. În seara asta sînt de capul meu. Meg face un inventar la buticul ei, iar Charlie petrece weekendul cu bunicii lui.

- O am pe Emma, zise Luke zîmbind. Dacă-şi va îmbrăca una din ținutele ei sexy, o să-l facă pe Quan să saliveze, iar dacă se întîmplă ceva, tot ea poate să-mi sară în ajutor.

Emma era sexy chiar şi în blugi şi tricou, se gîndi Luke privind-o admirativ. Ca să nu mai adauge că în pat era dinamită.

- Da, este o idee bună. Femeile frumoase au fost dintotdeauna slăbiciunea lui Quan Feng şi biletul de intrare pe uşa lui. Vestea proastă era că gusturile sexuale ale individului înclinau spre perversiuni.

O privi pe Emma. Quan va fi impresionat, desigur. Pe de altă parte...

- Dacă stau şi mă gîndesc, îi spuse el lui Dirk, nu am încredere în Feng – în plus mai e şi obez, la cele două sute de kilograme ale lui. Poate că nu ne-ar strica un om în plus.

- Atunci e foarte bine, zise Dirk. Dă-mi un mesaj cu detaliile şi ne vedem acolo.

I-au lăsat pe Dirk şi Stu în salonul de tatuaje, iar Luke îi dădu un telefon lui Bruce Hoover, detectivul principal,

care se ocupa de cazul lui Rudy Vance.

- Hoover, sînt Luke Brodie. Am pentru tine un nume legat de sinuciderea de aseară. Puştiul pe care l-au adus de pe insula Whidbey.

- Mersi, dar noi l-am găsit. Numele complet este Nokio Sakamura, douăzeci de ani, născut în Seattle dintr-o mamă rusoaică şi un tată japonez. Mama a murit. Încercăm să-l găsim pe tatăl lui, dar pînă acum fără rezultat.

- Şi care este legătura lui cu Vance?

- Asta e treaba poliţiei, Brodie, dar nu contează, fiindcă habar n-am. În afară de faptul că a fost surprins cu cadavrul unuia dintre asociaţii lui Vance, nu există nici o legătură.

- Posibil ca eu să fi găsit o urmă de ADN, care să aibă legătură cu cazurile, dar încă aştept rezultatele de la laborator. Dacă aflu ceva, te voi anunţa.

- Ţi-aş fi recunoscător. Nu putem să susţinem cazul la tribunal fără probe, dar măcar aşa am şti sigur că Vance s-a aflat la faţa locului.

- Te ţin la curent. Apreciez şi eu orice detaliu primit de la tine, fiindcă mi-ar fi de ajutor.

Hoover oftă prelung.

- Brodie, eşti o pacoste pe capul meu, la fel ca fratele tău.

- Mulţumesc. O să am grijă să-i transmit asta.

Hoover începu să mormăie.

- Nu-ţi face griji, el ştie deja asta.

Luke zîmbi, iar Hoover închise.

- Care este planul? întrebă Emma, după ce s-au urcat în Bronco şi se îndreptau spre sediul firmei BOSS Inc.

- Prînzul, zise Luke. Ne vedem cu Feng în seara asta. Nu putem să facem prea multe pînă atunci.

- Pe onoarea mea: ţie îţi este foame mereu.

El îi aruncă o privire languroasă.

- Cum spuneam, o vreme nu avem multe de făcut. Vom avea treabă pînă tîrziu. Poate ne oprim la mine să tragem un pui de somn, după prînz. Luke simţi erecţia doar la gîndul că şi-ar petrece după amiaza în pat, alături de Emma. Roşi şi ea, aşa că el înţelese la ce se gîndeşte.

- Păi, spune-mi despre tipul acesta, Quan Feng?

- Feng are un cazinou cu jocuri de noroc. Tipul ştie tot ce mişcă în Seattle. Sper că îl cunoaşte pe Rio. Aşa ar putea să ne spună în ce fel era Rio legat de Vance.

- Eşti sigur că-l vom găsi acolo?

- Este vineri seara. Sînt şanse să-l găsim. Luke voia să facă nişte săpături incognito, înainte ca poliţiştii să înceapă să pună întrebări şi să zbîrlească penele prin comunitatea asiatică, asta însemnînd că toată lumea îşi va ţine pliscul.

- Unde vrei să mîncăm? întrebă el.

Emma îl surprinse cu un zîmbet sexy, insinuant.

- Ce-ar fi să luăm ceva la pachet? Apoi mergem la tine.

Luke zîmbi. Îi plăceau femeile care ştiau ce vor.

- Bună idee, spuse el.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În cartierul internațional din Seattle trăiau împreună chinezi, japonezi, filipinezi, vietnamezi și asiatici din sud-est. Golden Lily, de pe strada Maynard se afla la parterul unei clădiri cu patru etaje.

Emma observă reclama unei școli de arte marțiale și un panou pe care scria cu litere de neon: CASA TĂIȚEILOR LING. Apoi văzu un restaurant vietnamez și o ceainărie.

Luke parcă mașina pe o stradă învecinată și veni să-i deschidă portiera.

- Stai lîngă mine, o avertiză el. În seara asta nu ești vînătoare de recompense. Ești doar femeia mea.

Femeia lui? După ce și-au petrecut după amiaza în patul lui – Sfinte Doamne! – Emma chiar simțea că este femeia lui Luke. Oricît de periculos era acel gînd.

Era pentru prima dată în apartamentul lui, însă nu a surprins-o stilul modern, eficient, militar, precum și curățenia și ordinea dinăuntru. În sufragerie avea un seif pentru arme – la *asta* nu se așteptase. Patul matrimonial a făcut-o să se întrebe oare cîte femei au dormit acolo? Nu prea dorea să fie următoarea pe listă.

- Știu la ce te gîndești, îi spuse el. E prima dată cînd

aduc o femeie aici. De obicei merg acasă la ea, sau închiriez o cameră undeva.

Cuvintele lui au uimit-o, la fel ca şi faţa lui serioasă.

- De ce eu? întrebă ea şoptit.

- Nu ştiu. Poate fiindcă am încredere în tine. Ştiu că nu-ţi vei face o idee greşită.

Cuvintele lui au usturat-o puţin. Nu-şi va face o idee greşită. Ştia că relaţia lor era una temporară, pînă ce-l vor găsi pe Rudolph Vance. Emma intenţiona să profite din plin de timpul pe care-l mai aveau.

Îşi împleti braţele pe după gîtul lui.

- Ştii că putem să reîncălzim pizza cumpărată.

Luke o lipi de el şi o sărută.

- Da, iubito, putem.

În clipele următoare amîndoi au rămas goi, iar după amiaza a trecut scăldată în maree de sex fierbinte, dorinţă şi plăceri satisfăcute, urmate de un somn binefăcător, unul în braţele celuilalt.

Au făcut duş împreună, iar asta a condus iar la o partidă înflăcărată, apoi au mîncat pizza reîncălzită. În fine, Luke a dus-o acasă, de unde Emma şi-a schimbat ţinuta pentru Golden Lily.

A ales să poarte o rochie roşie, din mătase, foarte decoltată şi mulată pe corp, amplă spre genunchi. O pereche de sandale la culoare complimentau trupul ei desăvîrşit.

Întrucît Luke o rugase să îmbrace o ţinută sexy, ea aşa a făcut.

- Rochia ta mă ucide, zise el, gîndind nerăbdător la

clipa cînd vor ajunge acasă.

- Mă bucur că-ți place.

- Îmi place cine o poartă, scumpo. Era și el cît de cît elegant, cu blugi negri, cămașă albă și un sacou negru. Cu pantofii negri, sport, avea un aer șic. Își aranjase părul cu spumă și arăta mai degrabă ca un model, decît ca un vînător de recompense. Asta era și ideea.

- Salut, voi doi, zise Dirk, la fel de bine îmbrăcat cu un sacou bleumarin. Venise cu un Porsche albastru metalizat, cu patru uși și îi stătea bine la volanul lui.

- Mersi că ai venit, zise Luke. Ești pregătit să acționăm?

- Mai întrebi, spuse Dirk. Emma?

- Trebuie să fac ceva în mod special? întrebă ea.

- Îți plac jocurile de noroc? o întrebă Luke.

- Sigur. Sînt destul de bună la blackjack. Doar am jucat cu April și cu Ginny dar nu pe bani adevărați.

Luke scoase portofelul și îi dădu Emmei cinci bancnote de o sută de dolari.

- Ai grijă să-ți ajungă cît mai mult.

Emma refuză oferta.

- Nu pot să iau banii tăi.

- De ce?

- Fiindcă s-ar putea să pierd.

Dirk și Luke s-au înțeles din priviri, iar Luke i-a spus:

- Bine. Lasă că ți-i opresc din comision. Îi puse banii în mînă din nou.

Emma se relaxă. Era vorba de afaceri.

- În regulă. Asta înseamnă că voi păstra tot ce voi

cîştiga, spuse ea zîmbind.

Într-un loc ca acesta era foarte greu să cîştigi. La intrare stătea un bărbat masiv, cu braţele încrucişate, picioarele depărtate şi o figură ameninţătoare. Uriaşul îi studie de sus în jos, apoi i-a lăsat să intre.

În interior lumina era destul de slabă. Mesele de joc aveau deasupra, chiar în centru o lumină verde. Nu erau prea mulţi clienţi la mese, iar aceştia erau majoritatea de origine asiatică. La bar bărbaţii erau aşezaţi pe scaune înalte. Ochii lor îi urmăreau pe nou-veniţi, în special pe Emma. Unul din ei a spus ceva, iar ceilalţi au început să rîdă. Luke s-a simţit obligat să o tragă uşor de mînă, mai aproape, semn că era cu el.

- Mergi mai departe, îi zise el, indicîndu-i capătul barului. Emma şi-ar fi dorit să aibă cu ea pistolul 380, prins pe coapsă, sub rochie.

Din păcate era ilegal să poarte armă în locuri unde se servea alcool. Luke avea în buzunar un briceag, totuşi. Emma şi-a luat în geanta de umăr sprayul cu piper. Probabil că şi Dirk avea la el o armă.

- Bună seara, Fu Han, îi zise Luke politicos unui bărbat care plesnea de muşchi şi juca biliard la o masă de care tocmai s-au apropiat. Am venit să vorbesc cu Quan Feng. Scoase o sută de dolari şi îi puse în palma uriaşului.

- Domnule Brodie, mă bucur să vă văd. Fu Han puse banii în buzunar şi apăsă butonul de apelare a ascensorului.

Cînd s-au deschis uşile culisante, Luke o pofti în lift pe Emma, apoi o urmă şi Dirk veni după ei. Fu Han a

intrat ultimul.

La etajul al treilea s-au depărtat uşile liftului şi a apărut un şef de sală, în costum şi cu papion, un brunet înalt, tuns foarte scurt.

- Domnule Brodie. A trecut ceva vreme. Cu ce vă putem fi de folos în seara asta?

- Bună seara, Louis. Vreau să vorbesc cu Quan Feng.

Louis o studie atent pe Emma, dar aceasta nu cedă privirii insistente şi îşi îndreptă umerii, fără să fie intimidată.

- Aţi adus un cadou pentru domnul Feng? îl întrebă el pe Luke.

- Ea este cu mine, spuse Luke, vizibil nervos.

Louis ridică dezaprobator o sprînceană.

- Domnul Feng nu va fi încîntat. Îi spun că aţi venit. Între timp, ştiţi regulile. Nu sînt permise arme.

Se apropie de ei un bărbat brunet, scund. Luke îi dădu briceagul, iar Dirk aşteptă să fie percheziţionat. Omul arătă spre buzunarul pantalonului, din care Dirk scoase pistolul calibrul 22, apoi îl puse pe o masă lîngă lift.

Emma nu a fost rugată să prezinte geanta la control, aşa că a trecut cu bine.

- Pe aici, domnule Brodie, zise Louis.

Luke le spuse Emmei şi lui Dirk, făcînd semn cu capul spre mesele de joc:

- Sper să vă distraţi.

Louis Chan, directorul barului Golden Lily îl escortă pe Luke spre separeul unde stătea aşezat Quan Feng,

chinezul masiv, care îşi supraveghea domeniul ca un Jabba, the Hutt.

Bărbatul îl salută, înclinînd uşor capul, iar Luke îi adresă formula de salut în chineză.

Feng păru plăcut surprins şi încîntat, cînd îl urmări cu privirea pe Luke, care intrase în separeu şi acum se aşeza în faţa lui, la masă. Ca prin minune apăru pe masă un whisky cu gheaţă, apoi chelneriţa chinezoaică dispăru la fel de discret cum apăruse.

Quan se uită flămînd spre masa unde era Emma.

- Louis mi-a spus că femeia este a ta. Îmi place foarte mult cum arată femeia minionă, brunetă, cu buclele ei şi sînii grozavi. Mă gîndesc la o sută de feluri în care m-ar putea satisface.

Luke îşi păstră cumpătul. Ştia la ce să se aştepte din partea lui Quan Feng, dar nu anticipase propria lui reacţie.

- De obicei păstrez ce-mi aparţine, zise el scurt. Şi nu împart cu nimeni.

Feng îl ţintui cu privirea dură.

- De două ori ai fost aici cu femei frumoase, le-ai etalat în faţa mea, ca pe nişte bucăţi de carne suculentă. Data viitoare mă aştept să-mi aduci şi mie ceva special.

- Dacă va mai exista o dată viitoare, voi face tot posibilul. Pentru moment sînt aici ca să aflu nişte informaţii pe care sper că mi le poţi oferi.

- Eu nu *ofer* nimic, domnule Brodie. Există un preţ pentru toate.

- Ştiu foarte bine asta. Cunoşti un tip pe nume Norio Sakamura?

Brusc lui Feng i se întunecă privirea. Se foi pe banchetă.

- Ştiu cine este.

- Rio s-a sinucis aseară la spitalul Harborview.

Feng dădu din cap.

- Am aflat că e mort. Ceva legat de onoarea familiei.

Onoarea familiei. Interesant.

- Rio lucra pentru un tip, Rudolph Vance. Vreau să ştiu ce legătură era între cei doi.

- Adineauri ai spus că Sakamura era angajatul lui.

Luke sorbi din whisky şi zornăi cuburile de gheaţă.

- Aşadar nu ştii nimic altceva despre Rudolph Vance?

- Mi s-a spus că îl vînezi pe acest Vance.

- Exact. I-am pierdut urma acum cîteva luni. Am auzit că s-a întors în Seattle.

Feng răsuflă prelung.

- Ai apărut la momentul oportun, domnule Brodie. Am şi eu o problemă de rezolvat şi se pare că problema mea îl implică pe acest Vance al tău.

- Ce fel de problemă?

- Yakuza, spuse Feng şoptit.

Acesta îl făcu pe Luke să simtă un fior rece pe spate. Yakuza este versiunea japoneză a Mafiei. Din păcate ea are ramificaţii şi reprezentanţi împrăştiaţi peste tot în Statele Unite, inclusiv în Seattle, chiar şi în Canada. Droguri, prostituţie, escrocherii financiare, pornografie şi jocuri de noroc fac toate parte din lumea lor.

Jocurile de noroc. Luke avea un sentiment straniu şi bănuia în ce direcţie se va îndrepta conversaţia.

- Îmi spui că Rudy Vance are legături cu Yakuza.

- Aşa circulă zvonul pe străzi. Yakuza şi Rudolph Vance sînt în ultimele stadii de negocieri.

- Negocieri pentru ce?

- Mă tem că nu ştiu. Înainte să dispară, domnul Vance a avut o afacere cu importuri-exporturi. Cred că mai are şi acum compania sub alt nume. Tranzacţiile lui cu Yakuza presupun mai mult ca sigur trafic de droguri în ţară şi în afara ei, sau vînzări ilegale de arme. Domnul Vance are conexiuni care se pot dovedi utile.

- Iar problema ta în ce constă? întrebă Luke.

- Yakuza doreşte să-şi extindă operaţiunile cu jocuri de noroc. Asta nu este în interesul meu. Feng îi zîmbi cu subînţeles. Poate că informaţia pe care ţi-am dat-o acum va fi în beneficiul nostru comun.

- Poate că va fi, zise Luke, prelucrînd mental datele problemei. Cei de la FBI îl urmăresc pe Vance. Dacă se dovedeşte că Vance are legături cu Yakuza, autorităţile vor fi mai mult decît bucuroase să intervină şi să distrugă operaţia. Luke îşi va lua comisionul. FBI-ul va distruge reţeaua traficanţilor, iar Quan Feng îşi va continua afacerile, ca odinioară.

Luke mai sorbi din whisky, apoi puse paharul pe masă.

- Apreciez conversaţia noastră. Cu puţin noroc, amîndoi vom avea de cîştigat. Acum e timpul să-mi recuperez doamna. Deja cred că te-a făcut mai bogat cu cinci sute de dolari.

Quan Feng rîse, iar cele trei straturi de grăsime de la

gît i s-au cutremurat uşor. Îi spuse lui Luke:

- Ţine minte ce te-am rugat. Data viitoare te aştept cu o femeie.

Puţin probabil, se gîndea Luke.

- Îmi voi aminti.Luke se duse spre locul unde se aflau Emma şi Dirk. Emma avea în faţă un teanc de jetoane, iar Luke făcu ochii mari, fiindcă pe masă văzu şi cele cinci sute de dolari pe care i-a dat el.

- E timpul să mergem, zise el. Luă banii de pe masă şi împinse teancul de jetoane, fiindcă voia să-i pună ca miză pe toţi.

Emma îl opri:

- Aşteaptă puţin.

- Joacă toată mîna, zise el, fiindcă nu era o idee bună să plece de la Golden Lily cu buzunarul plin de bani.

Emma protestă, dar parie. Întoarse asul de pică, urmat de regele de cupă, iar Luke scoase o înjurătură urîtă.

- Blackjack! Am cîştigat! strigă ea.

Luke nu putea decît să zîmbească la reacţia ei spontană.

La naiba, doar şi-a cîştigat banii jucînd cinstit.

- Merg eu să-i schimb în bani, se oferi Dirk, zîmbind şi el.

Cîteva minute mai tîrziu se aflau în lift, la coborîre. S-au oprit să-şi recupereze fiecare ce armă lăsase la venire, apoi au ieşit în aerul proaspăt al serii. Se îndreptau spre maşini şi, pînă să ajungă după colţ, necazul şi-a arătat chipul hîd.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Şase bărbaţi se îndreptau spre ei. Şeful lor era un pas mai în faţă. Luke scoase înjurătura urîtă, iar Emma îl auzi. Erau toţi asiatici, tineri, bruneţi, îmbrăcaţi ciudat, unul dintre ei avea capul ras şi toţi purtau barbă sau mustaţă. După muşchii gîtului şi ai umerilor, se vedea că erau într-o formă fizică de invidiat.

S-au aliniat unul lîngă altul, ca să le blocheze trecerea.

- Nu vă grăbiţi, zise Luke, cu ochii pe bărbaţi. Lăsaţi-i pe ei să ne atace.

Dirk arboră o mină neutră, deşi era pregătit, iar Emma sesiză tensiunea ambilor bărbaţi. Nici măcar nu era îmbrăcată pentru luptă. Cu tocuri şi în rochie nu putea decît să aplice loviturile de auto-apărare. Inima îi bătea nebuneşte.

Scoase rapid sprayul din poşetă. Atacatorii i-au înconjurat.

- Acum! îi spuse Luke lui Dirk, iar cei doi au început să împartă picioare şi pumni, mişcîndu-se de parcă ar fi repetat totul înainte. Bărbaţii în negru zburau şi cădeau seceraţi, gemînd şi văitîndu-se cumplit.

Dirk se lupta cu doi în acelaşi timp, iar Luke tocmai

parase un atac dublu şi se uita să vadă cum se descurcă Emma.

- Auu! se auzi un strigăt disperat şi bărbatul îşi acoperi faţa cu ambele mîini. Emma îi mai pulverizâ o porţie mai de aproape, iar omul se aruncă asupra ei, enervat la culme. Cu un croşeu bine ţintit, Emma l-a doborît la pămînt. Îi sări în spate altul, dar Emma se retrase lent şi merse cu spatele spre un zid. Profită de moment şi îşi luă avînt, ca să-l zdrobească pe bărbat cu spatele de zid.

Luke veni să o ajute, dar la cîţiva paşi de ei unul scoase pistolul din buzunarul sacoului.

- Armă! strigă Emma. Împuşcătura o asurzi şi văzu că pistolul era îndreptat spre Luke. Dirk scoase prompt revolverul său .22; trase de două ori, iar cele două împuşcături s-au auzit cam la fel de tare cît se aude dopul de la sticla de şampanie. Cel care a tras în Luke căzu la pămînt.

Emma se trezi sugrumată de un atacator care scoase un briceag, apoi simţi lama de oţel lipită de gît. Scoase un scîncet neajutorat şi-l văzu pe Luke îndreptîndu-se spre ea.

- Las-o să plece, zise el cu o voce la fel de periculoasă ca lama briceagului.

Emma încremenise şi nu mai putea respira cum trebuie, iar ea reuşi să-şi întoarcă puţin capul, atît cît să vadă profilul atacatorului: era acela înalt, brunet şi ciufulit, cel care părea liderul lor. Muşchii lui de oţel o presau din spate, iar Emma trase cu coada ochiului şi reţinu că omului îi lipsea o falangă de la degetul mic.

- Pune pistolul pe pămînt, îi zise el lui Dirk.

Luke făcu semn scurt cu capul, iar Dirk ascultă şi se conformă cerinţei liderului.

- Acum dă-i drumul, spuse Luke.

Emma observă din profil zîmbetul pervers al bărbatului. În loc să-i dea drumul, el trasă cu briceagul o linie scurtă, orizontală pe gîtul ei, iar Emma icni, iar sîngele începu să i se prelingă din rana deschisă. Luke o privea, stană de piatră. Cu ochii la el şi genunchii tremurînd, ea îşi dădea totuşi seama că nu era o rană mortală, cel puţin nu încă.

Luke era acolo şi a promis că nu va lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău. Trebuia să se relaxeze, dar şi să fie pregătită să reacţioneze cînd se va ivi ocazia.

- Ce vrei? îl întrebă Luke. Vocea lui era de gheaţă, dar rămăsese calm, iar în pumn strîngea briceagul şi i se albiseră încheieturile degetelor, de atîta tensiune. Vrei bani? Scoase din buzunar bancnotele de o sută de dolari pe care le luase de pe masa de joc. Dă-i drumul şi îţi voi da mai mult.

Bărbatul scuipă la cîţiva centimetri de piciorul lui Luke.

- Noi nu vrem bani tăi.

- Atunci ce?

- Sîntem aici ca să ne asigurăm că îl laşi în pace pe Rudolph Vance. Să nu mai pui întrebări, să nu mai încerci să-l găseşti. Nu-i mai face probleme nici lui, nici Yakuzei. Dacă vrei să trăiască femeia ta, vei înceta hărţuirile. Ai înţeles?

Luke rămase încordat ca un arc. Nici Dirk nu s-a

mişcat.

- Înţeleg, zise Luke. Acum dă-i drumul.

Unul dintre atacatori, un asiatic masiv, în jur de treizeci de ani, cu faţa învineţită şi nasul însîngerat se apropie de Luke.

- Ar trebui să te omor.

Avea cămaşa sfîşiată şi i se vedeau pe tot pieptul tatuaje colorate, asemănătoare cu cele ale lui Rio.

- Junichi! strigă liderul. Ia-l pe Aguri şi plecaţi. Are nevoie de doctor. Du-l la maşină şi ne vedem acolo.

Aguri – bărbatul pe care l-a împuşcat Dirk. Nu mişcă nimeni cîteva secunde, apoi Junichi şi un al treilea l-au ridicat pe Aguri. Sîngele şiroia din rana de glonţ pătruns din lateral. L-au purtat pe rănit pe braţe, pînă ce au dispărut în întuneric.

Brusc Emma se simţi împinsă spre Luke, care o prinse în braţe.

- Ce s-a întîmplat acum este doar un avertisment, zise liderul. Lăsaţi-l în pace pe Rudolph Vance. Plecă şi el pe urmele celorlalţi.

Dirk luă de pe jos pistolul dar şi banii împrăştiaţi, iar Luke examină rapid rana de la gîtul Emmei. O mîngîie pe frunte şi o sărută pe creştet.

- Te simţi mai bine? o întrebă el îngrijorat.

Emma nu putea să vorbească, dar dădu din cap.

- Să plecăm naibii de aici, îi spuse el lui Dirk.

Rudy Vance stătea pe canapeaua scumpă din apartamentul său de lux, cu vedere spre lacul Washington. Era trecut mult de miezul nopţii. Partenerul lui, Parker

Levinson fusese la el mai devreme, ca să stabilească împreună detaliile de ultim minut ale sosirii primului lor transport.

Acum era rîndul lui Rudy. El a ajuns cu o oră în urmă, ca să se asigure că parteneriatul va continua. Ras pe cap şi cu cercelul în ureche, îmbrăcat cu o helancă cenuşie şi un sacou negru Ralph Lauren, părea sigur pe sine şi avea un aer inteligent, atuuri de care avea nevoie în faţa celor doi indivizi aşezaţi în faţa lui.

John Hirada şi Robert Fujita erau lideri importanţi ai Yakuzei. Ambii în costum, unul negru, celălalt bleumarin, aveau un aer de businessmani profesionişti.

Rudy nu s-a întîlnit pînă acum cu *kumicho*, Ryota Masaki, şeful suprem al mafiei din Seattle, dar, cu banii pe care-i vor scoate din parteneriat, se gîndea că vor fi amici la caramă.

Hirada vorbi primul:

- Robert şi cu mine credem că asocierea noastră cu voi şi oamenii voştri va fi o întreprindere foarte profitabilă, dar este absolut necesar ca primul nostru transport să plece întocmai conform planificării.

- Ştiu bine asta, zise Rudy. Acesta este motivul pentru care am revenit în Seattle. Voiam să fiu sigur că livrarea se va face fără probleme şi vă asigur personal că acest transport, dar şi cele viitoare vor fi tratate într-o manieră care ne va aduce beneficii tuturor.

- Sîntem mulţumiţi de termenii contractului nostru, spuse Fujita, dar ne nemulţumesc necazurile curente în care sînteţi implicat.

- Dacă vă referiţi la tînărul care a murit, vă spun că

nu avea motive să se sinucidă. Şi-a făcut datoria pur şi simplu.

- Norio a fost naiv şi prostănac. A crezut că dezonorează familia. Existau moduri mai economice în care putea plăti pentru greşeala lui. Totuşi, acest episod a fost unul izolat. Mai mult ne preocupă problemele personale pe care le aveţi, domnule Vance.

Rudy îşi schimbă poziţia pe canapea.

- De îndată ce va sosi transportul acesta, treaba mea în Seattle se va încheia. În viitor, voi lucra doar din afara ţării. Astfel vor dispărea orice îndoieli pe care le-aţi avea cu privire la problemele mele cu autorităţile.

Hirada se uită spre Fujita, cel mai mic de statură şi îndesat.

- Da, cred că aşa ar fi mai bine, zise Fujita.

- Aşadar, unde ne aflăm cu Masaki? întrebă Rudy.

- Kumicho al nostru ridică următoarea problemă. În ultimii ani a lucrat pentru îmbunătăţirea imaginii organizaţiei noastre, făcînd încercări să mute tranzacţiile noastre în lumea afacerilor legitime. Totuşi, unii dintre noi credem că este important să profităm de ocazii, ori de cîte ori ele apar.

- Cunosc bine opinia sa. Rudy nu avea nici un interes în tranzacţiile de afaceri legale, nici în proprietăţile pe care ei voiau să le cumpere, sau corporaţiile pe care le preluau. Bani mulţi se făceau din droguri şi trafic de persoane, cum bine ştiau şi cei doi din faţa lui. Este un scop nobil, dar este nevoie de bani pentru ca lucrurile acestea să se întîmple. Aici intrăm noi.

Hirada rămase cu o expresie neschimbată, însă Rudy

ştia că el şi Fujita voiau ca afacerea profitabilă de transport să continue.

La fel voia Rudy. Guvernul îi confiscase procentul lui de patruzeci la sută din International Cargo, deşi firma era legitimă şi se ocupa cu import-export; aceasta era faţada pentru activităţile lui ilegale. Tranzacţiile lui cu Yakuza erau efectuate prin Allied Shipping, o companie care deţinea nave container, proprietatea lui şi a lui Parker, deşi numele niciunuia din ei nu apărea nicăieri în documentele oficiale.

O singură navă putea transporta zece sau douăsprezece mii de containere, chiar mai multe, dacă nu erau încărcate complet. În Seattle existau patru terminale pentru nave-container, care deserveau şaptesprezece operatori oceanici diferiţi.

Asta însemna sute de mii de containere care treceau prin Seattle în fiecare an. Era imposibil să le controlezi pe toate, mai ales dacă ştiai în al cui buzunar să bagi nişte bani.

Traficul de droguri era o afacere relativ uşoară. Traficul de persoane era mai dificil, dar profiturile pe termen lung erau enorme. Traficul de carne vie scăpase de sub controlul autorităţilor, iar stoparea lui nu avea să se întîmple prea curînd.

Hirada se schimbă la faţă.

- Încă un lucru. Pentru moment problemele tale cu vînătorul de recompense s-au încheiat. Au primit un mesaj, într-un gest al nostru de bună credinţă. Cred că domnul Brodie nu te va mai deranja pentru moment.

Aşadar Brodie a fost aranjat, iar această favoare

trebuia returnată. Prețul va merita.

- Vă mulțumesc. Să presupun că îl veți putea convinge pe *kumicho*, domnul Masaki, să pecetluiască înțelegerea noastră.

Hirada și Fujita se priveau reciproc. Au discutat rapid în șoaptă. Masaki făcea presiuni pentru legitimitatea organizației. Bărbații din această cameră nu erau de acord cu el. Ei voiau bani, prin orice mijloace se puteau obține ei.

Rudy era convins că parteneriatul va continua cu sau fără aprobarea lui Masaki, dar ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați ca grupul să fie unit.

- Vom discuta cu domnul Masaki, zise Hirada. Paote va fi de acord să vă întîlniți. Dacă va fi cazul, vom aranja noi totul. Hirada se ridică, semn că întîlnirea s-a încheiat. Fujita se ridică și el, apoi Rudy.

- Puteți fi găsit la numărul pe care mi l-ați dat? întrebă Hirada. Era un număr de mobil cu cartela unică.

- Da. Aștept vești de la dumneavoastră. Rudy își luă rămas bun și plecă. Jos urcă într-o limuzină Lincoln, care-l aștepta în garaj și se îndreptă spre apartamentul lui din Woodinville.

Totul era în ordine. De îndată ce afacerea lui va fi demarată, putea să-și pună în aplicare planurile personale. O va lua pe micuța lui Ginny și vor părăsi țara. Odată ce va dispărea, nu-l mai putea găsi nimeni.

Avea intenția să nu mai vină vreodată în Seattle, decît dacă alte afaceri îl solicitau.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Luke se afla cu Emma în baia apartamentului său din Belevue. Îi tremura mîna cînd îi tampona cu alcool tăietura de la gît. Emma țipă de durere, iar lui i se strînse stomacul. Luă mîna de la gîtul ei.

- Iubito, trebuie să fac asta, dar nu vreau să te doară.

- Gata, Luke, acum sînt bine. Nu am mai pățit așa ceva – să stea cineva cu cuțitul la gîtul meu. Acum sînt mult mai bine. Mi-a trecut.

- Scumpa mea, ai fost grozavă acolo, dar trebui să încetăm să-l căutăm pe Vance. Puteai să fii omorîtă și mi-e greu să port responsabilitatea pentru asta.

- Dar nu a fost vina ta ce s-a întîmplat. Sînt riscurile meseriei noastre și o știi bine. Luke, nu am de gînd să mă opresc. Ne-am apropiat mult de el, altminteri bătăușii aceia nu veneau după noi. Sînt prieteni cu Rio. Asiatici. Le-am văzut aceleași tatuaje.

- Scumpo, sînt din Yakuza, zise Luke. Yakuza este mafia japoneză. Quan Feng mi-a spus că Vance negociază cu ei probabil afaceri cu trafic de droguri sau comerț cu arme. Ori ambele.

- Am auzit și eu, răsună vocea lui Dirk din sufragerie. Emma, Luke are dreptate. Nu poți să te pui cu Yakuza.

Oamenii aceia sînt niște fiare.

- Nu-mi pasă de Yakuza, spuse ea. Eu îl vreau pe Vance. Va trebui să fiu mai atentă, dar nu mă dau bătută.

- Pe toți dracii, înjură Luke.

- Luke, îl tachină ea.

- Doamne, spuse el disperat. Emma dădu să se ridice de pe capacul toaletei, dar el o împinse la loc. Stai liniștită. Nu am terminat. Acum chiar era supărat și o tamponă bine, în ciuda protestelor și gemetelor de durere. Trebuie să te șterg bine. Nu știm unde naiba o fi stat cuțitul acela. Doar nu vrei să se infecteze rana.

Emma se liniști.

- Așa e mai bine, zise el.

Dirk veni în prag și îi privea, rezemat de tocul ușii. Bău o gură din sticla de bere luată din frigider.

- Ce ți-a mai spus Feng?

- Că Yakuza vrea să-și extindă afacerile cu jocuri de noroc, dar nu părea prea fericit.

- Sigur că nu era fericit. Deci el speră ca implicarea ta să-l ajute să-și rezolve problema.

Luke fixă bandajul pe gîtul Emmei.

- Exact, dar eu...

Emma ridică privirea spre el.

- Luke, mi-ai promis.

- Bine. O să mai caut, spuse el printre dinți. Oricum, tu ai ieșit din joc.

- Nici vorbă! Înțelegerea e înțelegere. Facem totul împreună.

De data asta Dirk interveni nervos:

- Voi doi știți în ce vă băgați? Nu știu multe despre

Yakuza. Tatuajele de care vorbeai fac parte din ritualul Yakuzei, care presupune să ai tot corpul tatuat – incluziv organele genitale.

- Exact, zise Luke. Rio era în plin proces. Tatuarea lui s-a încheiat mai devreme. Cei din Yakuza provin din toate mediile sociale şi se consideră o familie. Trăiesc după reguli de conduită foarte stricte.

- Dacă un membru face un lucru rău, continuă Dirk, trebuie să-şi taie o parte din deget. Încep cu degetul mic şi continuă în sus.

Emma se albi la faţă.

- Cu genul acesta de oameni vrei să ai tu de-a face? întrebă Luke. O sili pe Emma să-l privească. Ai văzut, da? Tipul care te-a tăiat avea o jumătate de deget lipsă.

- Am văzut, şopti ea.

- Nu pot să te protejez suficient cît să nu păţeşti ceva, Em. Nu pot. Luke ieşi din baie, trecu pe lîngă Dirk, apoi Dirk îi spuse ceva Emmei, închise uşa de la baie şi veni în sufragerie, la Luke.

- Eşti băgat adînc, frate. Ştii asta, nu?

Luke luă sticla de bere de pe masă şi sorbi o înghiţitură.

- Ce spui acolo?

- Emma. Se uită atent la uşa de la baie, să nu fie cumva deschisă. În primul rînd, tu nu ai lucrat niciodată cu parteneri. Dar ai decis să o iei pe Emma sub aripa ta şi-i promiţi că o ajuţi să-l găsească pe Vance.

- Şi ce dacă? Este foarte pricepută la urmăriri şi eu am avut nevoie de ajutor.

- Frate, în seara asta te-am văzut. Am citit teama în

ochii tăi, cînd l-ai văzut pe individ că-i pune cuțitul la gît. Niciodată nu te-am văzut cu fața aia. Emma înseamnă ceva pentru tine. Ceva important. Trebuie să-ți dai seama ce și să acționezi ca atare – înainte ca unul sau amîndoi să fiți uciși.

Luke simți din nou un ghimpe în stomac.

- Mă culc cu ea. Nu ar fi durat atît de mult, dacă nu aș fi plăcut-o. Sîntem prieteni – asta e. Cînd se va termina, se va termina. Dacă Emma este de acord cu asta, nu văd de ce naiba te deranjează pe tine.

- Așa e, cum spui tu, zise Dirk, dînd din cap. Doar ai grijă și fii sincer cu tine însuți. Iar dacă ești hotărît să-l cauți pe Vance, ai face bine să acționezi foarte precaut.

Luke era de acord cu el, așa că adăugă:

- Ai dreptate. Trebuie să-mi planific bine următoarea mișcare.

- Bună idee, zise Dirk și termină berea, apoi duse sticla și o aruncă în coșul din bucătărie. Ar fi cazul să plec. I-am zis lui Meg că vin acasă tîrziu, dar nu vreau să-și facă griji. Ne vedem mîine.

- Mîine? întrebă Luke, nedumerit. Ce se întîmplă mîine?

Era prima dată în cîteva ore, cînd Dirk zîmbi.

- Grătarul. Să știi că nu ai cum să scapi, așadar ne vedem acolo.

Luke lăsă capul într-o parte și scoase un oftat prelung.

- Mda, știu.

Dirk plecă, iar Emma ieși din baie. Purta tricoul pe care i-l împrumutase Luke ca să doarmă în el și era desculță. Era plină de zgîrieturi pe tot corpul. Bandajul de

la gîtul ei îl făcea să se simtă vinovat, dar în afară de asta, cu părul numai bucle negre şi faţa aceea senină, era adorabilă. Ticălos cum era, Luke se trezi imediat cu o erecţie.

Emma veni la el şi se opri. Pe sub materialul alb i se vedeau sînii voluminoşi, iar el închise ochii, ca să nu se mai gîndească la gustul sfîrcurilor pe limba lui.

- Crezi că am putea să ne culcăm? îl întrebă ea, cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise el cîndva.

- Sigur, zise el. O sărută şi alungă torentul de poftă carnală care pusese stăpînire pe el. Nu trebuie să facem sex. Putem să ne culcăm direct. Amîndoi am avut o seară îngrozitoare.

- Nu trebuie să facem sex, repetă ea şi se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute lung, apăsat. Dacă nu crezi că vei face faţă...

Luke rîse şi o ridică pe braţe.

Emma simţea dureri peste tot, iar Luke ştia asta prea bine. Ea nu şi-a închipuit niciodată că Luke Brodie putea să fie atît de tandru şi de atent, încît să o mîngîie şi să o dezmierde, ca să-i alunge lacrimile din ochi. Şi acum simţea tăişul lamei pe gît şi cum i-a ţîşnit sîngele. În viaţa ei nu a fost atît de îngrozită.

Alungă amintirea şi se concentră pe atenţia cu care el îi cîntărea delicat sînul, apoi trasa cu limba cercuri plăcute împrejurul sfîrcului ei, după care oferea aceleaşi delicii senzuale celuilalt sfîrc. Se înfierbîntase mult şi simţea valuri de plăcere măturîndu-i simţurile. Pe măsură ce el cobora cu gura spre pielea fină din interiorul pulpei,

Emma gemea şi răsufla precipitat, uitînd de toate clipele de coşmar şi se lăsă pradă tandreţei lui copleşitoare.

Luke Brodie îi oferea plăceri nebănuite, iar cînd veni orgasmul, ea îi strigă numele, făcîndu-l să ejaculeze imediat.

- Eşti bine, iubito? întrebă el sprijinit într-un cot.

- Acum sînt mai bine, spuse ea şi-l trase deasupra, ca să reia chinul dulce-dureros al unduirilor senzuale.

După ce s-au eliberat de toate pulsaţiile erotice şi de valurile plăcerii carnale, Luke se duse la baie, apoi veni şi o sărută pe frunte, cuprinzînd-o la pieptul lui.

- Hai să ne culcăm, iubito, şopti el, iar ea uită de toate durerile şi adormi în braţele lui puternice, visînd că este în siguranţă, cum de fapt şi era doar alături de Luke.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Era o zi călduroasă în Denver, iar în depărtare se vedea zăpadă pe piscurile înalte ale munților. April se trezi dis de dimineață: era sîmbătă şi avea liber. După cîteva cumpărături cu Ginny, urcă la volanul maşinii lor: un Subaru wagon, pe care îl conduse cu bine pînă în garajul casei în stil fermă, din strada Cedar Lane.

- Închid eu uşa, mami, strigă Ginny şi sări de pe bancheta din spate, luă cîteva sacoşe şi merse să închidă uşa. Vino, Rowdy! strigă ea.

Cățelușul Golden Retriever de numai trei luni sări şi el din maşină şi veni la picioarele ei.

April zîmbi. Ieri, disperată că nu ştie cum să-i ridice moralul fiicei sale, i-a venit o idee. Cînd venea de la serviciu, s-a dus la adăpostul de animale şi a găsit un cățeluş drăgălaş, care i s-a părut perfect pentru Ginny, aşa că l-a adoptat. Fiica ei s-a îndrăgostit de el pe loc, iar April începuse şi ea să-l îndrăgească pe Rowdy.

Se simțea mai optimistă acum şi duse singură restul plaselor la bucătărie. Le puse pe masă, alături de cele două, aduse de Ginny.

- Mami...se auzi glasul tremurat, care-i trimise lui April fiori reci pe şira spinării. Alergă spre locul de unde

o auzise pe fiica ei: în sufragerie. O găsi aici, privind fix.

- Ce este, iubita mea? Ce s-a întîmplat?

În loc să răspundă, Ginny arăta cu degetul spre o vază de cristal, cu flori, în mijlocul mesei din sufragerie, în fața căreia era o carte de vizită din partea celui care le-a trimis. Era un aranjament delicat de trandafiri roz.

- Sînt de la...el...zise Ginny cu greu. Era pămîntie la față, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Știam eu că va veni. Cățelușul scîncea la picioarele ei.

- Nu...șopti April, cuprinsă de groază. Cu greu se apropie de cartonul alb, prins de bobocii de trandafiri perfecți. Îl luă în mîna care-i tremura nervos și citi.

Scumpă Ginny,

În curînd vom fi împreună.

Cu drag, Rudy

April se uită disperată spre fiica ei, care se lipise cu spatele de perete, iar acum aluneca în jos, pînă ce ajunse cu genunchii strînși la piept, cu bărbia sprijinită pe ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji și avea privirea fixă. Cățelușul se tîra pe burtă și își lipea nasul umed de degetele ei încremenite.

- Vine să mă ia, spuse Ginny. Nu avem unde să ne ascundem.

April îngenunchie lîngă ea și o cuprinse în brațe.

- Asta...nu este adevărat. Vom găsi un loc. Îl sun pe agentul Danfield...Conner va ști ce trebuie să facem.

Ginny nu spuse nimic. Nu-i mai dădea atenție nici cățelușului. Biata fată credea că nu va fi în siguranță niciodată. April își simțea gîtul uscat. Scotoci prin geantă după mobil; avea și ea lacrimi în ochi. Rudy Vance le-a

găsit. El sau omul lui a fost în casa lor. Se străduí să nu plîngă. Trebuia să-l găsească pe Danfield. Îi tremurau mîinile cînd găsi mobilul. Tastă numărul lui şi duse mobilul la ureche.

- Con...? îşi auzi ea vocea stinsă, cînd i s-a răspuns. Sînt April. Ne-a...ne-a găsit. Rudy Vance. Nu ştiu ce să fac.

- Trimit poliţia la voi în cîteva minute, zise el pe un ton care transmitea încredere. Plec şi eu spre voi, April. Vin la Denver. Fii tare, scumpo. Vin şi eu cît pot de repede.

April simţea lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji. Nu mai era treaba lui Con să le protejeze. Îl auzi cum urlă cîteva ordine scurte. April strîngea cu putere mobilul. Conner venea spre ele. Trebuia doar să mai reziste exact cît timp îi trebuia lui să ajungă acolo.

Grătarul de sîmbătă seara de la casa lui Ethan şi Val era în toi. Vremea era blîndă, iar cerul era senin şi o briză uşoară adia în Seattle.

Bărbaţii erau pe iarba proaspăt tunsă şi beau bere. Emma era la bucătărie cu fetele; le ajuta să pregătească garniturile. Spera să vină şi Chelsea, dar aceasta nu reuşise să prindă avionul de legătură.

Emma şi Luke au ajuns puţin mai tîrziu, practic au tras de timp, ca să nu fie nevoiţi să rămînă prea mult. Şi-a prezentat verii, pe Ian şi Nick, care lucrau cu el la birou, amîndoi bărbaţi dedicaţi familiei. Pe Ethan îl cunoştea deja; s-a luptat alături de Dirk, aşa că îi plăcea pe amîndoi.

Fetele au fost surprinzător de prietenoase şi au

acceptat-o de parcă ar fi fost cunoştinţe vechi. Copiii erau şi ei adorabili. Luke spunea că familia lui este cea mai grozavă. Acum Emma îi dădea dreptate.

Emma le urmărea pe cele trei femei, toate legate de bărbaţii de la BOSS, Inc.

Soţia lui Nick, Samantha, înaltă cam cît Emma, şatenă, cu păr ondulat şi pistrui destui cît să o facă sexy şi drăgălaşă în acelaşi timp. Lîngă ea era Val Brodie, soţia lui Ethan, o blondă înaltă, superbă, fostă model pentru lenjerie, de la firma La Belle, ca şi Meg, roşcata fermecătoare, viitoarea mireasă a lui Dirk. Amîndouă purtau blugi şi tricou, însă arătau perfect, semn al trecutei cariere în modelling.

Le-a cunoscut pe Isabelle şi pe Carmen, una italiancă, iar cealaltă latino, tot modele şi extrem de amabile. Acum erau în sufragerie cu soţia lui Ian, Meri, unde se amuzau cu copiii: Hannah, Charlie şi Lily. Travis, bebeluşul de şase luni al Samanthei moţăia într-un dormitor.

Conversaţiile lor erau legate de subiectul zilei – apropiata nuntă a lui Dirk, stabilită pentru optsprezece iulie.

- Nu-mi vine să cred că recunosc asta, spuse Meg, dar uneori îmi doresc să fi fugit pur şi simplu.

- Pun pariu că Dirk este de aceeaşi părere, zise Val.

- Eu cred că Dirk aşteaptă cu nerăbdare ziua nunţii, spuse Meg. Deşi la exterior pare un tip dur, este foarte romantic.

Emma surîse, fiindcă o credea.

- Bănuiesc că ţi-a plăcut darul de nuntă pe care ţi l-a făcut. Eu şi Luke am fost la salon cînd şi-a modificat

desenul inimii. Mi s-a părut un gest superb. Spunea că datorită ţie are acum inima întreagă din nou.

Lui Meg i s-au umezit ochii.

- Sînt foarte norocoasă. De-abia aştept să mă mărit cu el.

Au mai vorbit despre nuntă, rochii şi aranjamente la masă.

- Luke este cavalerul de onoare al lui Dirk, îi spuse Meg Emmei. Înseamnă că te aşteptăm acolo, lîngă el.

Voia să meargă. Adora nunţile. Înainte de Rudy Vance a visat la o rochie de mireasă albă, frumoasă, la altar, alături de bărbatul iubit. Emma nu le spuse că probabil pînă atunci ea şi Luke vor fi istorie.

- Ar fi drăguţ, zise ea zîmbind. Avea un nod în gît, fiindcă fusese invitată. Îi era dor de familia ei, pe care a avut-o cîndva. Îi era nespus de dor de April şi Ginny. Era fericită că prietenii lui Luke au primit-o cu căldură.

Emma se distra pe cinste, însă pe măsură ce orele treceau, parcă Luke devenea din ce în ce mai distant. Acum nu înţelegea de ce el a vrut să vină. Doar îşi iubea rudele şi avea o legătură strînsă cu verii şi fraţii lui. Ar fi făcut orice pentru aceşti bărbaţi şi pentru soţiile lor, iar ei aveau aceleaşi sentimente faţă de el. Nu înţelegea de ce îi era atît de greu să stea în preajma lor.

- Luke spunea că eşti vînătoare de recompense, zise Samantha, captîndu-i atenţia.

- Aşa este, confirmă Emma. Aşa ne-am cunoscut.

- Ai fost nevoită să iei lecţii de autoapărare, nu-i aşa?

- Printre altele. În ultima vreme am cam lipsit de la ore. Sper să mă duc iar luni dimineaţă.

- Da, poate Emma ne învaţă şi pe noi cîteva mişcări, se alătură Meg.

Apoi Emma le povesti cum a ajutat-o Luke la clubul Polo, iar Val, Meg şi Samantha i-au spus despre cele cîteva experienţe avute de cînd i-au cunoscut pe băieţii de la BOSS, Inc.

- Bine, dar acum ar fi cazul să nu te mai bagi, spuse Samantha. Ce este de fapt între tine şi Luke?

Nu se simţea prea în largul ei cu această întrebare. Nu voia să complice situaţia şi să le dea o impresie greşită.

- Nu este nimic, zise ea cu precauţie. Cum a spus şi Luke – colaborăm pentru prinderea lui Rudolph Vance.

- Prima la mînă, Luke nu lucrează cu parteneri, zise Val. Asta înseamnă că eşti specială. Mai mult de atît, el nu a adus niciodată o femeie la reuniuni de familie.

Emma nu ştia asta. Era acolo doar ca prietenă, nu în alt rol. Cu totul diferit...parcă.

- După privirile insistente pe care le aruncă spre tine, este clar că nu sînteţi doar parteneri de serviciu, zise Meg. Ele spun că *sînteţi* împreună. Iar noi sîntem toţi extrem de încîntaţi.

- Sînteţi?

- Sigur că da, spuse Val. Este foarte clar că ţii la Luke. Se vede în ochii tăi cînd îl priveşti. Luke ţine şi el la tine – deşi poate că nu ţi-a spus nimic deocamdată.

- Nu ar face el asta, spuse Samantha. Nu e stilul lui Luke.

- În plus, se pare că încă nu şi-a dat seama, adăugă Meg.

- Meg are dreptate, zise Val şi puse pe masă o tavă cu

pahare cu limonadă. Cînd e vorba de femei, băieţi ca ai noştri au nevoie de ceva timp, ca să-şi limpezească minţile.

- Exact. Aşa că stai pe aproape, o sfătui Meg. Luke merită efortul.

- Ştiu, zise Emma.

Se auzi zgomot dinspre uşa bucătăriei. Ethan era în prag. Arăta ca un uriaş.

- Nouă ne e cam foame. Putem să punem deja hamburgerii?

Val merse şi-l sărută zgomotos.

- Cînd doreşti, scumpule. Noi sîntem gata deja.

Ethan a ridicat-o în braţe şi a sărutat-o şi el.

- Cu cît mîncăm mai devreme, cu atît avem mai mult timp să ne jucăm. Îi făcu cu ochiul, o lăsă jos şi plecă.

Toate au izbucnit în rîs.

Emma se gîndea la Luke. El nu dorea să fie acolo. O durea sufletul fiindcă înţelegea cît de mult pierdea el prin acest refuz.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

În aer pluteau nori de fum şi arome de sos pentru grătar. Luke stătea alături de Ethan, cu o sticlă de bere rece în mînă, supraveghea bucătarul să nu ardă carnea. Nick, Dirk şi Ian dădeau tîrcoale grătarului ca nişte vulturi, în aşteptarea mesei.

Mai erau prezenţi şi alţi colegi, detectivi particulari: Walt Whizzy, Pete Hernandez şi Sandy Sandowsky, băieţii cu care a colaborat Ethan pe durata turneului cu prezentările de modă. Toţi lucrau acum part time pentru BOSS, Inc.

Nick făcu semn cu capul spre bucătărie, unde fetele mai pregăteau diverse.

- Îmi place de ea, zise Nick. Emma a ta. Şi Samantha o place.

- Nu este Emma a mea, zise Luke. Ţi-am spus că sîntem doar prieteni. Lucrăm împreună la cazul Vance.

- Să o fi văzut pe Emma în acţiune, îi spunea Dirk lui Ian. Pentru cît e de minionă, poate să provoace pagube majore. Fata chiar ştie să se descurce.

Bine că amicul lui nu a povestit detalii despre ce i s-a întîmplat Emmei. Ea îşi scosese bandajul de la gît şi se dăduse cu fond de ten, ca să ascundă tăietura.

- Cred că e potrivită pentru tine, spuse Ethan. Ai nevoie de o femeie care să poată să-ţi tragă un şut în fund.

Luke schiţă un zîmbet.

- Ieri seară chiar le-a tras unora nişte şuturi în fund, spuse Dirk.

- Da, am auzit, spuse Ethan.

Luke îşi informa fratele despre tot ce se întîmpla, fiindcă Ethan era respectat la poliţia din Seattle. Nick şi Ian erau tot rude, aşa că avea încredere în toţi bărbaţii pentru informaţii.

- Cum merge cu burgerii? întrebă el.

- Sînt gata, spuse Ethan. Vezi dacă fetele sînt gata.

- Am plecat. Ian se duse către grupul vesel al soţiilor, iar înaintea lui veni alergînd fiica lui, Lily, urmată de Hannah, puştoaica lui Ethan.

- Tati! strigă micuţa, iar Ian o prinse în braţe şi o ridică deasupra capului.

- Vrei hamburger, dulceaţă?

- Hamburger! strigă Lily. Uraa!

Ian o sărută pe frunte, apoi o lăsă jos, iar Luke văzu scena şi îşi mută privirea. Era clar că mîhnirea îi copleşise sufletul. Prezenţa Emmei l-a ajutat puţin, i-a distras atenţia o vreme. dar cînd o văzu ieşind din casă ţinînd-o de mînă pe Charlie, fetiţa lui Meg, se simţi copleşit de tristeţe.

Trebuia să plece de acolo. Voia ca ziua să se termine mai repede.

Mesele pentru picnic au fost aranjate, iar Val i-a chemat pe toţi la masă.

- La masă, toată lumea. Mîncăm.

Toţi cei aflaţi în curte şi-au luat farfurii de plastic şi

s-au perindat pe lîngă tăvile cu bunătăți pregătite de băieți, dar și de fete.

La un moment dat Emma primise în brațe bebelușul Samanthei, la cererea ei, iar acum îl gîdila și-l făcuse să rîdă cu poftă.

Lui Luke i se strînse inima și simțea că nu mai poate să respire. Trebuia să plece de acolo. Vedea totul ca printr-o ceață.

- Ești bine? îl întrebă Dirk apropiindu-se.

- Trebuie să iau aer. Poți să ai tu grijă de Emma? Să o duci acasă mai tîrziu?

- Știi bine că da, zise Dirk și o văzu pe Emma cu copilașul în brațe.

Luke se uita la femeia minionă care fusese o tigroaică în patul lui azi dimineață, aceeași femeie care a fost foarte curajoasă aseară. Emoțiii amestecate i se încîlceau în suflet. Simțea că se sufocă.

- Nu mai pot să continui. Nu mai sînt în stare să mă descurc.

- Vorbești despre Emma.

- Trebuie să pun capăt situației. Totul se complică prea mult.

- Cum rămîne cu Vance?

- O voi convinge să renunțe. Este prea periculos. Dacă nu vrea să asculte și printr-o minune îl va găsi, poate să mă sune. Voi intra în joc și o voi ajuta să-l aresteze.

- Ești sigur că asta vrei? Știu că așa ți-ai făcut planul, dar, oricît de complicat ar fi, simt că Emma merită totul.

- Știu, zise el tensionat. Trebuie să plec.

Luke îl lăsă pe Dirk să o conducă pe Emmei acasă și

se îndreptă spre portiţa din curte. O văzu pe Emma cu mobilul la ureche, fiindcă primise un apel. Brusc ea făcu doi paşi înapoi, ca să se sprijine de un perete. Deşi era cam departe de ea, o văzu că s-a albit la faţă.

Se întîmplase ceva rău.

Luke se întoarse din drum şi porni spre ea, alergînd.

Emma încheie apelul şi degetele îi tremurau vizibil pe mobil. Îl văzu pe Luke venind spre ea. El o susţinu de braţe.

- Ce este? S-a întîmplat ceva?

- April...sora mea m-a sunat. Vance le-a găsit. Doamne, ce mă fac, Luke?

- Cum s-a întîmplat? Sînt în regulă? Parcă erau în programul de protecţie a martorilor. Luke o luă de mînă şi merse cu ea în bucătărie, iar aici o aşeză pe un scaun. Ia-o cu începutul. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Emma îi spuse tot ce ştia. Că April şi Ginny au fost la cumpărături dimineaţa, iar cînd au ajuns acasă, au găsit un buchet de trandafiri roz pe masa din sufragerie; Vance le-a trimis pentru Ginny. El sau un om al lui au pătruns în casa lor.

- Pe cartea de vizită scria ceva despre el şi Ginny, că vor fi curînd împreună. Luke, mă tem pentru ele, zise Emma şi încercă să nu plîngă. Cum le-a găsit?

Luke trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

- O să fie în regulă. Federalii le vor muta iar într-un loc sigur.

Emma clătină din cap.

- April nu va mai fi de acord. Ea şi Ginny sînt convinse că el le poate găsi oriunde or să meargă.

Amîndouă se simt mai în siguranţă în Seattle. Se pare că agentul Danfield este de acord.

- Este de la FBI?

- Exact. Danfield e sigur că informaţiile se scurg prin cineva. Vrea ca April şi Ginny să se mute în Seattle, unde el le poate proteja, pînă ce FBI-ul îşi va da seama despre cine e vorba.

- O scurgere de informaţii. Asta nu e bine. Dacă Vance a putut să ajungă la un om din FBI, atunci întoarcerea lor ar fi cea mai sigură opţiune. Măcar vor avea protecţie zi şi noapte. Cînd o să ajungă aici?

- Vin cu avionul mîine. Emma îşi şterse o lacrimă. A trecut atît de mult. Ştiu că sînt egoistă, dar de-abia aştept să le revăd.

- Asta nu e egoism. Sînt familia ta. Luke era extrem de îngrijorat.

- Trebuie să dau de Vance, spuse ea. Trebuie să-l găsesc înainte să-i mai facă rău lui Ginny din nou.

Luke se gîndea, în timp ce-şi trecea degetele prin păr.

- Îl vom găsi pe Vance, zise el. Ne întoarcem acasă la tine şi mai aruncăm o privire pe profilul alcătuit de tine. O luăm de la început, dar privim cazul dintr-un alt unghi. Vom avea rezultatul de la mostra aceea de ADN la începutul săptămînii. Poate aflăm că se potriveşte cu altcineva, nu cu Vance sau Felix Riggs. Astfel vom putea să-l forţăm să ne dea informaţii. Găsim noi ceva, Emma.

O sărută pe colţul gurii.

- Mulţumesc. Ştiam eu că nu mă laşi baltă.

- Ştiu că tu crezi despre mine că aş fi un erou, Em, dar nu sînt.

- Încerci să mă ajuți să o salvez pe Ginny. Asta te transformă într-un erou pentru mine.

Luke se ridică şi merse la fereastră. Se uita în curte. Emma veni în spatele lui. Îi urmări privirea. Toți invitații mîncau. Bucatele arătau incredibil.

- Trebuie să mergem, zise Luke.

- Precis îți este foame – ca de obicei. Nu vrei să guşti ceva, înainte să plecăm? Te-am văzut cum te uitai la tortul de ciocolată mai devreme, spuse ea zîmbind. Sînt sigură că nu vei pleca, fără să guşti din el.

Luke se întoarse cu fața spre ea şi simți cum îi cade o greutate de pe umeri.

- Poate ar fi bine să mergem, dar... cred că nu ar strica să mîncăm un burger înainte de plecare.

Emma îl luă de mînă şi au pornit amîndoi spre mese. Dirk şi Meg le-au păstrat cîte un loc în capul mesei.

Totul a fost delicios. Luke şi Emma nu au plecat decît după ce au terminat cîte o farfurie plină cu bunătăți şi cîte o felie din tortul delicios, cu ciocolată, pregătit de Val.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Bătrînul Bronco, accelerat de Luke gonea pe autostradă, iar cerul senin devenea cenuşiu şi trist. Vîntul începuse să-şi arate aripile puternice, măturînd frunzele pe asfalt.

Luke se gîndea tot la Rudolph Vance. Era clar că familia Emmei nu va fi în siguranţă, pînă ce Vance nu va putrezi în închisoare. Acum dorea să se mai uite pe profilul detaliat alcătuit de Emma, fiindcă se gîndea că-i vor veni idei noi.

Aşa puteau să aibă şi o discuţie în doi, fiindcă era necesar.

Acum, mai ales după telefonul primit de Emma, nu o putea abandona. Îşi va respecta cuvîntul dat, va lucra cu ea la caz, dar trebuia să pună punct relaţiei lor.

Strînse volanul. Era îndrăgostit pînă peste cap, deşi nu trebuia să se întîmple asta. Iată, acum dormeau împreună, ca un cuplu format, iar el o ducea spre un drum care nu avea finalitate. Nu era corect faţă de Emma, dar nici faţă de el.

Trase aer în piept ca să se pregătească pentru ce va spune, sperînd că nu o va răni. Poate că ea se bucura să scape de el.

Traficul se aglomerase. Cînd o Toyota Prius argintie l-a depăşit, el privi acul vitezometrului şi văzu că rulează sub limita legală. Trebuia să-şi ia gîndul de la Emma.

Peste zece minute erau în faţa apartamentului ei. Au intrat şi el s-a dus direct spre panoul din bucătăria ei.

- Bun, acum spune-mi ce s-a întîmplat, Luke? întrebă ea. Ceva s-a întîmplat astăzi. Ce anume?

El nu era încă pregătit să vorbească; mai avea nevoie de timp.

- Cum crezi că tîmpitul de Vance a găsit o cale să ajungă la sora ta?

Emma îşi propti mîinile în şolduri.

- Nu la asta m-am gîndit şi ştii bine. S-a întîmplat ceva, iar noi doi sîntem implicaţi – să nu negi asta. Te-ai săturat de mine, Luke? Eşti gata să mergi mai departe? Dacă aşa stă treaba, spune-mi.

El se gîndi la o minciună ad-hoc, pe care ea să o accepte. Drace, dacă mintea, precis ea o să ştie. Adevărul era singura opţiune.

- Em, nu m-am săturat de tine. Eşti una dintre cele mai sexi femei pe care le cunosc. Am o erecţie doar cînd mă gîndesc să fii a mea. Asta nu are legătură cu sexul. Doar că...doar că...

- Doar ce, Luke?

- Doar că...femeile şi copiii, relaţiile şi familia sînt lucruri cărora nu pot să le fac faţă. Azi, acolo, m-am uitat cum se comportă oamenii obişnuiţi şi le-am văzut vieţile – a fost un chin. Tu şi cu mine...chestia dintre noi...nu ar putea să ajungă unde doreşti tu. Te-am văzut cu copiii, cu Charlie şi bebeluşul lui Nick. Eu nu sînt făcut pentru aşa

ceva. Nu pot să fac față.

- De ce nu?

El răsuflă prelung, epuizat. Știa că ea dorește mai mult. Asta este Emma. Mereu vrea răspunsuri.

- Fiindcă am văzut prea mult, am făcut prea mult.

- Suferi de sindrom post traumatic? Despre asta este vorba?

- Aproape că mi-aș dori să am această scuză. Nu-mi revin amintiri. Nu regret nimic din ce am făcut. Dacă ar trebui, aș face din nou aceleași lucruri, dar războiul m-a schimbat. Nu pot să-mi imaginez că am soție și copii. Ce le-aș spune despre mine? Despre trecutul meu?

- Le-ai spune că ai fost soldat, Luke. Unul dintre cei mai buni.

Luke clătina din cap. Doamne, ea nu poate să înțeleagă; nici el însuși nu înțelegea. Emma îl mîngîie delicat pe obraz.

- Luke, eu nu aștept flori și inimioare, nici un final fericit. Înțelegerea pe care am făcut-o noi a fost un simplu aranjament – lucrăm împreună ca să-l prindem pe Rudolph Vance. Acum ne simțim bine atîta timp cît va dura. Cînd unul din noi va spune stop, s-a terminat. S-a terminat, Luke!

El își simțea inima bătînd cu putere. Ea a spus exact ce dorea el să audă. Fără finaluri fericite. Doar sex fără obligații, atîta timp cît va dura. Ea îi oferea exact scuza de care avea nevoie, ca să o poată avea în patul lui. Cum era un ticălos, va întinde mîna, o va lua și o va păstra cît de mult se va putea.

- Nu s-a terminat încă, zise el dezamăgit. Doar dacă

nu vrei tu să se termine.

- Eu nu vreau ca noi doi să terminăm, spuse ea calm. Îi trase uşor capul spre ea şi-l sărută intempestiv. Luke simţi cum tot sîngele i se acumulează între pulpe şi instantaneu avu o erecţie. Cînd o simţi că se retrage, o cuprinse de obraji şi continuă să o sărute.

- Nu avem timp pentru asta, spuse el şi o sărută pe gît.

- Poate că avem, glumi ea. Ai auzit vreodată de una scurtă?

Lui îi venea să rîdă.

- Doamne, femeie, tu mă înnebuneşti. Cu aceste cuvinte se repezi la blugii ei, îi trase fermoarul cu o mişcare şi o conduse spre braţul canapelei. Aici îi coborî blugii pînă la genunchi, o întoarse cu spatele şi îi mîngîie fesele fine.

Cum o găsi deja pregătită, o penetră. Emma se arcuia şi gemea tot mai intens, pînă ce el reuşi să pătrundă cu totul. Mişcările rapide, din ce în ce mai violente le-au adus orgasmul amîndurora mai rapid.

Emma se simţea atît de bine, iar el îşi repeta în minte, ameţit de o senzaţie pe care nu o mai resimţise cu altă femeie: *eşti a mea, a nimănui altul*. Orice i-a spus el, dar şi orice ar fi spus Emma – un lucru era clar.

Luke era într-o mare încurcătură.

După un timp s-au dus iar în bucătărie, ca să mai privească atenţi profilul lui Vance. Emma era acum liniştită că a făcut ce trebuia, respectiv i-a oferit lui Luke asigurări că ea ştie cum să abordeze o relaţie sexuală fără obligaţii.

Era o minciună sfruntată. Era surprinsă că el nu şi-a dat seama de asta. Adevărul era că voia mai mult de la Luke decît sex, dar deocamdată era dispusă să primească de la el cît se putea. Nu ştia ce simte Luke faţă de ea, dar sentimentele ei pentru el erau profunde. Nu voia să se amăgească şi să rostească acel cuvînt care începe cu litera I – nu îndrăznea. În schimb, ţinea enorm la el.

Orice sentimente ar fi avut pentru el, Emma era absolut sigură că Luke avea nevoie de ea.

Regreta că el nu credea că va putea avea vreodată fericirea pe care o găsiseră rudele şi prietenii lui. Chiar dacă nu-şi dădea seama, Luke era un erou – un bărbat care s-a luptat şi era pregătit să moară pentru ţara sa. Luke era un erou şi eroii merită să fie fericiţi.

Acum va rămîne alături de Luke nu doar pentru a-l vîna pe Vance, ci pentru că îl dorea mai mult decît a dorit vreodată orice bărbat pe care l-a cunoscut şi pentru că voia să-l ajute să ducă viaţa pe care o merita. Poate chiar alături de ea, poate că nu. Timpul o va spune.

- Vreau să notăm ceva, spuse Luke. Studia fotografiile şi biletele lipite pe panoul de plută. Ai ceva pe care să scriem?

- O secundă. Ştia că notiţele pe care voia să le aştearnă pe ceva erau mai mult pentru ea, decît pentru el, fiindcă Luke avea o memorie extraordinară. Oricum, era bine să fie organizaţi. Emma trase un sertar de la bucătărie şi scoase un bloc notes, pe care-l deschise la prima pagină. Sînt gata.

- Nu ştiu dacă am menţionat că am dat de o pistă seara trecută. Se pare că Felix Riggs a fost zărit într-un

bar numit Red Devil chiar în după amiaza cînd a fost ucis. Cel cu care era avea păr roşcat şi nasul strîmb. Cei doi au plecat împreună de la bar.

- Şi crezi că este acelaşi tip care l-a dus pe Riggs pe insula Whidbey.

- Ora se potriveşte perfect.

Ea notă: *Barul Red Devil. Bărbat roşcat şi nas strîmb.*

- Am putea merge acolo în seara asta.

- Mai bine mîine, spuse Luke. Tura de zi. De obicei alt barman. Mulţimea e cam aceeaşi, unii vin ziua, alţii sînt cucuvele nocturne.

- Bun raţionament. Caut pe site-ul lor, să văd dacă au deschis duminica. Emma se mai uită rapid la cîteva notiţe scrise de ea pe panou. Mai trebuie să verific şi din unghiul Marmite, să văd dacă aflu poveşti despre firmă în zonă.

- Bună idee.

Ea scrise: *de verificat Marmite.*

- Luni voi suna la laborator, zise Luke, să văd ce rezultat au de la testul ADN.

Emma notă: *ADN.*

- Dar cum rămîne cu informatorul de la FBI? Vance plăteşte pe cineva care-i vinde informaţii.

- Da. Ce ştii despre tipul acela, agentul special Danfield? El ştie unde stă sora ta. Este sigură că poate avea încredere în el?

- Nu cred că acest Conner Danfield le-ar putea face vreun rău lui April sau lui Ginny. Am văzut clar atracţia dintre ei. El a făcut ce a putut ca să păstreze relaţia la un nivel profesional, dar scînteia a existat între ei. Le-a ajutat

să se mute la Denver în timpul lui liber.

- Dacă este aşa, atunci e foarte bine. El o să facă presiuni să afle cine este turnătorul şi va fi hotărît să le protejeze pe sora ta şi pe Ginny.

- Mîine după amiază ne vom vedea cu toţii, după cum a aranjat agentul Danfield.

- E foarte bine, Emma. Ştiu cît de mult le-ai dus dorul. Luke o privea cu atîta afecţiune şi cu o blîndeţe în privirea lui albastră, încît Emma simţi parcă un cuţit în inimă.

La un moment dat se auzi cheia în uşă, Luke se retrase în spatele uşii, iar Emma se ascunse după peretele dinspre bucătărie. Cum Rudolph Vance omorîse deja doi oameni, era bine să fie precauţi.

Chelsea Davenport intră în apartament, iar Emma zîmbi.

- Salut, doamnă! spuse ea şi cele două s-au îmbrăţişat. Nu credeam că vii acasă pînă mîine.

- Am reuşit să închei vînzările mai devreme şi am prins zborul spre casă.

- Mă bucur să te văd, spuse Emma, dar văzu că prietena ei se uită spre Luke, uşor nedumerită.

- Cred că tu trebuie să fii faimosul Luke Brodie, spuse ea.

- Sînt Luke, se prezentă el. Încîntat de cunoştinţă, Chelsea. Cei doi şi-au strîns mîna.

Emma nu ştia la ce s-a aşteptat prietena ei. Chelsea Davenport era blondă, frumoasă şi sexi, genul de femeie de care bărbaţii se simt atraşi. Chelsea avea un trup perfect, cum îi plăcea lui Luke. Nu se aşteptase la acea

privire degajată, nonşalantă, lipsită de interes, cu care Luke a evaluat-o pe prietena ei.

Chiar în clipa cînd privirea lui Luke traversă pe deasupra lui Chelsea şi ateriză asupra ei, devenind pîrjolitoare, Emma constată că s-a îndrăgostit de Luke Brodie.

În seara aceea Emma a rămas în apartament cu Chelsea. Nu se mai văzuseră de o veşnicie şi aveau multe de discutat, iar Chelsea rămînea în oraş doar cîteva zile. Au comandat pizza şi au deschis o sticlă de Chianti, în aşteptarea livrării. Apoi, cu cutiile de pizza în faţă, s-au cuibărit pe canapea şi au devorat bunătatea de pizza cu de toate.

- Ceva nou şi interesant în viaţa ta? întrebă Emma.

- În fine, am cunoscut pe cineva.

- Mereu cunoşti pe cineva. Problema este că de obicei el locuieşte la sute de mile depărtare.

- Adevărat, dar nu şi de data asta. Tipul acesta are o casă în Seattle.

- Bine pentru tine. Cum se numeşte?

- Dennis Winston. Denny. Are aproape patruzeci de ani, arată superb şi e inteligent. Am început să ne întîlnim şi ne-a plăcut. Mi-a cerut numărul şi mă va suna săptămîna asta.

- E grozav, Chels.

- Vrei să ştii adevărul? Eu chiar nu doresc să ies cu el. M-am săturat de competiţiile astea, în care cunoşti un tip şi crezi că-l vei plăcea dar mai tîrziu afli că nu e diferit de toţi ceilalţi, adică e egocentrist şi plictisitor. Cred că de

data asta zic pas. Vreau o pauză de bărbaţi măcar pentru o vreme.

Chelsea nu prea avusese noroc la bărbaţi. Poate i-ar prinde bine o pauză, ca să aibă timp să se decidă ce vrea cu adevărat.

- Dacă tu crezi asta, atunci poate nu e o idee rea.

- Cred că este o idee grozavă. Chelsea termină felia sa de pizza şi luă în mînă paharul cu vin. Acum e rîndul tău, zise ea. Care-i treaba între tine şi Luke? Aveai dreptate – tipul e fierbinte rău. Şi văd că este în limbă după tine.

- Crezi tu asta?

- Sigur că da. Habar nu avea că sînt şi eu în cameră.

- Nu ştiu ce să zic. E cam greu ca un tip să nu te observe, Chelsea.

- Tipul tău nu m-a observat.

- Luke este doar o relaţie trecătoare, zise Emma şi oftă. Mi-a dat să înţeleg asta de mai multe ori.

- Nu se ştie niciodată. Poate că-şi va da seama ce doreşte. Uneori un tip ca el are nevoie de timp.

- Despre ce fel de tip vorbim?

- Nu ştiu...unul care a stat singur prea multă vreme. Ai zis că a fost soldat, nu? Acum este vînător de recompense. Acelaşi lucru. Genul acesta nu este obişnuit să aibă femei prin preajmă, cel puţin nu una care să conteze. Cîteodată descoperă că le place acea femeie. Dacă se întîmplă şi cu el, iar tu eşti aceea, să ştii că rămîn fideli pînă la capăt.

Chelsea ştia multe despre bărbaţi. Ca reprezentant comercial învăţase cum să-i abordeze. În viaţa

personală...nu prea. Totuşi...

- Haide, Em. Tu eşti genul care adoptă cătei maidanezi şi salvează pisoi rătăciţi. Bănuiesc şi eu că ai de gînd să stai cu Luke suficient de mult, ca să-l salvezi.

Acesta era adevărul, aşa că nu avea rost să protesteze.

- Crezi că el are nevoie să fie salvat?

- După cum se uita la tine? Chelsea lăsă capul într-o parte şi bău puţin vin. Nu ştiu...avea ceva în ochi...Nu ştiu exact ce...dar da, cred.

Putea ea să-l salveze pe Luke? Emma habar nu avea. Deocamdată Luke se ocupase de salvări, cum a fost şi încăierarea din faţa barului Golden Lily. Cu toate că şi ea s-a ţinut tare.

Mîine vor merge la barul Red Devil, care era deschis permanent. I-a transmis şi lui această informaţie printr-un sms. Luke i-a răspuns că va veni să o ia la prînz.

- Hai, mai spune-mi desrpe el, o îndemnă Chelsea.

Emma mînca tacticoasă din pizza. Erau multe de spus, aşa că zîmbi şi o luă cu începutul. Va fi o noapte a fetelor foarte lungă.

Nici nu se aşteptase ca deja să-i fie dor de Luke.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Barul Red Devil era în apropiere de Pioneer Square, pe o străduță liniștită. Luke și Emma au intrat, iar sub tălpile lor scîrțîiau coji de alune. Cînd a văzut-o cum s-a îmbrăcat, Luke a avut din nou o erecție; nu se mai putea controla, la naiba. Măcar de nu s-ar vedea. Se așezară pe două scaune de bar.

Tipul lîngă care se afla Emma o studie atent, cu un rînjet pofticios și un fir de bale în colțul gurii.

- Îți ofer ceva de băut, dulceață? o întrebă el, făcîndu-i cu ochiul. După amiaza e lungă, iar eu pot să fiu un partener pe cinste.

Luke simțea că ia foc, dar se abținu să nu-l trosnească pe individ, spunîndu-i în loc:

- Doamna are deja un partener. Ar fi în interesul tău să-ți vezi de paharul din față și să o lași în pace.

- Cretinule, mormăi individul libidinos.

Luke înghiți în sec. Dacă l-ar fi apucat pe tip de gulerul cămășii, ar fi măturat barul cu el. Întinse mîna...

- Luke! spuse Emma, făcîndu-l să se simtă ca un bufon.

Ce naiba l-a apucat? Venise acolo cu o treabă, nu ca să se bată cu un fraier de la bar. Se așeză alături de Emma.

- Scuze.

Ea se întoarse spre barman şi-i zise:

- O bere, vă rog. Bud Light e perfect.

- Corona, spuse Luke.

Barmanul preluă comenzile şi aduse imediat sticlele cu bere şi două pahare, pe care le puse în faţa noilor clienţi.

Luke luă o înghiţitură. Ce naiba, doar nu era genul de bărbat gelos. Cel puţin el aşa dorea să creadă.

Emma sorbi din paharul ei, apoi îi zîmbi barmanului.

- Bună, eu sînt Emma. Cum te numeşti?

- Joey, zise băiatul blond, cu păr lung şi o şapcă pe cap, apoi zîmbi.

- Îmi pare bine, Joey. Mă gîndeam că poţi să ne ajuţi cu ceva. Ai fost de serviciu miercuri după amiază?

Joey luă clasicul şervet alb şi începu să şteargă tăblia barului.

- Joi am zi liberă, aşa că da, am fost aici miercuri. De ce?

Luke scoase o bancnotă de douăzeci de dolari şi o împinse spre barman.

- Căutăm un tip care a fost aici ieri. Poate e client vechi. Roşcat, nas strîmb, de parcă ar fi fost rupt.

Joey ştergea chiar zona din faţa lor.

- Fiindcă ai spus de el, îmi amintesc că l-am văzut pe tip. Bacşişul dat de morcoviu mi-a atras atenţia.

Luke mai scoase o bancnotă de douăzeci.

- Cum se numeşte?

- Nu ştiu numele lui, zise barmanul, fixînd din priviri

bancnota. L-am văzut vorbind cu un client vechi, unul Felix Riggs.

- Riggs e mort. Ce poţi să-mi spui despre celălalt tip?

- Riggs e mort? zise barmanul consternat.

- A murit chiar în ziua aceea. Ce poţi să-mi mai spui?

- Credeţi că tipul acela l-a ucis?

- Nu. Dar cred că avea un ajutor. Altceva?

Barmanul şterse cu cîrpa de jur împrejurul bancnotei, iar într-o clipă ea dispăru.

- Aş vrea să pot spune ceva. Roşcatul a venit, a vorbit cu Riggs, apoi a plecat peste cîteva minute. Eu atîta ştiu.

Luke îi puse în faţă cartea lui de vizită, la care mai adăugă o bancnotă de douăzeci.

- Dacă mai vine pe aici, anunţă-mă. Iar dacă vei reuşi să-l ţii pe tip aici pînă vin şi eu, ai încă o bancnotă cu capul lui Benjamin.

- O să fiu atent, zise tînărul.

Luke lăsă pe bar suma suficientă pentru cele două beri. Sticla Emmei rămase aproape neatinsă. Luke mai luă o gură din Corona lui, apoi au plecat de la bar.

- Nu am aflat prea multe, zise Emma, după ce au ieşit.

- Nu prea. Să sperăm că tipul se întoarce, dar am sentimentul că a fost aici doar ca să-l ia pe Riggs şi să i-l predea lui Vance.

- Crezi că Vance l-a ucis pe Riggs fiindcă ne-a dat nouă informaţia?

- Putea să fie orice motiv. Ceva ce a spus Riggs. Ceva ce nu a spus. Orice s-a întîmplat, este vina lui Vance, nu a noastră.

Luke se gîndea că Emma are un suflet prea mare, ca

să poată fi vînătoare de recompense.

- Ai stabilit întîlnirea cu sora ta? o întrebă el.

- Agentul Danfield a sunat azi dimineaţă, iar April şi Ginny tocmai se îmbarcau în avion, unul privat, parcă. A promis că mă sună mai tîrziu, ca să-mi spună unde ne vom întîlni.

- Îmi place de tip, fiindcă nu-i place să rişte. Crezi că va veni şi Danfield acolo?

- Cred că da, însă nu ştiu sigur.

- Ce-ai zice dacă aş veni şi eu? Mi-ar plăcea să-l cunosc pe tip, ca să-l miros.

- Adică nu ai încredere în el?

- Cineva i-a spus lui Vance unde le găseşte pe sora ta şi pe fiica ei. Trebuie să fim siguri că sînt în siguranţă.

- Ai dreptate. Nu trebuie să riscăm deloc.

- Voi sta doar cît să-i iau pulsul, ca să ştim cum stăm.

- Dacă te aduc pe tine, cei de la FBI nu vor fi fericiţi.

- Mda, ce să spun, nu dau nici un...

- Luke!

- Ce ? Doar de la ei s-a scurs informaţia.

- Bine. Cînd mă sună Danfield, te sun şi îţi spun unde vom merge.

- Ai mîncat de prînz?

- Nu încă.

- Ce zici de chinezesc? Apoi mergem la mine, să aşteptăm telefonul.

- Ce transparent eşti, zise ea rîzînd.

- Ştii, spuse el şi se întinse să o sărute, cucoană, sînt în dezavantaj în faţa ta– eşti mult prea isteaţă.

Luke avea planuri mari pentru ea, ca să o facă să mai

uite de necazuri, dar ştia că numai după ce Rudy Vance va dispărea, ea va fi absolut relaxată.

Flancată de doi bărbaţi în costum negru, April trecu pe lîngă agentul Conner Danfield şi intră într-o casă modestă, cu două etaje, într-o zonă retrasă şi liniştită din Kirkland. Rowdy venea după ea, lîngă Ginny, care o ţinea de lesă. Căţelul începu să miroase peste tot, în noua lor locuinţă temporară. Cel puţin April spera că va fi temporară.

- Trei dormitoare, două băi, toaletă de serviciu, sufragerie, bucătărie şi camera tehnică, spuse Conner. Tot confortul unei case. Făcu semn spre etaj. Tu şi Ginny veţi avea etajul doar pentru voi. Bărbaţii vor sta aici.

- Aş vrea să-mi vizitez cîteva prietene, spuse Ginny. Avem voie să ieşim din casă? întrebă ea şi-l mîngîie pe Rowdy.

- Va trebui să mai treacă un timp pînă ce punem la punct totul, spuse Con. Ştiu că îţi este greu, Ginny, mai ales că este vară. Nu-ţi face probleme că lipseşti de la şcoală.

- Ai dreptate, spuse Ginny.

April a perceput panica din glasul copilei. La cincisprezece ani sigur ducea dorul prietenelor ei, dar îi lipsea şi viaţa unei adolescente normale. Sub anonimatul vîrstei, fiindcă nu era majoră, nu s-a menţionat în presă prezenţa ei cînd Eleanor Harris a fost ucisă, dar nici crudul adevăr că Rudolph Vance a agresat-o sexual.

- Pot să merg sus, în camera mea? întrebă ea. Ginny semăna atît cu mama, dar şi cu mătuşa ei. April era

blondă, cu ochi albaştri, de la mama ei, iar Emma moştenise părul negru al tatălui lor şi ochii căprui blînzi. Ginny era undeva la mijloc, fiindcă avea ochi căprui, ca Emma, trăsăturile lui April şi părul şaten deschis al bunicii Cassidy, precum şi firea ei blîndă.

- Casa a fost verificată, zise Conner. Poţi să urci. Un băiat al meu îţi va aduce bagajele.

- Mulţumesc, domnule agent Danfield, zise Ginny, apoi o luă la fugă pe scări, urmată de Rowdy.

Vestea bună era că Ginny făcea progrese mari şi se recupera bine după chinul prin care a trecut. Ajutorul psiholoagei pe care o vizita des, o doamnă din Colorado, pe care Ginny o adora, iar aici, în Seattle, avea pe altcineva.

April era mulţumită că vedea cum Ginny îşi revine încet, încet, reapărînd în ochii ei acea scînteie a adolescenţei.

Acum se uita către Conner Danfield, care discuta cu oamenii lui. De la bun început ea a încercat să ignore atracţia pe care o resimţea faţă de el, doar că ochii lui verzi, părul şaten, cu tente arămii la tîmple, nasul echilibrat şi trăsăturile exacte ale feţei îl defineau ca bărbat frumos. Mai încercase ea să nu observe trupul lui atletic, lucrat îndelung, umerii viguroşi, pieptul solid şi înălţimea impresionantă.

Totuşi, era femeie, iar Con era un bărbat arătos. Burlac, o remarcase şi el. Atracţia a fost spontană şi reciprocă. April habar nu avea de ce se întîmplă unele lucruri, dar în final a fost silită să accepte magnetismul dintre ei.

- April, eu am o treabă de rezolvat, i-a spus Conner înainte să plece din Denver. Oricare ar fi sentimentele mele față de tine, ele nu pot avansa, pînă ce Rudolph Vance nu va ajunge în închisoare, iar tu și Ginny veți fi în siguranță. Pe urmă...spuse el calm, apoi îi cuprinse fața cu mîna lui puternică și o privi de-a dreptul în ochi. Pe urmă va depinde doar de noi.

April îi aprecia sinceritatea. Nu și-au telefonat, nu și-au trimis mailuri sau sms-uri. Totuși, cînd îl auzea la telefon, cum i-a spus și acum că va veni să le ia, toate sentimentele ascunse au răbufnit. Cînd l-a văzut în pragul ușii, nu a mai rezistat. Con a strîns-o în brațe cu putere, iar ea a rămas așa, plîngînd cîteva minute.

Prezentul îi trezi la realitate. Un agent FBI, pe nume Quentin Melrose intră în casă, urmat de un tînăr agent afro-american, Lester Willis, iar cei doi aduceau valizele din mașină. Curînd cei de la firma de mutare mobilier le vor aduce restul obiectelor personale, strînse de cînd locuiau în Colorado.

- Putem să le ducem sus? întrebă Melrose.

- Sigur, poftiți.

Cei doi au urcat.

April și-a vîndut casa din Seattle imediat după crimă. Prea multe amintiri oribile. Spera să cumpere altă casă pentru ea și Ginny, odată ce Vance va fi deferit justiției și încarcerat.

Se așeză în sufragerie. Tavanul era ușor boltit, iar asta dădea casei un aer măreț. Mobila confortabilă, de culoare deschisă, masa cu șase scaune, totul într-un spațiu deschis, spre bucătărie.

- Trebuie să o sun pe sora ta, zise Con, ca să-i spun la ce oră mergem să o luăm. Te las să despachetezi şi să te obişnuieşti cu casa. E bine aşa?

- Absolut, spuse April. Mi-e tare dor de Emma. Cînd locuia cu noi, eram ca o familie unită. Nu ne simţeam singure.

- Îmi dau seama că aţi fost apropiate. Inima ei tresări la cuvintele lui, dar mai ales la privirea plină de căldură. Nu era genul care se lăsa impresionată de cuvinte, mai ales după mariajul dezastruos cu tatăl lui Ginny.

- April, îl vom găsi pe individ şi-l vom închide pentru tot restul vieţii mizerabile.

Sau poate că viaţa lui mizerabilă va înceta sub focuri de armă, se gîndea ea şi oricît de urît ar fi fost gîndul, era real.

Duminică după amiaza Emma stătea pe canapea, în sufrageria lui Luke, cu mobilul pe măsuţa de cafea, aşteptînd să o sune agentul special Danfield.

- Relaxează-te, individul va suna, spuse Luke. E agent FBI. Dacă a spus că te sună, o va face. Tipii ăştia sînt foarte minuţioşi.

Emma rîse de comentariul lui, iar telefonul începu să sune.

- Alo, Emma, se auzi o voce profundă. Sînt agentul Danfield. Familia ta este nerăbdătoare să vă vedeţi. Eşti pregătită pentru o vizită?

- Mai mult decît pregătită. Ştiu că momentul nu este favorabil acum, dar mă bucur că s-au întors. Dă-mi adresa şi vin eu acolo.

- Trimit maşina să te ia. Tu unde eşti?

Luke îi dictă rapid adresa din Bellevue. Plus numărul trei sute şaisprezece, care se afla pe uşa apartamentului aflat la al treilea etaj; nici prea sus, dar destul de jos ca să poată fugi, în caz că avea nevoie să scape de intruşi.

Emma îşi aminti că a învăţat multe de la Luke, mai ales după orele petrecute cu el în pat; roşi la aceste gînduri.

- Agenţii vor ajunge în douăzeci de minute, spuse Danfield.

- Voi fi pregătită, zise ea. Închise, apoi îi spuse lui Luke: vin ei să mă ia. Nici nu m-am aşteptat că Danfield să vină în persoană.

- Atunci eu o să vin în urma voastră, zise Luke.

Cînd agenţii FBI veniră la uşă, era clar că nu va fi aşa. Emma le făcu prezentările celor doi.

- Dînsul este Luke Brodie, spuse ea. Dacă este în regulă, aş vrea să vină cu mine.

Agentul mai înalt, Melrose, blond, în jur de patruzeci de ani, clătină din cap.

- Mă tem că nu se poate. Regret.

Luke rămase lîngă ea şi zise nonşalant:

- Poate data viitoare.

Emma simţi o tensiune; aşa era Luke, care o surprindea mereu. De obicei nu agrea să fie refuzat.

- Sînteţi gata, doamnă Cassidy? o întrebă agentul Wills. Acesta avea tenul măsliniu şi era arătos şi solid cît un dulap.

- Atunci ne vedem mîine, îi spuse Emma lui Luke.

- Sigur. Poate chiar mai devreme.

Ea îl privi cu subînţeles, iar agenţii au însoţit-o spre lift.

Afară îi aştepta un Buick cu patru uşi. Melrose urcă la volan, iar Wills deschise portiera din spate, o invită să urce şi urcă în spate, alături de ea.

După ce îşi fixă centura, Wills scoase din buzunar o batistă albă pe care o împături şi i-o dădu Emmei.

- Va trebui să o puneţi la ochi, din păcate.

- Cred că glumiţi, nu? Credeţi că voi spune cuiva unde o ascundeţi pe sora mea? Credeţi că le-aş face vreun rău ei sau lui Ginny?

- Nu intenţionat, dar acest gen de informaţii poate fi uşor de scăpat.

- Bine, zise Emma şi îşi acoperi ochii cu triunghiul alb, apoi se rezemă confortabil pe spătarul banchetei.

- Ai grijă să nu fim urmăriţi, îi zise Wills lui Melrose, după ce au pornit.

Emma simţea toate manevrele făcute de şofer pentru a-şi pierde urma în trafic, iar după cîteva cotituri şi frîne la semafor, maşina opri brusc. Se gîndea bucuroasă că au ajuns şi era copleşită de răul de maşină. Îşi scoase legătura de la ochi.

Văzu casa, cu două etaje şi un garaj, în curte un brad înalt şi o peluză care trebuia tunsă.

- Să mergem, zise Wills.

Nici nu au avut timp să facă doi paşi, că din spate răzbătu o voce cunoscută:

- Luke! exclamă ea cînd se uită în direcţia vocii şi-l văzu pe el apărînd din spatele unor tufe înalte.

Două pistoale semiautomate au apărut imediat în

mîinile celor doi agenți, îndreptate asupra lui.

- Nu trageți, le spuse el, apropiindu-se, cu mîinile ridicate deasupra capului. Vreau să vorbesc cu agentul Danfield, apoi plec.

Melrose părea furios.

- Brodie, singurul loc unde mergi acum este la închisoare. Pentru obstrucționarea unei anchete federale. Pune-ți mîinile la spate.

Chiar atunci se deschise ușa și Danfield apăru în prag.

- Ce se întîmplă aici?

- Este prietenul meu, zise Emma. Numele lui este Luke Brodie. Este ofițer de recuperare cauțiuni. Luke, arată-le insigna.

Luke duse mîna încet la buzunar și scoase legitimația, pe care o ridică.

- Luke, tu și Emma intrați, le spuse Danfield. Nu ne trebuie ca toți vecinii să facă speculații pe tema celor ce se întîmplă prin zonă. Se uită dojenitor spre cei doi agenți federali: credeam că am spus răspicat să fiți atenți la cine vă urmărește.

- Am fost precauți, se lamentă Melrose. Nu am văzut nimic în spate.

- Luke are...niște...abilități speciale, spuse Emma.

Danfield făcu semn cu capul spre ușă.

- Înăuntru, acum, amîndoi.

Emma o luă înainte, iar Luke o urmă, după care cei doi agenți au intrat și ei, apoi au închis ușa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Luke o urmări pe Emma, care merse direct la sora ei şi Ginny, în sufragerie. Asemănarea celor trei era clară, deşi difereau nuanţele de păr şi culoarea ochilor. S-au îmbrăţişat şi şi-au şters lacrimile de pe obraji. Luke simţi o strîngere de inimă, fiindcă aceste femei au suferit prea mult: moartea părinţilor celor două surori, apoi tragedia lui Ginny şi teroarea provocată de prezenţa lui Rudy Vance.

Trebuia să înceteze totul, îşi spuse el hotărît. Era momentul să pună punct.

- Tu cine naiba eşti? îl întrebă Danfield, după ce oamenii lui s-au retras în bucătărie, la îndemnul lui.

Luke evaluă tonul răspicat al bărbatului şi văzu în el genul de autoritate pe care nu e bine să o provoci.

- Cum a spus Emma, sînt amicul ei, adică prieten de familie. Sînt fost militar, în prezent vînător de recompense şi îmi fac treaba bine. Sînt aici ca să mă asigur că familia Emmei va fi în siguranţă.

Danfield făcu şi el o evaluare a lui Luke, identică.

- Eşti bun, altminteri nu ai fi putut să iei urma lui Melrose şi Wills, dar îmi trebuie mai mult de atît.

- Vorbeşte cu agentul special Ron Nolan. El

garantează pentru mine.

- De unde-l cunoşti pe Nolan?

- Am lucrat împreună de cîteva ori, mai recent la o investigaţie Interpol, care s-a încheiat în Argentina.

- Gertsman?

- Exact.

- Aşadar tu eşti acela care s-a dus pînă acolo?

- Eu şi cu doi tipi. Oficial, noi nu am fost acolo niciodată.

- Mda, păi nici aici nu ar trebui să fii. Înţelegi că te amesteci în treaba FBI-ului.

- Poate, dar amîndoi ştim că ai un informator. Am venit ca să mă asigur că acel informator nu este unul dintre oamenii tăi.

- Nu eu sînt ciripitorul, iar pe Melrose şi Wills i-am ales cu mîna mea, ca şi pe toţi cei implicaţi în această misiune. Se uită spre April şi Ginny, aşezate la masa din bucătărie. Emma o ţinea de mînă pe Ginny. Labradorul auriu îşi rezema capul pe pantoful fetiţei. Nu voi permite să li se întîmple nimic, spuse Danfield. Voi face tot ce-mi stă în putere să le asigur protecţie lui April şi lui Ginny. Îţi dau cuvîntul meu pentru asta.

Luke observă îngrijorarea din privirea agentului.

- Te cred, dar s-ar putea să nu fie chiar atît de uşor. Anunţă-mă, dacă ai nevoie de ajutor.

- Îl vînezi pe Vance?

- Exact. Nu i-a spus nimic de Emma, fiindcă nu ştia dacă ea a spus ceva despre ocupaţia ei recentă.

- Bani mulţi la mijloc, spuse Danfield.

- Aşa este. Nu-mi prisosesc şase sute de mii, dar mai

mult mă interesează siguranța rudelor Emmei.

- Atunci presupun că jucăm în aceeaşi echipă, spuse Danfield afişînd un zîmbet relaxat de data aceasta.

- Aşa se pare.

- Mi-ar fi de folos, dacă ai comunica toate noutățile. Se pare că este mult mai greu să-l găsim pe Vance, decît ne-am închipuit noi.

- Voi avea grijă de asta. Ceea ce însemna că FBI-ul nu va primi nimic de la el, pînă ce nu va depista cine vinde informații din interior. Mă întorc să o iau pe Emma, cînd va dori să plece. Oricît de tîrziu ar fi, zise Luke. Spune-i să mă sune.

Danfield prelucră toate noutățile. FBI-ul făcuse eforturi susținute ca să o împiedice pe Emma să afle locația casei. Doar Luke a văzut cum Emma a fost legată la ochi pînă ce a ajuns aici. În cele din urmă decise că putea fie să-l aresteze pe Luke, fie să aibă încredere în el, iar asta presupunea să aibă încredere şi în Emma.

- Brodie pleacă, le spuse agentul celor doi care stăteau în uşa bucătăriei.

Melrose păru tensionat.

- Îl laşi să plece?

- Întocmai. Nu ar fi fost aici, dacă voi doi v-ați fi făcut treaba bine.

Luke surîse şi ieşi.

În sfîrşit Emma era singură cu sora ei. Melrose plecase, fiindcă va reveni dimineața, iar Danfield era în sufragerie şi Wills se plimba prin casă, supraveghind şi exteriorul din cînd în cînd.

Ginny era sus cu Rowdy. Se uita la televizorul din camera ei.

Emma era bucuroasă că micuța iubea cățelul atît de mult și că se simțea mai bine.

- Cum se comportă Ginny? întrebă ea. Pare bine acum, dar știu cît de greu îi este.

- Este mult mai bine decît mă așteptam eu. După apariția florilor a știut că Vance ne-a găsit, iar eu m-am temut că va ceda, dar a rezistat. S-a înfuriat și este din ce în ce mai hotărîtă să nu-i permită să-i distrugă viața.

- Așa este Ginny a noastră.

- Psiholoaga din Denver spunea că uneori un tînăr poate face față traumei mai bine decît o persoană adultă. Ei se pot concentra pe viitor, astfel lăsînd uitării trecutul dureros. Cîteodată mi se pare că nu-i așa, dar alteori o văd pe Ginny mergînd mai departe.

Emma se simți iar vinovată.

- Vorbea cu mine despre colegiu. Este o fată atît de deșteaptă.

- A avut numai note bune, pînă...April nu mai termină fraza. Și la Denver avea note mari.

- Foarte bine.

- Rezistăm noi la toate, spuse April. Con nu știe sigur cît timp vom rămîne aici, dar eu și Ginny vrem să ne bucurăm de ce avem. Mîine fac o listă de cumpărături, iar agentul Melrose s-a oferit voluntar să ni le aducă.

- Cum stau lucrurile între tine și Danfield?

- Con a fost excepțional. Cît despre noi doi, va trebui să mai așteptăm. Nu se va întîmpla nimic, pînă ce Vance nu va...ieși din joc.

- Va ieşi, spuse Emma. Ori îl va găsi FBI-ul, ori eu şi Luke.

- Luke Brodie. Aşa îl cheamă, nu? Am auzit ce ai spus acolo, afară.

- Ţi l-aş fi prezentat, dar nu era momentul potrivit.

- Am văzut că ţine mult la siguranţa ta.

- Aşa este Luke. A fost soldat în forţele speciale, apoi a devenit vînător de recompense şi este unul foarte bun.

- E grozav. Are nişte ochi albaştri cum nu am mai văzut. Iar cînd te priveşte...zici că este omul peşterilor şi vrea să te ia pe sus, apoi să te ducă în peştera lui. Spune-mi...eşti sora mea şi bănuiesc, dar...aş spune că voi vă culcaţi împreună.

- Mda...sîntem împreună, pînă-l vom găsi pe Vance. Nu ştiu cît va dura. Luke nu e genul relaţiilor permanente.

- Poate că nu a avut motive pînă acum.

- M-am îndrăgostit de el. E o prostie, dar e realitatea.

- Nu putem alege pe cine să iubim, spuse April cu maturitate. Nici eu nu l-am ales pe Con. Cine vrea să iubească un om care-şi riscă viaţa zilnic? Nu se ştie...poate că va merge bine relaţia noastră.

Emma se străduia să zîmbească, deşi era greu de crezut, dacă stătea să se gîndească la Luke.

Era luni dimineaţa şi aşteptau rezultatul probei ADN. Seara trecută Luke o luase de la sora ei şi venise cu ea acasă la el. Emma se simţea vinovată pentru Chelsea, aşa că o sună, ca să-i spună că nu vine acasă.

- Parcă te distrezi, spuse Emma, care auzi prin telefon muzică şi voci, zgomotul tipic dintr-un bar. Ai o întîlnire fierbinte?

- Nu, sînt cu niște prieteni. Ne distrăm.

- Am sunat să-ți spun că diseară nu dorm acasă.

- Nici o problemă. Dacă aș avea și eu un tip tare ca Luke, nu aș prea sta pe acasă.

- Mersi, Chelsea. Distracție plăcută.

După ce au ajuns acasă la Luke, el a avut grijă să-i ia gîndurile de la April, Ginny, Rudy Vance și alții, măcar pentru restul nopții.

Acum era dimineață. Emma se gîndi să meargă la orele de auto-apărare, la care lipsise în ultima vreme.

- Dacă nu te deranjează, cred că vin și eu cu tine, spuse Luke, aflat în bucătărie, cu pieptul gol și mersul lui de felină, ca băieții din posterele cu fantezii sexuale. Mi-ar prinde bine niște abdomene. Nu că n-aș fi continuat să-mi mențin tonusul în fiecare noapte, asta mulțumită ție, desigur.

- Ești răutăcios, spuse Emma.

Cei doi au plecat spre apartamentul Emmei, pentru ca ea să-și ia echipamentul de antrenamente. Ajunși la sală, evident că Luke a atras toate privirile cu șortul lui cenușiu și cu maieul decoltat, care lăsa la vedere bicepșii, pectoralii și umerii musculoși, astfel că destule femei întorceau capul după el.

Nita veni să-i întîmpine.

- Ne-a fost dor de tine, îi spuse ea Emmei. Credeam că ai uitat de recompense și ai plecat la catedră, dar văd că nu s-a întîmplat asta, zise ea, după o pauză scurtă, în care se uita fix la Luke.

- Nita, el este Luke Brodie. Eu și Luke am...lucrat împreună.

- Aşa se spune mai nou? glumi ea, adresîndu-i-se direct lui Luke.

- Nita este sora lui Xavier Castillo.

- Salut, Nita. Spune-i lui X că-l salut.

- Bine, îi spun.

Chiar atunci în sală îşi făcu apariţia Len. Luke merse să-l salute.

- Len, mă bucur să te văd, omule. Emma spunea că eşti instructorul ei.

Emma îşi dădu seama imediat că băieţii se cunosc; oare de ce s-ar mira?

- Sînt lecţii semi-particulare, zise Len. Fac doar cu ea şi Nita. Sînt studente excelente.

- Dacă şi Nita e la fel de bună ca Emma, ai făcut o treabă grozavă.

- Da, este. Ia stai. Ce zici, facem cîteva demonstraţii înainte să te apuci de ridicat greutăţi?

- Sigur, dacă vrei tu, zise Luke.

Emma era entuziasmată. Îl văzuse pe Luke în mişcare, dar la momentul acela adrenalina pompa prea puternic şi nu i-a reţinut mişcările exact. Nita veni lîngă ea şi-i şopti:

- Aşa că...tu şi Luke Brodie? Cred că fratele meu ţi-a dat un sfat pe care l-ai aruncat la coş imediat ce l-ai primit.

- Eu şi Luke sîntem pe urmele lui Rudolph Vance. În afară de asta, sînt femeie matură şi fac exact ce vreau.

Nita se uita atent la cei doi care-şi luaseră poziţia de atac/apărare pe covorul moale din centrul sălii, iar mai mult i se oprea privirea la Luke.

- Dacă aveam şansa să dau şi eu de unul care arată ca

el, aş fi făcut acelaşi lucru.

Emma se uită pe rînd la cei doi: Luke nu mai era deloc nonşalant şi relaxat, ci devenise încordat ca un arc şi atent la orice mişcare a lui Len. Fost puşcaş marin, instructorul Emmei era într-o formă de invidiat şi practica autoapărarea în fiecare zi.

Len atacă primul, iar Luke îi pară pumnul care putea să-i aterizeze în falcă, în acelaşi timp încercînd să-l lovească în piept cu piciorul.

După cîteva mişcări şi lovituri cu cotul, pumnul şi genunchiul, care dovedeau măiestria fiecăruia în parte, Len îl complimentă pe adversarul său:

- Te mişti foarte bine.

Luke dădu din cap, mulţumit de compliment.

Au continuat atacul fiecare, pe rînd, iar la un moment dat Luke s-a prins atît de tare în jocul mişcărilor, încît era să-l doboare pe Len dintr-o mişcare cu palma în lateral, peste bărbie, dar şi-a controlat lovitura şi a livrat-o doar la jumătate de măsură.

- Maică, a fost grozav, se minună Nita.

- Luke a fost implicat în operaţiuni speciale, explică Emma. De aceea instrucţia lui a fost puţin diferită de a lui Len.

- Fără îndoială, zise Len, care se apropiase. Mă bucur că ştie să-şi controleze furia cînd este atacat, zise el şi se frecă uşor la bărbie.

- Oamenii cred că lui îi place să se lupte, dar nu e aşa, îi luă apărarea Emma.

- Uneori e nevoie şi de asta, spuse Len, urmărindu-l pe Luke, care se apucase de ridicat greutăţi. De aceea,

doamnelor, trebuie să ne punem pe treabă. Pentru început, o sută de flotări cred că ar fi suficiente.

Emma se uita lung după Luke, dar acesta era complet absorbit de exerciţiile personale. Aşa că se aşeză pe burtă şi trecu la treabă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

După o oră la ridicat greutăți lui Luke i se lipise maieul de piept, din cauza transpirației. Ridică haltera pentr ultima dată, încordîndu-şi mușchii, apoi numără pînă la cinci, o lăsă pe suport şi se ridică de pe banchetă.

Reveni cu gîndul la meciul cu Lenny Fox. Len era fost puşcaş marin şi un competitor pe cinste. Unul prea bun chiar. Acum se întreba ce părere o fi avut Emma, care i-a văzut fața transfigurată de furia atacului; oare ce fel de bărbat credea ea că este el? L-a văzut reacționînd cu sălbăticia unuia care s-a călit în luptă şi a luptat ca să supraviețuiască.

Din nou trecutul încerca să-l indispună, dar alungă această fantomă neagră cînd o văzu pe Emma venind spre el. Îl cuprinse de talie şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

- Hei, sînt transpirat ca naiba. Oricum, îi plăcea să o simtă încolăcită pe el.

- Şi eu sînt.

- Hai să intrăm la duş, propuse el.

- Da, păcat că nu sînt mixte.

- Ne vedem afară în cincisprezece minute, spuse el complet vindecat de clipele sumbre de mai înainte.

Imediat ce au trecut cele cincisprezece minute, Luke

apăru la uşa vestiarului într-o pereche de blugi şi o cămaşă cu mînecă lungă, în aşteptarea Emmei.

- Să mergem la muncă, spuse ea, imediat ce a fost gata şi a ieşit din vestiarul fetelor.

Deşi April şi Ginny era în Seattle, atîta timp cît Rudolph Vance era în libertate, ele se aflau în pericol.

Laboratorul cu pricina se afla în Bellevue, aproape de BOSS, Inc. Au intrat în clădire, iar Luke a apăsat pe un clopoţel aflat la recepţie, unde i-a întîmpinat o doamnă în vîrstă. Luke a cerut să discute cu Danny Palachek. Danny apăru peste cîteva minute şi pe chipul lui se citea entuziasmul unei descoperiri de anvergură.

- Bună, frate, îi întîmpină el.

- Bună şi ţie, Danny. Ea este Emma. Lucrează cu mine la caz. Ai ceva pentru noi?

Danny continua să zîmbească, semn că era mîndru de opera lui.

- Am găsit urme de ADN pe şervetelul adus – celulele cutanate sînt extraordinare. Am comparat eşantionul cu datele din programul CODIS şi am găsit o potrivire. Tipul se numeşte Grady Kelso.

Emma se învioră, bucuroasă chiar şi de un cît de mic indiciu nominal.

Danny scoase o pagină dintr-un plic.

- Uite, am scos la imprimantă şi am adăugat nişte informaţii care poate îţi sînt utile. Emma se apropie de fila printată şi văzu chipul unui bărbat atrăgător, roşcat. Grady Evan Kelso era numele de sub fotografia lui, urmat de detaliile arestării.

- El trebuie să fie omul de la barul Red Devil, spuse ea. Cu toate că atunci nu avea nasul spart.

- Probabil că s-a bătut prin închisoare, comentă Luke. Pun pariu că el este, iar acum avem un nume. Bună treabă, Danny. Să trimiți nota de plată la mine la birou. Mersi mult, Danny.

- Cu plăcere. Așa voi face. Mă bucur că v-am ajutat.

Danny plecă, iar Luke rămase pe gînduri și citi atent toate informațiile primite.

- Grady Evan Kelso, născut în o mie nouă sute șaptezeci și șase, douăzeci și nouă de ani la momentul arestării. Absolvent de UCLA în nouăzeci și șapte. A lucrat pentru Century Capital ca agent de bursă. Arestat peste opt ani pentru participare la o schemă Ponzi, care a sustras de la investitori multe milioane.

- Mi se pare genul de om potrivit cu Vance.

- Kelso a stat trei ani în închisoarea federală Lompoc – a ieșit mai devreme pentru bună-purtare. S-a mutat în Seattle în două mii opt, după ce a fost eliberat.

- Formidabil. Toate astea dintr-un simplu șervețel de hîrtie.

- Ai făcut bine că l-ai luat, spuse el încîntat.

- Avem acolo și adresa lui Kelso? îl întrebă ea cînd se îndreptau spre mașină.

- Lincoln Avenue 12890, în Lakewood, apartamentul paisprezece. Cel puțin asta era cînd s-a mutat în două mii opt. Să mergem să vedem dacă băiatul nostru mai locuiește acolo.

Emma a căutat pe Google date despre Kelso.

- Nu figurează cu nici o adresă, nimic pe facebook,

nici un profil pe Linkedin. Spune doar că este consultant financiar.

- Da, mi-ar plăcea să ştiu un tip care a petrecut trei ani la pîrnaie pentru că a furat bani, iar acum îmi dă mie sfaturi ce să fac cu ai mei.

Emma aprecie simţul umorului.

Au mers la adresa indicată: o clădire cu apartamente ieftine închiriate, într-un complex numit Lanai. Au bătut la uşa unităţii paisprezece şi le-a deschis un bătrînel în halat de baie.

- Căutăm un bărbat pe nume Grady Kelso, spuse Luke. Sperăm să-l găsim aici.

- Nu am auzit de el în viaţa mea, spuse bătrînul. Stau aici de vreo doi ani. Se uită peste umăr, la un televizor de pe masă. Scuze, dar nu va pot ajuta. Trebuie să plec. Începe serialul *Tînăr şi Neliniştit*. Uşa li se închise în nas.

- Cam atît la adresa asta, mormăi Luke.

- Dacă vrem să-l găsim pe Kelso, trebuie să-mi iau laptopul de pe bancheta din spate. Am cîteva programe grozave.

- Am o idee mai bună. Hai să mergem la Sadie, spuse el şi-i deschise portiera.

Cînd au intrat în birou, Luke l-a zărit pe Ethan aşezat la biroul său, vorbind la telefon. Luke şi Emma i-au făcut semn cu mîna.

Pe Sadie au găsit-o în faţa celor trei ecrane de computer, scormonind după informaţii.

Luke ciocăni uşor în tocul uşii deschise. Ea ridică privirea şi le făcu semn să intre.

- Am auzit că mai eşti pe aici, îi spuse ea Emmei. Frumos din partea ta. Toţi partenerii pe care i-a avut Luke pînă acum s-au dus mîncînd pămîntul.

- De fapt, să ştii că nu e băiat rău, zise Emme zîmbind. Odată ce treci peste faza cu *faci cum spun eu şi nu cum vrei tu*, e mult mai uşor.

- Hei, ia staţi puţin, interveni Luke.

- Negi că este aşa? îl admonestă Emma.

- Pe cinstea mea că nu.

- Bine, hai, amîndoi, îi opri Sadie. Eu am de lucru aici. Ce aveţi nevoie? Era amuzată, dar voia să pară dură.

- Vrem să găsim un fost condamnat, Grady Kelso, îi spuse Luke. Am putea să-l localizăm noi, pînă la urmă, dar vrem să-l găsim mai repede, nu prea tîrziu.

- Ce aveţi?

Luke îi dădu foaia cu informaţiile primite de la laborator.

- Nu mai stă la adresa asta de doi ani.

- Dă-mi un minut şi văd ce pot să fac, zise Sadie, după ce studie foaia. Cei doi au ieşit, ca să-i lase timp şi spaţiu.

S-au dus jos, să bea o cafea.

- Ce facem, după ce-l găsim pe Kelso?

- Îl găsim, apoi îl facem să ne spună tot ce ştie despre Vance. ADN-ul îl leagă pe Kelso de casa de pe insula Whidbey. Este posibil ca el să i-l fi livrat pe Riggs lui Vance pe o tavă de argint. Riggs e mort. Kelso are legătură cu crima. Aşa că ne vom folosi de asta.

- Faci să pară totul atît de simplu.

- Îl găsim şi-l facem să vorbească.

După ce au mai discutat pe aceeaşi temă, s-au decis să meargă la Sadie. Luke şi-a făcut curaj şi a întrebat-o prin uşa deschisă:

- Cum merge, drăguţă?

- L-am găsit, spuse Sadie. Intră şi îţi arăt.

Emma veni în spatele lui.

- Ai reuşit foarte repede, o complimentă el. Ştiam că este ideea cea mai bună.

- Kelso încearcă să pară că face totul legal, aşa că tot ce a făcut de când a venit în Seattle este înregistrat. După ce a plecat din apartamentul din Lincoln, omul vostru s-a mutat de două ori, din ce în ce mai sus. Acum stă într-un apartament scump, dintr-un complex numit Park.

- Adresa?

- Belle street, şase sute optzeci şi opt. Unitatea treizeci şi şase. Număr de telefon: cinci, cinci, cinci, trei, unu, doi, doi. Nu am mobilul lui.

Emma notă rapid pe smartphone.

- Altceva? insistă Luke, văzînd că Sadie mai face săpături.

- Se pare că are un Porsche Carrera din două mii paisprezece, argintiu-închis.

- Bună maşină, zise Luke fluierînd.

- Oh şi o să-ţi placă, adăugă Sadie. Kelso nu era în Seattle cu mult timp înainte să lucreze pentru o companie despre care poate ai auzit – International Cargo? Apare pe post de consultant extern. Tipul este isteţ, am văzut în foaia matricolă. A terminat UCLA cu brio. Dacă nu era aşa lacom, ar fi devenit un agent de bursă de mare succes.

- Acum lucrează pentru Vance, zise Luke. Trei ani în

penitenciar şi tot nu şi-a învăţat lecţia.

- Aşadar lucrează pentru International Cargo, spuse Emma. Companie legată de Vance.

- Face mulţi bani, dacă are apartament în Park.

- Deci Kelso a fost pe insulă, trase concluzia Luke. Este mai mult decît asociat cu Vance. El este printre cei sus-puşi în ierarhia lui.

- Mai caut noutăţi despre el, zise Sadie. Dacă aflu ceva, vă anunţ.

- Mersi, scumpete; spuse Luke şi o sărută pe frunte. Eşti cea mai tare. O luă de mînă pe Emma şi ieşi cu ea din birou.

- Presupun că mergem spre Park, tatonă ea, pe cînd traversau parcarea.

- Exact, doar că sînt mort de foame. Este trecut de două şi nu am luat prînzul încă. Ce zici, ne băgăm la Burger King pe drum?

- Jur că dacă mai ţine mult toată povestea, o să pun pe mine zece kilograme, oftă Emma.

- Nu te nelinişti. Arăţi grozav. În plus, te ajut eu să dai jos tot ce mănînci la noapte, spuse el şi-i făcu semn cu ochiul.

Luke spera ca toate eforturile lor să dea rezultate.

Belle Street găzduia două turnuri gemene, cu patruzeci de etaje, de la înălţimea cărora oraşul se vedea perfect. Au intrat în holul blocului menţionat de Sadie, la recepţie. Aici o tînără zîmbitoare, o brunetă în costum business se ridică prompt.

- Bună ziua. Pot să vă ajut? îi întîmpină Lisa, căci aşa

scria pe ecusonul ei.

- Vrem să mergem la domnul Kelso. Stă la apartamentul trei mii şase sute zece.

- Să văd dacă este acasă. Lisa formă numărul, lăsă să sune de cîteva ori, dar nu răspunse nimeni. Îmi pare rău. Se pare că nu-i acasă.

Luke abordă modul şarmant şi îi zîmbi brunetei cum ştia el că le dădea gata pe femei.

- Să-mi închipui că nu ştii cînd se întoarce?

- Aş vrea să vă ajut, dar nu ştiu. Mai toţi locatarii intră şi ies prin garaj. Lifturile îi duc direct la etajul dorit.

- Păcat, spuse Luke. Poate revin mai tîrziu.

- Vreţi să lăsaţi un mesaj? întrebă tînăra, sperînd că Luke va reveni singur. Dacă-mi daţi numărul de mobil, vă voi suna de îndată ce-i livrez mesajul.

- Nu este nevoie, zise Luke şi mai fermecător. Apreciez ajutorul, oricum.

- Oricînd, surîse bruneta.

Emma începuse să se simtă inconfortabil, ba chiar era geloasă pe brunetă. Ştia că Luke are pe vino-ncoa la femei. Cum se gîndea că s-a săturat de ea, se întristă.

Însă el nici nu părea că văzuse cum bruneta îi făcea avansuri. Gîndul îi zbura aiurea.

- Dacă ne vom întoarce, spuse el pe cînd ieşeau din clădire, va trebui să semnăm, ca să ne lase înăuntru. Sînt camere peste tot în holuri. Securitatea e beton. Cred că ne va trebui o altă abordare.

- Ce sugestie ai?

- Kelso este consultant. Adică vine şi pleacă după cum îi convine. Nu avem cum să ştim cînd revine. Te duc

acasă, mă întorc şi stau la pîndă. Dacă voi fi sigur că este singur, urc la el şi-i fac o vizită scurtă.

- Parcă spuneai că sînt prea multe camere.

- Da, numai că pe holuri. Eu nu voi intra prin hol. Vreau să intru prin parcarea de la subsol.

Parcarea avea o poartă de siguranţă. Emma nu se sinchisi să-l întrebe cum va trece de poartă, fiindcă ştia că Luke îşi făcuse deja planul de atac. Precis se va descurca şi în această situaţie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Luke trebuia să pătrundă în parcarea de la subsol. Mai întîi evaluă structura căilor de acces, încercă să numere camerele şi să stabilească varianta cea mai bună. Nu va fi o problemă pătrunderea. Avea şi el software-ul propriu.

- Aşteaptă-mă în maşină, îi zise Emmei. Mă întorc în cîteva minute.

- Vrei să intri acum? Parcă spuneai că aştepţi pînă diseară.

- Vreau să aflu cît mai multe, ca să ştiu cu ce mă confrunt. Acestea fiind spuse, plecă spre parcarea parţial subterană. Avea un dispozitiv cu care putea să afle codul de acces, aşa că îl folosi, tastă numerele şi uşa se deschise. Parcarea era destul de liberă la ora aceasta, iar maşinile care erau parcate: cîteva BMW-uri, două Mercedes-uri şi un Bentley.

Mirosea a cauciuc şi benzină, dar nu erau camere îndreptate spre uşa de acces, ci doar spre spaţiile de parcare. Merse la lift: aici încă o cameră, acelaşi producător: Kyoto. Deja trăgea concluzia că toată clădirea avea camere de aceeaşi proveniență.

Îşi conectă smartphone-ul la interfaţa electronică a

sistemului de securitate şi opri camerele doar cîteva secunde, cît a reuşit să se strecoare pe uşa de acces.

Intră în lift şi remarcă luminiţa stinsă la cameră, semn că era oprită.

Floare la ureche, îşi zise el. După ce ieşi din raza camerei de la uşa garajului, conectă din nou sistemul de supraveghere şi ieşi. Acum nu trebuia decît să stea să-l aştepte pe Grady Kelso să vină acasă.

Emma îl văzu că vine spre maşină.

- Nu e nici o problemă să intru, spuse el.

- Aşadar îl aşteptăm pe Kelso?

- Vreau să discut cu el singur – fără iubitele sau partenerii lui de golf – aşa că da.

- Prin "vreau să discut cu el singur" cred că te referi la "noi vom discuta cu el", corect?

- Emma, lucrurile ar putea să o ia razna. Lasă-mă să te duc acasă – apoi revin şi mă ocup de Kelso. Chiar nu vei dori să fii de faţă cînd voi face asta.

- Oh, dar vreau să fiu acolo cînd Kelso îţi va spune unde îl găseşti pe Rudolph Vance.

Luke nu răspunse, însă iritarea se citea pe chipul lui. Era clar pentru ea că nu o vrea alături în momentul cu pricina, dar era decizia ei, cu toate că aveau o înţelegere.

Luke porni motorul şi se apropie de uşa care ducea spre garaj, ca să poată vedea orice mişcare.

- Kelso poate veni acasă foarte tîrziu, spuse Emma. Poate că nu va fi plăcută aşteptarea în frig, atîtea ore.

- Face parte din misiune. Se uită la Emma cu coada ochiului, iar ea recunoscu acea conotaţie senzuală, pe care

doar Luke o transmitea atît de direct.

- Pe de altă parte, dacă tot te-ai decis să rămîi, poate că facem aşteptarea mai plăcută într-un fel.

Emma se simţi pătrunsă de aluzia fără perdea. Ştia la ce s-a gîndit Luke şi nu se îndoia că el putea să facă aşteptarea foarte plăcută.

Trecuse de miezul nopţii, iar Luke căsca de zor.

- E rîndul meu.

Emma dormise vreo două ore.

- Să mă trezeşti dacă apare Kelso.

A fost o seară lungă, iar Emma coborîse să ia de mîncare şi cîteva sticle de sucuri naturale, apoi noaptea a fost şi mai lungă. Vremea se răcise, aşa că s-au încălzit cum au putut.

Luke închise ochii. Stătuse de veghe mai devreme. Pe măsură ce s-a înserat, au devenit creativi şi au încercat diferite poziţii pe bancheta din faţă, apoi Emma a adormit după un orgasm pe muteşte, stînd în poala lui.

Luke adora să o privească pe Emma cînd se detensiona. Asculta gemetele de plăcere şi radia, iar plăcerea ei îl excita şi mai mult.

- Uite-l, spuse Emma, în timp ce-l strîngea uşor de braţ. Luke, este Kelso.

El se trezi imediat şi văzu un Porsche metalic îndreptîndu-se spre turnuri. Scoase ochelarii cu vedere nocturnă şi aşteptă ca maşina să dispară în parcare, apoi îşi luă Beretta M-9, îi dădu Emmei Glock-ul ei şi-i zise să iasă.

Amîndoi erau îmbrăcaţi complet în negru, iar pe cap

aveau şepci negre. S-au strecurat printre tufele tunse din zonă şi l-au urmărit pe bărbat coborînd din maşină, apoi Luke s-a apropiat încet de el, prin spate. Îi înfipse ţeava pistolului în spate lui Kelso şi-i şopti:

- Grady, cred că vei fi foarte tăcut. Mergi spre lift. În seara asta ai musafiri neaşteptaţi. Să nu faci vreo prostie, adăugă Luke simţindu-l cum se încordează. Nu te voi ucide – dar nu voi ezita să te rănesc.

Kelso părea cutezător:

- Cine eşti? Ce vrei? Era un tip solid, musculos şi cu o condiţie fizică de invidiat. Luke se replie, văzînd că tipul este un criminal cu guler alb, dar nu părea o pisicuţă.

- Vorbim sus.

Kelso porni spre lift. Emma apăsase deja butonul pentru urcare şi veni cu ei în lift.

- Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Kelso cînd o văzu.

- Ea este Emma, cea care va asista la discuţia noastră amicală.

- Cred că vă daţi seama în ce porcărie v-aţi băgat.

- Am o idee vagă, spuse Luke. Liftul ajunse în cîteva secunde la etajul treizeci şi şase, apoi uşile culisante s-au deschis şi toţi trei au ieşit pe culoar.

În faţa uşii apartamentului 3610 s-au oprit. Kelso coopera deocamdată. Au intrat, iar Luke s-a uitat după camere, nu a găsit nici una, apoi Emma a închis uşa.

- Frumos loc, zise ea, privind de jur împrejurul ei.

Totul în apartament era în culoarea alb, mai puţin dulapurile din hol şi podelele. Pereţii, perdelele, draperiile, canapelele din piele, scaunele de bar şi fotoliile, toate erau albe.

- Am văzut pe Internet cam cît costă un loc ca acesta. Cam un milion de dolari, spuse Emma. Cred că Rudy te plăteşte foarte bine.

- Cine sînteţi? îl întrebă Kelso pe Luke.

Luke ignoră întrebarea.

- Îl căutăm pe patronul tău. Dacă ne ajuţi să-l găsim, nu vei avea probleme.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Stai jos, îl invită Emma, arătînd spre un fotoliu confortabil.

Kelso păru enervat.

- Fă ce te-a rugat doamna, spuse Luke. Kelso se aşeză.

- Întinde mîinile în faţă, îi ordonă Emma.

Kelso pufni în rîs. Emma scoase o sfoară de nylon şi îi legă încheieturile mîinilor, apoi îi legă strîns şi gleznele.

- Uite ce, eu nu ştiu nimic, zise Grady. Sînt consultant la International Cargo. Sînt om de afaceri. M-aţi confundat cu altcineva.

- Termină cu prostiile, Kelso. Am găsit ADN-ul tău în casa lui Vance de pe insula Whidbey. Ştim că tu l-ai luat pe Felix Riggs de la barul Red Devil şi l-ai dus pe insulă, pentru ca Vance să-i taie gîtul.

Kelso tresări. Deşi pe faţă nu i se putea citi teama, îşi umezi buzele.

- Nu ştiam că vrea să-l omoare pe individ. Nu cred că a fost planificat. Riggs, tîmpitul, tot vorbea, spunea numai prostii, despre mătuşa lui Rudy şi îşi cerea scuze pentru că a dat-o în bară. În clipa următoare cînd m-am uitat, Riggs zăcea pe podeaua din bucătărie, într-o baltă

de sînge.

- Kelso, avem nevoie de informaţii. Dacă ni le oferi, nimeni nu trebuie să ştie că eşti implicat. Dacă nu spui, mergem la poliţie.

- Vrei iar la închisoare, Grady? îl întrebă Emma. De data asta nu mai primeşti trei ani, în închisoarea gulerelor albe. Vei fi acuzat de crimă. Riggs e mort. El nu le poate spune că nu tu l-ai ucis.

- Unde este Vance? îl presa Luke.

- Nu ştiu, zise Kelso. Sincer, nu ştiu. Nu mai ştiu de el de cînd am plecat de pe insulă.

- Ce ai făcut pentru el?

- L-am ajutat în nişte probleme apărute. I-am dat nişte sfaturi financiare şi am găsit persoanele potrivite să se ocupe de anumite lucruri, asta-i tot.

- Dacă nu ştii unde este – atunci *ce* ştii? Ar fi bine să fie important.

- Staţi puţin. Tu eşti vînătorul de recompense, Luke Brodie, zise el după ce se uită cînd la Luke, cînd la Emma. Tu eşti tipul pentru care a murit Riggs.

- Riggs s-a sinucis.

- Aici nu pot să te contrazic, spuse Kelso.

- Îl vreau pe Vance. Dă-mi ceva şi noi plecăm imediat. Ţine-ţi gura şi nu va şti nimeni că am stat de vorbă. În ce este amestecat Vance? Ce afaceri are aici, în Seattle?

Kelso nu spunea nimic.

- Grady, cei de la FBI sînt pe urmele lui. Îl caută pentru contrabandă şi comerţ cu arme, plus altele. Mergem la poliţie, iar tu te duci la fund odată cu el.

Spune-mi ce ştii.

Kelso tot clătina din cap, epuizat.

- O să mă omoare. Aşa cum l-a omorît pe Riggs.

- Bine, atunci spune-mi despre Yakuza. Kelso ridică brusc capul. Crezi că nu ştiu că este implicat şi în asta? Care-i afacerea?

Văzînd că Grady nu răspunde, Luke a scos briceagul. Emma tresări cînd auzi fîşîitul lamei şi o văzu ieşind din teacă.

- Nu te omor, zise Luke. Dar o să-ţi ia al naibii de mult timp să speli sîngele care va umple mobila asta albă.

- Blufezi.

Luke îi smuci braţele legate ale lui Grady şi le rezemă pe cotiera unui fotoliu. Aşeză lama briceagului pe degetul mic al mîinii drepte a lui Grady.

- O să fii de-al lor. Ori de cîte ori ceva iese prost, cei din Yakuza taie o falangă a degetului drept pedeapsă. Dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, asta ţi se va întîmpla şi ţie.

Kelso simţi cum pulsul i se accelerează şi inima îi bate nebuneşte. Îl studie atent pe Luke.

- O vei face, nu-i aşa? Se vede asta în ochii tăi. Probabil că mi-ai tăia toată mîna, dacă aşa scoţi de la mine ce vrei.

Luke ridică din umeri, ca şi cînd nu-i pasă dacă taie mîna unui om. Se strădui să evite privirea Emmei, ca să nu vadă reacţia ei.

- Vorbeşte, spuse Luke.

Kelso nu dorea să-şi forţeze norocul, aşa că oftă prelung.

- Ai dreptate. Vance are o înțelegere cu Yakuza. Pun la cale ceva, dar nu știu sigur ce. Rudy a venit să se asigure că tranzacția se semnează și că toți sînt fericiți. În afară de interesul lui față de International Cargo, el deține o companie de transport cu nave-container. Vance e foarte secretos cu asta. Nu cred că este înregistrat pe undeva.

- Cine este?

- Nu știu.

- Nave container...așadar cu ce face contrabandă?

- Cum ai spus și tu, arme, droguri, orice lucru din care ies bani.

În ochii lui Kelso apăru o umbră, ca și cînd s-ar fi simțit vinovat.

- Și? insistă Luke.

- Trupuri. Pentru moment asta e principala atracție. Ies bani mulți din traficul de carne vie în ziua de azi.

- Așa a fost întotdeauna. Luke îndepărtă cuțitul de mîna lui Kelso. Trebuie să știu unde-l pot găsi. Ține minte, Grady, odată ce Vance nu mai circulă pe străzi, vei putea respira mult mai liniștit.

- Cum spuneam, habar n-am unde este, dar l-am auzit vorbind de un tip, Ryan Masaki, om din vîrful Yakuzei. Vance spunea ceva cum că Masaki nu vrea să bată palma cu afacerea. Ăsta e motivul principal al prezenței lui aici. Atît știu.

Luke era mulțumit că l-a făcut să vorbească și drept recompensă îi desfăcu legătura de la glezne. Mîinile totuși i le lăsă legate.

- Să mergem, îi spuse Emmei.

Peste cîteva minute erau în mașină și se îndreptau

spre apartamentul lui Luke.

- Chiar i-ai fi tăiat degetul? îl întrebă Emma.

Luke încercă să răspundă nonşalant.

- Speram să nu ajung la asta. Kelso mi s-a părut un tip isteţ. Încerc mereu să echilibrez situaţia.

Emma nu mai scoase un cuvînt.

Luke se gîndea la lucrurile pe care le făcuse în trecut şi sufletul i se înnegură. Părea că din nou va fi cuprins de năluca sumbră. Emma îi puse uşor mîna pe picior.

- Cred că în seara asta am progresat destul, zise ea. De-abia aştept să ajungem acasă.

- Da, şi eu, zise Luke, deşi parcă avea un nod în gît. Puse palma lui masivă peste mîna ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

În aer plutea o ceaţă densă, iar casa era parcă acoperită de un văl sticlos. Trecuse de miezul nopţii şi în cartier era linişte. La etaj luminile erau stinse.

Ginny probabil dormea deja, ghemuită lîngă potaia ei. Rudy se întreba dacă ea se gîndeşte la el, dacă-şi aminteşte momentele acelea pe care le-au petrecut împreună. Ştia că a speriat-o. Nu a avut intenţia să o facă. Era dulce şi inocentă. Ştiind că era prima dată pentru ea, el a încercat să o penetreze lent, dar ea s-a împotrivit şi apoi zbaterile ei l-au excitat. A posedat-o dur, fiindcă nu a putut să se controleze.

Acum regreta asta. Dar se va revanşa faţă de ea. Odată ce vor fi împreună, va face în aşa fel încît ei să-i placă, va găsi metode prin care să-i facă plăcere, îi va arăta şi ei cum să-l satisfacă.

În sufragerie, prin draperii, se zărea lumina difuză a unui televizor în funcţiune. Informatorul lui i-a spus că doi agenţi păzesc casa non stop. Nu-i va fi uşor să o scoată pe Ginny. Cunoştea numele ofiţerilor, precum şi orarul lor. Cu timpul îşi va face un plan.

Întîi de toate, trebuia să încheie acea afacere. Pe urmă se va concentra doar asupra lui Ginny.

Rudy se strecură printre copaci şi dispăru în întuneric. Se va întoarce la timpul potrivit. Nu va trebui să mai aştepte mult.

Luke nu mai era în pat a doua zi de dimineaţă, cînd s-a trezit Emma.

Se îmbrăcă grăbită cu un tricou de-al lui, gîndind că era timpul să meargă acasă, ca să-şi ia haine curate. Din hol răzbătea miros de cafea proaspătă.

Luke stătea la biroul lui, într-o încăpere mai mică, avînd laptopul deschis.

- Bună dimineaţa, veni ea şi-l salută.

El zîmbi.

- Neaţa, spuse şi îşi scoase căştile pe care le-a avut la urechi.

- M-ai lăsat să dorm. Mersi.

- M-am gîndit că îţi prinde bine odihna.

Aseară au ajuns acasă foarte tîrziu, după ce asu stat la pîndă. După momentele tensionate din apartamentul lui Kelso, ea resimţea tensiunea la maxim. A adormit buştean, cuibărită la pieptul lui Luke.

- Ce faci? îl întrebă ea.

- Mă gîndeam să învăţ puţină japoneză.

- Chiar aşa? Înveţi japoneza?

- Suficient cît să înţeleg cîteva fraze simple. Mi se pare util pentru orice eventualitate.

Emma ştia că Luke are talent la limbi străine. Şi l-a folosit în anii petrecuţi în armată. Date fiind circumstanţele, aveau nevoie să exploateze toate avantajele.

- Apropo, zise Luke. Am sunat-o pe Sadie de dimineață. Face săpături, ca să afle numele companiei pe care o deține Vance.

- Grozav. Vreau să fac un duș și să mă îmbrac. Te las să mai repeți la japoneză.

- Aș vrea să te însoțesc, dar cîteodată mai trebuie să și lucrez.

- Ce program ai azi? îl întrebă ea. Presupun că pleci la vînătoare după Ryan Masaki, nu-i așa?

- L-am găsit deja, zise Luke. Numele adevărat este Ryota, dar ca să sune american, l-a transformat în Ryan. E mare mahăr prin Seattle. Îmbracă-te și pe urmă vorbim.

Emma era foarte curioasă, așa că termină dușul în zece minute, apoi își uscă părul și se gîndi că Luke trebuie să exerseze la japoneză.

Ce bărbat deosebit e Luke. Dur, dar deștept, totuși atît de tandru, cum nu multă lume îl credea în stare.

Cînd reveni peste jumătate de oră, Luke lucra tot cu căștile la urechi, repetînd de zor. Emma se întrebă cînd o fi avut el timp să rupă acele cîteva fraze în limba japoneză, fiindcă îl auzise doar.

Intenționa să meargă acasă, pentru a-și lua haine curate și ca să-și recupereze mașina. Voia să meargă și la Booth. Spera ca el să se mute din nou în apartamentul său, după terminarea terapiei.

Se întreba ce fac April și Ginny și dacă agentul Danfield o fi depistat cine era informatorul. Știindu-le pe cele două sub pază dublă zi și noapte, se gîndi că sînt în siguranță.

Își turnă cafea și se uita pe geam, studiind traficul

matinal. Luke apăru în spatele ei. Încercă să-şi ascundă dorinţa, dar ochii o trădau, iar el intuise deja unde zburau gîndurile ei cînd l-a simţit în spate.

- Ar fi trebuit să te trezesc de dimineaţă, spuse el, sărutînd-o pe lobul urechii, moment în care ea se aprinse de poftă. Greşeala mea.

Emma blufă şi păru dezinteresată.

- Nu avem timp de asta – cel puţin nu acum.

- Ai dreptate, oftă Luke şi se retrase, ca un copil dojenit. Trebuie să discutăm cu Ryan Masaki.

- Ce ştii de el?

- Masaki este şeful familiei Yakuza din Seattle – ele este *kumicho* al lor. Subordonaţi lui, numiţi *kobun*, îi raportează direct lui. Există diferite facţiuni în zonă. Organizaţia este structurată pe niveluri.

- Interesant.

- În articolele pe care le-am citit, Masaki spune că Yakuza va intra în legalitate.

- Legalitate? făcu ea ochii mari. Adică fără arme, fără droguri, fără trafic de carne vie?

- Masaki are o viziune nouă despre organizaţie. Se pare că ideea a debutat în Japonia , prin anii şaptezeci-optzeci. Yakuza s-a implicat masiv în construcţii, apoi a pătruns în transporturi şi distribuţie, precum şi în transporturi de mare tonaj. Creditarea uşoară din deceniul optzeci le-a permis să intre puternic pe piaţa imobiliară. În ultimii ani au preluat corporaţiile uriaşe care au cîştigat pentru ei milioane de dolari. Masaki susţine că zilele intimidărilor şi ale violenţei au luat sfîrşit.

- Atunci înseamnă că nu ei au folosit violenţa şi

intimidarea la ieşirea din clubul Golden Lily.

Luke rîse,

- Se crede că Masaki are o viziune puţin diferită de cea a celorlalţi membri ai familiei.

- De-abia aştept să aud ce are să ne spună.

- Bine, fiindcă am sunat la biroul lui de dimineaţă. I-am spus secretarei că sînt de la *Seattle Times*. Am stabilit o întîlnire pentru un interviu cu unul dintre redactorii publicaţiei şi cameramanul ei – după amiază la ora patru.

- Eşti nebun? Nu avem acreditări. Este imposibil să ne lase să intrăm fără ele.

- Am un software care scoate legitimaţii de presă. Le printăm, le plastifiem şi gata.

- După ce vom ajunge în birou, doar nu îl vei ameninţa că-i tai degetul, nu?

- În cazul de faţă nu cred că e cea mai bună abordare. Tipul e preşedintele unui lanţ de magazine – este omul de afaceri de succes. Cel puţin el aşa susţine. Nu poate să ne facă nimic cît timp sîntem acolo. Îi vom pune cîteva întrebări, să vedem ce are de spus, apoi vom cînta după ureche.

- Nu te temi că Yakuza ne va căuta? Credeam că vom sta retraşi.

- Pun pariu că grupul se va rupe. Dacă este adevărat ce am citit, atunci Vance este de partea anumitor membri Yakuza, iar Masaki de cealaltă. Trebuie doar să-l convingem pe tip că este în interesul lui să ne ajute.

- Luke Brodie, îţi merge mintea brici.

- Te bagi?

- Sigur. De ce nu? Exact. S-ar putea să-mi pierd vreo

cîteva degete, sau aş putea să mor de-a dreptul.

Lui Luke nu i s-a părut amuzantă concluzia ei.

Emma îl rugă pe Luke să o ducă acasă, îi spuse că va veni la el în jurul orei trei, iar apoi vor avea destul timp să ajungă la sediul Pacific North Clothing din Renton, în partea de sud a oraşului.

Emma îşi luă cu ea cîteva schimburi de lenjerie şi ţinute de zi, fiindcă reputaţia lui Luke nu prevedea cît timp va dura aventura ei prin patul lui, aşa că era bine să se pregătească, dar să nu spere la mai mult.

Se urcă în Mazda ei şi merse la Oakmont, să-l vadă pe Booth. El stătea de vorbă la umbra unui copac, pe o bancă, în compania asistentei Wilson.

- Bună, Barbara, zise Emma.

- Bună, Emma, mă bucur să te văd. E timpul mesei de prînz, îi spuse ea lui Booth. Ne vedem la masă.

Booth îi făcu semn cu ochiul şi-i zîmbi, apoi se uită lung după femeia în vîrstă, dar încă atrăgătoare.

- Eşti îngrozitor. Ştii asta, nu?

- Cum adică? Sînt bărbat. Am avut un atac cerebral – şi ce? În scurt timp voi fi iar pe picioare şi după aceea o să...

- Am înţeles, îl întrerupse Emma rîzînd. Am venit să te pun la curent cu situaţia lui Vance şi să te întreb dacă ai vreo idee despre unde am putea să-l găsim.

- Noi? Să înţeleg că încă te mai culci cu domnul Nepotrivit.

Ea îl ignoră.

- Ţi-am spus. Lucrăm împreună pînă ce-l vom găsi

pe Vance.

- Da, aşa ai spus. Unde vă aflaţi acum?

Ea îi spuse lui Booth tot ce s-a întîmplat de cînd s-au văzut ultima dată, despre informatorul din FBI, despre Yakuza şi legătura lui Vance cu grupul. I-a mai dat detalii despre conversaţia cu Grady Kelso.

- Eşti în ape foarte adînci, Emma, zise Booth încruntat. Mafia japoneză – sfinte Dumnezeule. Brodie ăsta o să-ţi aducă moartea.

- Nu este vina lui Luke, spuse ea contrariată. El a insistat să renunţ, dar nu pot. Ţi-am spus de informator. April şi Ginny nu vor fi în siguranţă pînă nu-l găsim pe Vance. Măcar am aflat că Yakuza este motivul pentru care a revenit în Seatle. Încearcă să finalizeze o afacere cu ei.

Nu i-a spus despre interviul pe care ea şi Luke voiau să-l aranjeze cu Ryan Masaki. Ştia că Booth ar fi explodat.

- Aş vrea să te conving să laşi poliţia să se ocupe de toate. Nu ai destulă experienţă ca să faci faţă acestor oameni periculoşi. Doamne, nu ai experienţă.

- Luke este bun – ştii bine asta. Mult peste bun. Pînă acum am colaborat excelent.

- Totuşi, mie nu-mi place.

Emma se uită la ceas. Trebuia să ajungă la Luke. Îl sărută pe obraz pe Booth.

- Trebuie să plec. Dacă ai vreo idee, sună-mă.

Booth dădu din cap doar.

- Uite, vine Barbara să te ia la masă. Emma zîmbi şi plecă spre maşină.

După ce plecă de la Booth se gîndi să facă un scurt popas la barul Hide and Seek. Poate va găsi acolo vreun

coleg vînător de recompense, ca Bobby Grogan sau X-man. Se gîndea că îşi poate actualiza ultimele informaţii, poate ar afla chiar ceva interesant. Sau poate că Matty Jackson are vreo noutate despre Vance.

Înăuntru era lume multă şi zgomot de asemenea, fiind ora prînzului. Îl zări pe Xavier, care ieşea în evidenţă prin volumul ocupat pe scaun, alături de sora lui, Nita.

- Salut, X, Nita. Mă bucur să vă văd.

- Salut şi ţie, domniţă. Xavier şi Nita tocmai terminaseră de mîncat. Emma trase un scaun şi se aşeză la masa lor.

- Cum stă treaba cu iubiţelul superb cu care te-am văzut la sală? o întrebă Nita zîmbind.

- Luke este...bine.

- Luke? zise mirat Xavier. Adică Luke Brodie?

- Păi...da. Lucrăm împreună ca să-l găsim pe Rudy Vance.

- Apropo de Brodie, în ultima vreme nu am mai auzit nici o bîrfă despre el, zise Xavier. Cred că şi-o ţine în pantaloni.

- Nu, nu Brodie, veni Mattie, ca să ia comanda Emmei şi să ridice farfuriile goale ale celor doi. Am aflat că are o gagică bine de tot, care stă.cu el. Se pare că a ieşit de pe piaţă pentru ceva timp.

Xavier se uită suspicios la Emma.

- Vreau un burger, fără cartofi prăjiţi şi o Diet Coke. Emma comandă repede, sperînd că atenţia lor se va dispersa.

Mattie plecă spre bucătărie, iar Xavier deschise gura să mai spună ceva, însă Nita i-o tăie scurt.

- Las-o în pace, uriaşule. Emma ştie ce face, spuse Nita şi o bătu uşor pe mînă.

- Aşadar, reluă Emma, ceva bîrfe care m-ar interesa? Ceva care să mă ajute să-l găsesc pe Rudy Vance?

- Cred că am auzit ceva despre Felix Riggs, care s-ar fi rezolvat singur, spuse Xavier. Şi-a tăiat gîtul de la o ureche la cealaltă.

- Am auzit, spuse Emma, care simţi că i se face rău. Spuneţi-mi, nu aţi auzit nimic despre un poliţist corupt? Cineva care ia mită şi lucrează la FBI sau SPD?

- Dacă auzeam, nu aş repeta aşa ceva. O asemenea informaţie te poate ucide.

- Dar *mie* mi-ai spune, da?

- Nu aş spune nimănui, dacă aş vrea să mai respir.

- Ia spune-mi, tu ştii ceva? îl luă la sigur Emma. Ţi se vede pe faţă. Bine – hai, spune. Care este numele lui?

- Nu am un nume, se fîstîci Xavier. Nu ştiu nici dacă este adevărat. Poate că este un tip care are pică pe poliţişti şi lansează zvonuri.

- Aşadar cineva a spus ceva. De la cine aţi auzit?

- Bobby a prins un fugar. Tipul a spus că tocmai livrase o sumă unui om al legii şi că, dacă Boby vrea să-i dea drumul, îl poate atinge cu bani.

- Tipul a spus dacă mita a mers către un agent FBI sau la un poliţist de la SPD?

- La naiba, zise Xavier sătul de mistere. A zis că era un federal.

- Ştii numele federalului?

- Nu.

- Bine, atunci cum se numeşte fugarul?

- Ce naiba, Emma, chiar dacă ai numele, nu poți să aduci acuzații împotriva unui agent FBI. S-ar putea să dai de necazuri mari.

- Xavier, am nevoie de numele omului. Voi avea grijă cum îl folosesc.

- Terry Garcia, spuse Xavier oftînd. Acum este în arest la King County.

- Terry Garcia, repetă Emma şi se ridică de pe scaun. Sună ca o aromă de înghețată – ştii, *Cherry Garcia*.

- Da, aşa mi-am amintit şi eu, rîse Xavier.

Emma îl sărută pe frunte.

- Îşi rămîn datoare. Scoase din portofel o sumă care să acopere masa de prînz. Trebuie să plec. Ne vedem mai tîrziu.

- Dar burgerul tău? îngtrebă Nita.

- Spune-i lui Mattie să-l vîndă altcuiva, sau poate să-l mănînce X.

- Da, îl vreau, zise acesta, zîmbind.

- Numai de încă un burger nu ai tu nevoie, îl dojeni Nita.

- Să ai grijă, Emma, strigă Xavier, aşteptând nerăbdător ca burgerul să-i fie pus în față. Emma rîse şi ieşi grăbită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Luke se uită la ceas. Cît lipsit Emma, el a abordat un alt unghi al problemei. Danfield îi dăduse numărul lui de mobil, Luke de asemenea, aşa că Luke l-a sunat să afle în ce punct se aflau cu depistarea informatorului.

- Pentru moment se lucrează, i-a spus Danfield.

Nu era prea bine, se gîndi Luke, dar nu a spus nimic.

- Te voi anunţa, dacă voi afla ceva, zise Luke şi închise. Se decise să discute cu cîţiva informatori de-ai lui, să afle ce zvonuri circulă pe străzi despre vreun poliţist corupt, aflat pe statul de plată al lui Vance.

Dădu nişte telefoane, apoi se duse prin cîteva baruri unde afla de obicei informaţii noi. Intră la Sportsman şi vorbi cu barmanul, Freddy Reeves.

- O Corona, te rog, zise Luke şi se aşeză pe scaunul înalt.

- Imediat. Freddy era mai în vîrstă, înalt şi slăbănog; lucra aici de cînd se ştia. Tot îl cauţi pe Rudy Vance? întrebă el.

- Caut şi nu-l găsesc, zise Luke. Avea treabă multă după amiază. Berea îl ajuta să se conecteze. Ai auzit ceva în ultima vreme?

- Nimic.

- Păcat. Poate mă ajuți cu altceva. Caut un polițist, care ia mită, presupun că e federal. Informația asta ți-ar aduce mulți bani.

- Un federal? Cît?

- Să zicem...o mie?

Barmanul dădu din cap aprobator.

- Nu am auzit nimic, dar pentru suma asta poate altcineva știe ceva. Dau sfoară în țară. Dacă aud ceva, te anunț imediat.

- Așa să faci și să știi că vei avea și tu partea ta, zise Luke și-i întinse o bancnotă de o sută. Mersi, Freddy.

Informațiile de care avea nevoie Luke nu erau deloc ieftine, dar voia să le știe în siguranță pe sora și nepoata Emmei. Numai punînd mîna pe Vance, situația se putea schimba în bine.

Emma veni la apartamentul lui Luke cu întîrziere, dar foarte entuziasmată.

- Se pare că ai avut o zi bună, spuse el.

- Am aflat ceva, Luke. Am o pistă în legătură cu informatorul de la FBI.

- Perfect. Azi am tot lucrat la asta, după ce ai plecat. Ce ai aflat?

- E vorba de un tip închis la King County. Are o cauțiune neachitată – nu știu pentru ce acuzație. Bobby Grogan l-a adus. Chestia este că tipul a încercat să-l mituiască pe Bobby, ca să-l lase să plece și a spus că tocmai a aranjat cu un federal, așa că poate să-i plătească și lui Bobby.

- Care-i numele reținutului?

- Terry Garcia.

- Isuse, eu însumi l-am ridicat pe Garcia de cîteva ori. Tipul o dă în bară mereu. Dacă este implicat şi Vance, asta ar putea fi prima lui greşeală.

- Nu ştiu dacă s-a luat mita, sau dacă are vreo legătură cu Vance, dar merită să verificăm.

- Adevărat. Bună treabă, iubito.

- Nu mai avem timp să discutăm cu el, pînă ce nu terminăm cu Masaki.

Masaki. Luke îşi feri privirea.

- Da, în legătură cu asta...eu am...m-am gîndit mult.

- Şi?

- Şi cred că ar fi mai bine dacă discut cu el între patru ochi.

- De ce? întrebă ea, evident dezamăgită.

- Aş putea să scot mai mult de la el, ştii? Poate-l fac să se deschidă, dacă vorbim ca de la bărbat la bărbat.

Emma îşi puse mîinile în şolduri.

- Spui prostii, Luke Brodie. Din nou improvizezi. Credeam că am trecut de faza asta.

Luke nu spuse nimic fiindcă era adevărat.

- Eşti îngrijorat pentru că, dacă interviul va ieşi prost, asta ne-ar aduce pe cap Yakuza. Asta te frămîntă.

Luke încercă să-şi păstreze calmul. Cîteodată îşi dorea ca Emma să nu fie chiar atît de intuitivă.

- Uite, nu am cum să ştiu dacă abordarea mea este corectă. Dacă mă înşel, o să rămînem cu mafia japoneză suflîndu-ne în ceafă. Nu vreau să te implic pe tine. Nu vreau să risc să păţeşti ceva rău.

- Ei bine, nici eu nu vreau să risc şi să ţi se întîmple *ţie* ceva rău.

Luke nu s-a aşteptat la această replică. Nu ştia pe nimeni care să-şi facă griji pentru el; de obicei era invers.

Emma îl mîngîie pe obraz.

- Luke, sîntem buni împreună. Ne ferim spatele unul altuia. Ştiu că te-ai gîndit – cum faci mereu. Am încredere în judecata ta. Mergem, discutăm cu Masaki. Apoi evaluăm unde ne aflăm şi mai departe continuăm cum vom decide.

- Aş prefera să nu te ştiu amestecată.

- Merg cu tine. Aşa ne-a fost înţelegerea. Facem treabă împreună.

- Ar trebui să te las aici, spuse el disperat. Ar trebui să te leg cu cătuşele de pat – măcar aş şti că eşti în siguranţă.

Emma păru mai degrabă încîntată, decît speriată de această perspectivă. În ochi i se citea interesul.

- Păi am putea...mmm...să ne distrăm cîndva, Luke. Dar nu azi. Trebuie să plecăm.

Luke se simţi copleşit de pasiune. O luă în braţe, o sărută, apoi o lăsă jos.

- Eşti uimitoare, ştii asta, nu?

Haide, să nu întîrziem.

Luke alungă ideile năstruşnice, lăsîndu-le pentru mai tîrziu şi ieşi după ea.

Au ajuns în parcarea clădirii unde-şi avea sediul firma Pacific North Clothing, iar Emma coborî din maşina ei, fiindcă decizia a fost să meargă cu Mazda albă, care avea un aer mai profesionist decît vechiul Ford al lui Luke.

Emma luă legitimația falsă pe care Luke o făcuse de dimineață și o prinse de buzunarul de la piept al bluzei albe pe care o purta. Cu fusta scurtă bleumarin și sacoul asortat avea un aer foarte elegant. Tocuri înalte și o servietă subțire completau imaginea unei angajate destoinice a celui mai cunoscut ziar național.

Luke purta blugi și adidași, iar la gît avea agățată o cameră Nikon pe care o folosea de obicei cînd supraveghea pe cineva. Au intrat în holul central și Emma a vorbit cu tînărul de la recepție, care i-a primit zîmbitor.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

- Sînt Emily Lang, iar dînsul este Lucas Bonner. Am venit pentru un interviu cu domnul Masaki, pentru un articol din *Times*.

- Sînteți oaspeții lui de la ora patru, zise el zîmbitor. Vă rog să mă urmați.

Tînărul îi conduse și-i predă în grija asistentei personale a lui Masaki, o japoneză tînără, brunetă, slabă și cu un aer foarte sobru.

- Poftiți pe aici. Asistenta deschise ușa spre biroul președintelui, care era decorat în același stil ca întreaga clădire, apoi făcu un pas înapoi.

Masaki se ridică politicos cînd cei doi au intrat. Îmbrăcat într-un costum impecabil albastru închis cu dungulițe ca firul de ață și cu o cravată roșie la gît, arăta exact ca un director de corporație, cum se și prezenta, de altfel.

Ochii lui negri aveau o strălucire metalică dură, iar trăsăturile severe, cu pomeți proeminenți și nasul mic, ușor ascuțit descriau un om ambițios și necruțător. Avea

peste cincizeci de ani, era în formă, iar după cum se mişca şi privea de sus, se vedea că nu era uşor de păcălit.

Emma zări la gîtul lui, de sub cămaşa albă, apretată, un crîmpei de cerneală neagră. Era Yakuza. Emma se întrebă dacă trupul lui atletic era complet acoperit cu tatuaje.

- Domnişoara Lang, presupun.

În prima clipă curajul i s-a evaporat, fiindcă se gîndea că omul îşi va da seama că este impostoare. Privi spre Luke, care arborase aceeaşi mină dură ca Masaki. Nu avea voie să se dea de gol. Nu putea să-l dezamăgească pe Luke. Se străduí să zîmbească şi întinse mîna spre el.

- Sînt Emily Lang, iar el este cameramanul meu, Lucas Bonner.

Masaki păru mai relaxat, îi strînse mîna viguros şi îi invită:

- Cred că ar fi bine să ne aşezăm la masă.

- Da, ar fi în regulă. Emma veni în spatele lui, spre o masă mare, rotundă, de mahon, iar amîndoi şi-au tras scaunele. Luke îşi făcu de lucru şi începu să-i fotografieze pe cei doi. Pentru început aş dori să vă cunosc, domnule Masaki, începu ea. Dar, înainte să începem, trebuie să vă spun că am citit deja mai multe articole. În afara faptului că sînteţi preşedintele companiei Pacific North Clothing, ştiu că sînteţi lider al Yakuzei din Seattle. Mă interesează în mod deosebit care este viziunea dumneavoastră în legătură cu viitorul organizaţiei.

Masaki păru obişnuit cu acest gen de întrebări, aşa că se lansă în declaraţii pe care Luke le citise pe Internet, în principal că doreşte să reclădească imaginea grupului şi

să aducă organizația în secolul douăzeci și unu.

- Nu mai sîntem criminali, cum credeau oamenii cîndva, spuse Masaki foarte convingător. Sîntem membri ai unei familii extinse și avem ca scop înflorirea și prosperitatea.

Luke se apropie de masă, cu camera agățată de gît, pînă ce ajunse exact în fața lui Ryan Masaki, unde se postă în poziția tipică de fotograf profesionist, interesat de un prim-plan reușit.

- Spuneți că nu mai sînteți implicat în activități ilegale, domnule Masaki. Că nu vă mai interesează să derulați genul de afaceri care a adus grupării dumneavoastră foarte mulți bani în trecut. Doar că nu toți membrii grupului sînt de acord cu dumneavoastră, nu-i așa?

Masaki se uită atent la Luke, evaluîndu-l.

- Credeam că sînteți fotograf.

- Știu să fac fotografii. Nu de asta mă aflu aici. Dar, înainte să continuăm, am nevoie de un răspuns la întrebarea mea. Nu toți membrii dumneavoastră sînt de acord cu viziunea asupra viitorului. Este adevărat?

Masaki nu păru deloc încîntat.

- Schimbarea nu este niciodată ușoară, domnule Bonner. Așa că răspunsul este nu, nu toți membrii organizației sînt de acord cu mine.

- Cît de puternice sînt convingerile dumneavoastră? insistă Luke.

Masaki se ridică de pe scaun.

- Nu sînteți de la ziar, nu-i așa?

- Nu lucrăm pentru ziar, spuse Luke. Sîntem aici

pentru ceva mai important. Vă întreb din nou. Cît de puternice sînt convingerile dumneavoastră?

Masaki nu părea că va răspunde.

- Sincer, este foarte simplu. Nu intenționez să cedez.

- E vorba de un bărbat, numele lui este Rudolph Vance. Este un criminal care fuge de rigorile legii şi este căutat pentru crimă.

Masaki făcu tot posibilul să nu confirme că-l cunoaşte, dar nu reuşi.

- În acest moment Vance încearcă să încheie un contract cu unii oameni ai dumneavoastră, iar afacerea presupune trafic de persoane, printre alte activități ilegale. Sper că veți fi dispus să mă ajutați să-l deferim justiției pe Vance, înainte ca asocierea lui cu Yakuza să distrugă tot ce ați muncit din greu să dobîndiți.

- Cine sînteți? întrebă Masaki pe un ton amenințător. Era puțin mai scund decît Luke, însă statura lui emana putere şi tărie.

- Mă numesc Brodie. Sînt agent autorizat cu cauțiunile şi îl vînez pe Rudolph Vance. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră să-l depistez şi să-l arestez, apoi să-l aduc în fața justiției.

Au trecut cîteva secunde, răstimp în care Emma îşi asculta bătăile inimii. Dacă Masaki refuza, amîndoi vor ajunge pe lista de lichidări a Yakuzei. Bărbatul o privi insistent, iar ea parcă se lipi de scaun.

- Aveți mult curaj dacă ați venit pînă aici. Sau sînteți foarte proşti. Care să fie, domnişoară Lang?

Emma îşi simțea gura uscată şi cu greu reuşi să articuleze cuvintele.

- Eu sper că veți fi de acord să ne ajutați. Dacă acceptați, venirea noastră aici nu va fi o prostie. Dar este nevoie de mult curaj din partea dumneavoastră ca să faceți ceea ce este bine pentru oamenii proprii.

Luke se uita la ea cu mult respect.

- Care să fie din două, Masaki?

Bărbatul se întoarse spre Luke.

- Lăsați-mi un număr unde vă pot găsi. Vă voi transmite hotărîrea mea.

Cu acestea, Masaki se duse către uşă, o deschise şi dispăru pe hol, închizînd uşa în urma lui.

CAPITOLUL TREIZECI

Emma avea o față atît de îngrijorată, încît Luke lăsă cartea de vizită pe masă, o luă de mînă și o trase afară din birou, apoi au ieșit rapid din clădire și au plecat spre parcare. Luke o simțea cum tremură.

- Ai fost grozavă acolo, Em. Ai făcut totul ca la carte. Acum trebuie doar să așteptăm și să vedem ce decide Masaki.

- Dar dacă le spune celor din Yakuza că noi îl vînăm și acum pe Vance?

- Atunci va trebui să ne descurcăm cumva. Sper că va rămîne fidel convingerilor sale și ne va da informațiile de care avem nevoie.

- Crezi că asta va face?

Luke ar fi vrut să spună da. Se gîndi să mintă chiar, dar, cum a spus și Emma, zilele acelea erau de domeniul trecutului.

- Nu știu. Depinde dacă nouă ne-a spus adevărul.

- Oh, mi-a fost atît de frică, zise Emma, că mi-am uitat poșeta. Trebuie să merg să o iau. Revin imediat.

- Merg eu să ți-o aduc, zise Luke. Chiar în clipa aceea, cînd s-au întors amîndoi cu spatele, se auzi o explozie asurzitoare, iar Mazda Emmei se făcu praf și luă

foc; suflul exploziei i-a culcat la pămînt pe amîndoi.

O ploaie de resturi de tablă şi cauciuc încins începu să cadă peste ei. Luke o protejă cu propriul lui trup şi primi în locul ei toate cioburile împrăştiate de la geamuri, precum şi bucăţi de materiale încinse. Ba chiar o bucată de metal încins l-a rănit la braţ.

O a doua explozie urmă la scurt timp, iar acum explodă rezervorul maşinii. Resturile caroseriei au fost cuprinse de flăcări şi mirosul cumplit devenea greu de suportat.

Luke se uită prin parcare, căutînd din priviri persoana care a detonat explozibilul, fiindcă acea persoană i-a urmărit cînd au ieşit din clădire. Luke, care era un cunoscător al operaţiunilor pirotehnice, ştia bine că detonarea explozibilului s-a făcut manual. Piromanul a folosit un dispozitiv clasic, nu unul sofisticat, fiindcă nu ştia cît vor sta înăuntru şi cînd vor ieşi.

Angajaţii au început să iasă din clădire, speriaţi şi alarmaţi, iar Luke pierdu ocazia să-l localizeze pe făptaş. O ajută pe Emma să se ridice şi o văzu că tremură şi răsuflă cu greutate. S-au adăpostit lîngă un grup de copaci, unde au rămas încremeniţi de spaimă.

- S-a terminat, iubito. După ce Luke o examină sumar şi constată că nu are oase rupte, o întrebă: eşti bine?

- Sînt...sînt bine. Glasul ei tremurat trăda o spaimă cumplită. Doar cîteva zgîrieturi şi răni uşoare, dar, Doamne, Luke, au încercat să ne omoare. Dacă nu aş fi uitat...poşeta...Nici nu mai termină fraza. Dacă nu s-ar fi întors pe cele două trepte, amîndoi ar fi fost acum morţi.

- Cred că ştim ce a decis Masaki, spuse Luke, ţinînd

pumnul strîns. Se simţea vinovat. Nu ar fi trebuit să o ia cu el. Em, regret nespus. Nu trebuia să te las să te implici atît de mult.

- Nu ai avut cum să mă împiedici, Luke.

Cîşiva oameni s-au apropiat de ei, ca să vadă dacă sînt teferi. În afară de sîngele care şiroia din rana de la mîna lui Luke, totul era în regulă.

- Eşti rănit!

Mai avea o rană pe partea din spate a piciorului, destul de dureroasă, dar nu la fel de profundă.

O tînără japoneză, angajată la firma din clădire scoase eşarfa de la gît şi i-o dădu Emmei:

- Poftim, folosiţi asta, îi spuse ea.

- Mulţumesc. Îi bandajă braţul lui Luke şi strînse tare. Sîngerezi destul de rău. Vei avea nevoie de copci.

- Nu ar fi prima dată, glumi Luke.

- Tocmai voiam să vă aduc poşeta, spuse doamna minionă. Domnul Masaki spune că aţi lăsat-o în biroul dînsului.

Emma luă poşeta şi o strînse la piept ca pe o comoară, fiindcă asta era; poşeta ei le-a salvat vieţile.

- Mulţumesc.

Se auzeau sirenele în depărtare. Emma se uită spre Mazda ei, acum un morman de fiare contorsionate, cuprinse de flăcări.

- Chiar îmi plăcea maşina asta.

Luke se uită spre locul unde se uita ea.

- Iubito, o să-ţi cumpăr alta, promit. Să ştii că înţeleg ce simţi, îi zise el. Mi-am pierdut arma preferată în maşina aceea. Beretta mea era sub scaunul şoferului. Luke avea

la gleznă un Glock .27, subcompact, însă era imposibil să-şi fi luat cu el Beretta cînd a intrat în biroul lui Masaki.

- Şi pistolul meu era acolo, zise încet Emma. Deschise poşeta şi se uită în ea. Bine măcar că mi-a rămas acest .380.

Asta însemna că amîndoi s-au gîndit să aibă arme la ei. Luke se uită din nou la Emma cu nemărginit respect.

Apăru maşina pompierilor, iar desfăşurarea de forţe de poliţie era destul de amplă.

- Poliţiştii vor cere nişte răspunsuri, spuse Luke. Va mai dura ceva.

- Dar nu ştim cum s-a întîmplat totul. Va trebui să ne menţinem această declaraţie.

- Ai devenit din ce în ce mai bună, scumpo.

- Da, mă rog, vînătoarea de comori nu este alegerea mea pentru o carieră de lungă durată. Îţi garantez eu asta.

Luke nu comentă. După ritmul în care mergeau lucrurile, era posibil să nu trăiască suficient de mult, ca să poată avea cariere pe termen lung.

Luke auzi mobilul sunînd. Răspunse şi văzu că ecranul era spart, din cauza căzăturii de mai devreme.

- Eu nu am nici o legătură cu ceea ce s-a întîmplat, spuse Ryan Masaki. Noi nu facem afaceri astfel. Vă voi ajuta în orice mod voi putea.

- Dacă nu aţi fost dumneavoastră, atunci cine o fi autorul?

- Deocamdată nu ştiu.

- Bomba a fost detonată manual. Cineva ne-a supravegheat. De unde au ştiut că vom fi aici?

- Nu pot să vă spun nici asta, dar foarte curînd voi

avea răspunsurile. Aveţi nevoie să vă oferim protecţie?

Ca şi cînd Luke s-ar simţi în siguranţă ştiind că Yakuza îl protejează?

- Încercaţi doar să aflaţi cine a vrut să ne omoare şi aveţi grijă să nu mai încerce din nou.

- Puteţi să fiţi sigur că asta voi face. Între timp aş aprecia dacă nu v-aţi exprima bănuielile despre cine a pus bomba.

- Asta e foarte uşor, pentru că nu am nici un indiciu.

- Aşteptaţi-vă să vă contactez foarte curînd. Masaki întrerupse apelul.

- Masaki ne va ajuta? întrebă Emma.

- El aşa a spus. Şi mai spune că nu a fost implicat, iar după cît de înfuriat era la telefon, tind să-l cred.

Emma păru mai liniştită acum.

Luke îl sună pe fratele lui şi se calmă cînd auzi glasul lui Ethan.

- E, am avut ceva probleme. Sînt în Renton. Îi dictă adresa. Cineva a pus explozibil în maşina Emmei. Poţi veni să ne iei?

- Afurisitule, frate mai mic, sînteţi bine amîndoi?

- Pînă acum da. Cum spuneam, am avut probleme. Poliţiştii vor căuta răspunsuri. S-ar putea să mai dureze ceva.

- Poate vă ajut şi eu. Sînt aproape de Renton, aşa că voi ajunge cît de repede pot. Ethan fusese poliţist, aşa că avea raporturi bune cu poliţiştii.

Luke văzu coborînd din maşina poliţiei doi ofiţeri, destul de tineri. Luke o ajută pe Emma să se ridice. Amîndoi erau murdari şi plini de funingine, iar Luke avea

arsuri pe spate, iar brațul îl durea îngrozitor. O bucată metalică i-a sfîșiat pantalonul și i-a tăiat gamba, doar că nu prea adînc.

Cînd i-a văzut eșarfa plină de sînge de la braț, unul din cei doi polițiști a venit la el.

- Ambulanța vine imediat. Sînt ofițer Benson. El este ofițer Aiello. Cum vă numiți?

- Sînt Luke Brodie. Ea este Emma Cassidy.

- Ați putea să ne spuneți ce s-a întîmplat?

- În afară de faptul că mașina Emmei a explodat, nu avem nici o idee.

Benson se mai uită o dată la fețele lor zgîriate și la mîinile pline de sînge.

- Ambulanța va ajunge numaidecît. Haideți să o luăm încet. Ce-ar fi să ne spuneți totul de la început.

Luke începu să le povestească.

La sosirea ambulanței, relatările s-au întrerupt. Luke a primit cioncisprezece copci la braț, apoi i s-au tratat arsurile de pe spate și în sfîrșit s-au ocupat și de tăietura de la gambă. Emma a primit și ea primul ajutor.

După numai o oră li s-au luat declarații, iar amîndoi au avut aceeași versiune, care suna cam așa: *nu știm deloc cine sau de ce a pus bomba în mașină.*

Luke le-a spus ofițerilor că sînt vînători de recompense și evident, aveau dușmani. Putea să fie oricine. Era adevărat,cu toate că Yakuza sau Rudy Vance erau în capul listei.

Ethan veni și el în parcare, tocmai cînd s-a terminat cu declarațiile.

- Salut, frate mai mare.

Ethan se uită şi el la mormanul de fiare – fost vehicul, acum scufundat în valuri de spumă.

- Cum te simţi? îl întrebă pe fratele său, cînd îl văzu plin de bandaje.

- Sînt bine...ţinînd cont de...

Ethan se uită îngrijorat la Emma, care era foarte palidă şi tremura, iar pe frunte avea o zgîrietură urîtă, în contrast cu paloarea pielii. Avea şi acum o vînătaie galbenă pe obraz, de pe urma încăierării de la barul Golden Lily.

- Cum rezişti, frumoaso? o întrebă Ethan.

Dintr-un motiv necunoscut, ea ridică privirea spre Ethan şi începu să plîngă. Luke o strînse la piept şi rămase aşa cîteva minute.

- O să fie bine, zise el şi o sărută pe creştetul capului.

- Este în regulă, Emma, zise Ethan şi-i puse mîna pe umăr. Ştiu că simţi nevoia să fii puternică pentru Luke, dar este absolut în regulă dacă eşti şi femeie cîteodată.

Ce naiba? Acum, că Ethan era însurat, devenise expert în femei? Mai rău era că Luke ştia că fratele lui avea dreptate.

Emma suspină, iar după cîteva secunde, îşi reveni.

- Scuze, şopti ea. Nu am vrut să se întîmple asta.

- Ştiu, iubito, o linişti Luke. Ţine minte doar că Masaki a spus că ne ajută. Asta înseamnă că totul va fi în regulă. *Asta spera el.*

Ethan merse să discute cun poliţiştii, care tot mai notau cîte ceva, apoi se întoarse.

- Putem pleca. Ştiu unde pot să vă găsească. Să mergem la birou.

- Mai degrabă aş merge acasă, zise Emma, rugîndu-l cu privirea.

- Îmi pare rău, iubito, o consolă Luke. Trebuie să rămînem undeva unde sîntem în siguranță. Mergem la birou şi de acolo punem țara la cale. Urmau să plece spre BOSS, Inc, apoi vor merge să stea cîteva zile la cabana lui, pînă se mai liniştteau apele. Locul nu era luxos, dar avea girul siguranței depline.

- Ai dreptate, doar că...nu eram pregătită pentru ceea ce s-a întîmplat.

- Nimeni nu este pregătit pentru un asemenea atac, sublinie Ethan, în timp ce se îndreptau spre Jeepul lui negru.

Luke se bucura - în egoismul lui – că nu i-a explodat Fordul Bronco.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Cînd Luke şi Emma au ajuns la sediul BOSS, Inc, aici se desfăşura o întîlnire în sala de şedinţe. Înainte să plece spre Renton, ca să-i preia cu maşina lui, Ethan le-a telefonat colegilor şi i-a rugat să afle cît mai multe despre incidentul cu bombă. Dirk le aducea informaţii despre Yakuza şi Rudy Vance.

Dirk, Ian, Sadie şi Nick stăteau pe scaune în jurul mesei ovale cînd au intrat Emma, Luke şi Ethan.

- Arătaţi amîndoi de parcă v-ar fi lovit un camion de gunoi, spuse Sadie, privind compătimitor atît feţele zgîriate, cît şi hainele lor murdare, zdrenţuite şi pline de sînge.

- Da, să ştii că aşa ne simţim, zise Luke.

- Sînteţi bine? întrebă Sadie.

- Sîntem în regulă, răspunse Luke.

- Emma? insistă Sadie, iar Luke înţelese din asta că iubita lui trecuse deja testul în faţa ei.

- Recunosc, sînt puţin zdruncinată, dar în rest îmi e bine. Emma surîse vag.

După ce s-au aşezat şi ei, Luke le-a dat cîteva detali despre firul evenimentelor, foarte scurt şi la obiect.

- Acum ştiţi esenţialul, zise el. Presupun că putem

conta pe Masaki, pentru că își va respecta partea de înțelegere. Nu putem fi siguri, dar ceva îmi spune că omul chiar vrea să aducă legitimitate activităților Yakuzei. Asta înseamnă că va face măcar ceva pentru ca să țină la respect facțiunile care se opun.

- Un bun început ar fi să găsească persoana care a pus bomba, interveni Emma.

- Cu puțin noroc. Am impresia că apartamentul meu a fost supravegheat, admise Luke. Dacă era acolo aseară, l-aș fi remarcat. Urmăritorul a venit după noi pînă la firma lui Masaki, iar acolo ne-a pus bomba.

- Poate că supraveghea casa mea, zise Emma. Poate că m-a urmărit pe mine cînd am venit la tine acasă.

Era posibil, se gîndi Luke. Chiar probabil. De acum încolo Emma nu va mai circula singură.

- Rezultatul e același. Tipul ne-a urmărit și era să ne termine. Detonarea s-a făcut manual, adăugă Luke. Planul era să aștepte pînă ce noi ieșeam din clădire, apoi să detoneze bomba cînd ne urcam în mașină, însă noi ne-am întors în ultima secundă și asta i-a stricat temporizarea. Ar fi bine să ne uităm pe camerele de supraveghere, să vedem, poate apare individul în imagini.

Ethan se ridică de pe scaun.

- Mă ocup eu de asta, spuse el. Voia să discute cu poliția, care deja verificase imaginile de pe camere, ca să afle cine putea fi. Scoase mobilul și ieși din sala de ședințe.

- Poate Kelso a decis să vă lase în pace, sugeră Nick. El v-a oferit numele lui Masaki, nu-i așa?

- Se poate, zise Luke. Se pare că Yakuza a aflat că

noi continuăm să-l urmărim pe Vance şi au decis să acţioneze.

- Poate că nu Yakuza este de vină pentru explozie, le spuse Emma. Poate că necunoscutul lucrează pentru Vance.

- Ai dreptate. Este o posibilitate pe care trebuie să o studiem, admise Luke.

- Bine, hai să-l lăsăm pe Masaki să afle cine a pus bomba, zise Dirk. Între timp vom verifica imaginile de pe camere şi vom căuta să dăm de Vance.

- Sadie, tu încercai să afli mai multe despre compania lui de transporturi. Ai găsit ceva? o întrebă Luke.

- Am restrîns aria căutărilor, iar în prezent mă concentrez asupra unei corporaţii numită Allied Shipping, dar nu pot să fiu sută la sută sigură că este compania care ne trebuie, pînă ce nu găsesc o legătură cu Vance. Pînă acum zero rezultate.

- Ce ştii despre companie?

- Allied Shipping Corporation este deţinută de o altă corporaţie, la rîndul ei deţinută de o alta. Este un fel de cerc închis: multe nume la mijloc, dar nici unul nu are legătură cu Vance. Am bănuiala că el nu apare nicăieri pe hîrtie.

- Asta este cam ce a spus şi Kelso. Vreau o listă cu toate numele pe care le găseşti. Poate că unul din ele va suna cunoscut.

- Ne putem uita şi noi la listă, sugeră Ian. Unul dintre noi poate să recunoască pe cineva.

- Ar fi grozav, Ian, spuse Luke. Mulţumesc.

- Vă trimit lista tuturor, zise Sadie.

- Nu e mai bine să o printezi, te rog? Ethan revenise în sala de şedinţe.

- S-a făcut.

- Sadie, spune-mi te rog, ce fel de mărfuri transportă Allied Shipping?

- Este o companie care deţine nave container. Aparent cară orice sînt plătiţi să transporte.

- De unde vin transporturile? întrebă Emma. Este un anume loc mai special?

- Am observat multe containere venind din sud-estul Asiei, mai cu seamă din Indonezia, Tailanda şi Vietnam.

- Ce anume conţineau?

- Stai să mă uit. Sadie se aşeză şi deschise laptopul, apoi tastă cîteva comenzi şi citi de pe ecran: echipamente electronice şi părţi componente pentru autoturisme. Mai sînt transporturi cu produse din plastic şi haine.

- Doar că probabil nu se află asta în containere, sugeră Emma.

- Grady Kelso spunea că Vance se ocupă de trafic împreună cu Yakuza. Sud-estul Asiei este o groapă cu şerpi, cînd vine vorba de traficul de persoane.

- Asta este, spuse Dirk. Trebuie să fie asta. Anumite containere transportă oameni, nu mărfuri.

Oameni închişi în cutii metalice de dimensiuni standard. Zece zile pînă la... două săptămîni de transport pînă în Statele Unite. Fără condiţii sanitare adecvate, cu hrană şi apă insuficiente, înghesuiţi în întuneric. Apoi brutalitatea cu care sînt trataţi cînd ajung la destinaţie: sînt vînduţi în magazii insalubre sau donaţi peştilor pentru prostituţie. Luke simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

Emma înțelegea groaza pe care o resimțea Luke. De cele mai multe ori gîndeau aproape identic.

- Trebuie să-l oprim, zise Nick, el fiind martorul unui alt gen de trafic în Alaska.

- Exact asta vom face, spuse Luke.

- Eu continui să scotocesc, zise Sadie şi îşi închise laptopul. Vă fac rost de nume şi de ce mai găsesc. Ieşi şi se îndreptă spre biroul ei.

- Trebuie să o duc pe Emma acasă, fiindcă trebuie să se culce, zise Luke care pînă atunci se uitase la ea compătimitor. Se vedea cît este de rănită, murdară şi traumatizată.

Mai multe perechi de ochi s-au îndreptat simultan în direcţia lui, mai ales datorită tonului lui cu aer de proprietate, dar el i-a ignorat.

- Este epuizată, adăugă el. A avut parte de prea multe emoții pe ziua de azi.

- Mergeţi la cabană? întrebă Dirk.

- Cred că e cel mai sigur loc deocamdată.

- Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă Nick.

- În seara asta nu. Mîine merg la King County, ca să vorbesc cu un încarcerat, pe nume Terry Garcia. Se pare că a mituit recent un federal. Poate că el este chiar tipul care îi vinde lui Vance informații despre sora Emmei.

- Urăsc polițiștii corupți, mormăi Ethan. Vrei să discut eu cu Garcia?

- Crezi că te las pe tine să te distrezi?

- Vin cu tine, zise Emma. Crezi că te las *eu* să te distrezi singur?

Ethan rîse, la fel şi Dirk.

- Poate ar fi bine să lăsăm FBI-ul să se ocupe de asta, propuse Emma. Dacă agentul care a primit mita este pe statul de plată al lui Vance, poate că ştie deja că April şi Ginny au revenit în Seattle. Poate că i-a dat adresa lor lui Vance.

- Mai întîi trebuie să fim siguri că banii daţi de Garcia provin de la Vance. Cred că nu sînt mulţi federali murdari în Seattle, aşa că e posibil să fie omul lui Vance.

Dar, dacă le dăm federalilor numele lui Garcia, iar ei se reped la el, atunci ar putea să nu mai spună nimic.

- S-ar teme din cauza pedepsei pe care ar putea-o primi din partea lor, zise Nick.

- Eu cred că ai putea să obţii mai repede informaţia decît federalii. FBI-ul ştie deja că există informatori şi vor face tot ce le stă în putinţă ca să le protejeze pe Ginny şi April, iar secretul casei va fi păstrat cu sfinţenie, îşi dădu cu părerea Ethan.

- Danfield are două griji acum, îi spuse Luke Emmei. Să le asigure protecţie fetelor şi să-l găsească pe turnător. Dacă-i spunem despre bombă, va dori răspunsuri pe care noi nu le avem. Va insista să rămînem în umbră. Mi-ar plăcea să vorbesc cu Garcia înainte să dăm nas în nas cu cei de la FBI. Eşti de acord cu asta?

Familia ei era supusă riscurilor, iar decizia trebuia să fie a Emmei.

- Vreau să vorbim noi cu Garcia, înaintea celor de la FBI.

- Bine, atunci mergem pe planul nostru. Nu mergem acum la Garcia, ci mîine. Vom afla dacă Vance este în spatele mitei. După ce aflăm numele agentului, vorbim cu

federalii.

- Bine, atunci pentru moment cam astea sînt noutăţile.

- Ai nevoie de întăriri? întrebă Dirk.

- Te voi suna în caz că am, spuse Luke.

Luke avea nevoie să-şi mai ia de acasă cîteva arme, fiindcă atît el, cît şi Emma le pierduseră în explozie pe cele avute asupra lor.

Ethan îi duse cu maşina lui acasă la Luke, de unde cei doi aveau să plece în maşina lui Luke. După ce au urcat şi şi-au luat cîteva obiecte personale pentru cîteva zile, Luke a coborît şi a verificat vechiul lui Bronco, să fie sigur că nu este montat nici un explozibil, apoi au pornit spre cabană.

April era cu Conner Danfield în curtea din spate a noii lor reşedinţe. Ginny era sus, cu căţelul ei, se uita la televizor.

Agenţii de pază permanentă erau acum un bărbat şi o femeie.

April se uita la Con, care era acum în casă, la o scurtă discuţie cu cei doi agenţi, care verificaseră totul interior şi exterior, apoi s-au asigurat că zona este perfect în ordine.

Con veni apoi afară, în locul unde stătea April. Se citea îngrijorarea pe chipul lui, iar April ar fi vrut să-i mîngîie obrajii şi să alunge acel sentiment pentru totdeauna.

- Ne deplasăm în direcţia bună, îi spuse el cînd se apropie. Doar că nu se întîmplă atît de repede cum ne-am fi dorit. Trebuie să-l găsim pe Vance înainte să plece din

Seattle.

- Ştiu că vă daţi toată osteneala.

- Aş vrea să stau aici să vă protejez pe amîndouă, zise el copleşit de frustrare, dar nu pot. Trebuie să lucrez la caz şi nu pot, dacă stau prea mult aici.

- Ştiu. Apreciez tot ce faci pentru noi, Con, ca să fim în siguranţă.

- Îl vom găsi, April, iar atunci...Con nu putea să ştie ce este în inima ei, dar dacă ar vedea, ar observa cît de mult îl respectă şi cît se luptă cu ea însăşi în momentele cînd el se află în apropierea ei.

Era un bărbat frumos, înalt şi bine făcut, iar costumele pe care le purta mereu, fiindcă aşa cerea codul profesional, îl făceau şi mai atrăgător. Noaptea îl visa cîteodată, ba chiar îşi lăsa imaginaţia să zboare, presupunînd cum ar fi fost să facă dragoste cu el.

Parcă el i-a citit gîndurile, fiindcă acum veni foarte aproape de ea.

- Te-am sărutat doar o dată, zise el, amintindu-i de un moment de slăbiciune a lui, în Denver. Dar retrăiesc scena în continuu, mental. Mă gîndesc doar că ar trebui să fac asta din nou.

- Con...

- Îmi spun că, dacă te-aş mai săruta o dată, aş putea ca măcar pentru o vreme să-mi scot din minte dorinţa.

April simţea că îi bate inima foarte tare, aşa că îl mîngîie pe obraz.

- Te doresc, Con. Şi eu mă gîndesc mereu la tine. Ştiu că e îngrozitor ce spun, dar...

Cînd o luă în braţe, April tresări. Sărutarea lui veni

peste ea ca un tsunami devastator, care o pîrjolea la interior, topindu-i orice intenţie de a rămîne stăpînă pe sine. Pe măsură ce minutele se scurgeau, sărutul lui se îmblînzea şi se transforma într-un joc al buzelor. O gusta şi se delecta cu dulceaţa senzuală, pînă ce mîngîierea buzelor lui o făcu să geamă, iar pe el îl ameţi întru totul. Con reuşi cu greu să se dezlipească de trupul ei.

- Nu trebuia să fac asta, zise el. Este total lipsit de profesionalism. O mîngîie pe obraz. Dar nu regret că am făcut-o.

April se lupta acum cu stînjeneala momentului pe care trebuia să-l stăpînească.

- A fost vina mea. Nu ar fi trebuit să-ţi spun ce simt.

El surîse cu farmecul şi calmul care au fermecat-o mai demult.

- Sînt bucuros că ai făcut-o. Mă bucur că nu sînt doar eu în situaţia asta. O mai sărută o dată. Ce-ar fi să numim motivaţie ceea ce s-a întîmplat adineauri. Cu cît mai repede îl prind pe Rudy Vance, cu atît mai curînd vom fi împreună.

April rîse cum nu a mai rîs de mult timp.

- Bine, atunci agent special Donner Danfield, apucă-te de treabă. Prinde-l pe Rudolph Vance şi întoarce-te la noi. Întoarce-te la mine.

- April, ce simt eu pentru tine...spuse el şi o cuprinse uşor de bărbie. Este mai mult decît atracţie fizică. Vreau să ştii asta. Cu o ultimă sărutare, Con se hotărî să plece, pentru că trebuia să îşi continue căutările.

April rămase zîmbind, calmă şi mult mai liniştită. Apoi, cînd îşi aminti de Rudy Vance, de fiica ei şi de

pericolul care încă plana asupra lor, zîmbetul de pe chipul ei se stinse.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

La acest moment din noapte traficul era relativ redus. Emma credea că drumul pînă la cabana de pe deal a lui Luke nu poate dura mult, doar că acţiunea s-a dovedit a fi extrem de anevoioasă pentru că el a trebuit să se asigure că nu sînt urmăriţi.

Aşadar toate manevrele făcute de Luke, care parcă avea ochii lipiţi de oglinda retrovizoare, le-au prelungit călătoria; Luke schimba des benzile, apoi încetinea, ca să vadă ce maşină se ţine după el. În cele din urmă, cînd a fost sigur că nu era nimeni pe urmele lor, a început să conducă mai încet, contrar stilului de pînă atunci.

- Vom fi în siguranţă la cabană, îi spuse el. Proprietatea este complet izolată cu un gard, iar cei zece acri din jurul casei oferă siguranţă în plus. Pe tot perimetrul este instalat un sistem de alarmă performant, dar există şi camere cu viziune în infraroşu.

- După toate cîte s-au întîmplat, sună fantastic, răsuflă uşurată Emma.

- În plus în zonă există şi semnal din reţeaua mobilă. Tocmai de aceea am achiziţionat proprietatea. Cabana este un loc mai degrabă rustic, trebuie să te previn, îi spuse el. Am construit-o cu mîinile mele în cea mai mare parte

după ce am plecat din armată. Este un fel de refugiu, înțelegi?

Emma îi studie mîinile şi se gîndi la ele lovind cu ciocanul, cu multă putere, doar că aceleaşi mîini puternice puteau să fie atît de blînde în anumite situaţii.

- Rustic, repetă ea. Nu este un loc în care să-ţi aduci iubitele, presupun.

- Nu, mai ales dacă vreau să se mai culce şi altdată cu mine.

Gîndul la Luke cu o altă femeie începuse să o roadă şi nu i se părea deloc amuzant.

- Adică ar trebui să mă consider privilegiată?

- Cu tine e altceva.

Emma nu mai insistă pentru detalii. Înţelegea ce spune. În ultima vreme s-au apropiat foarte mult. Orice ar fi spus Luke, sentimentele ei pentru el rămîneau aceleaşi, iar asta o cam speria.

Ştia că va veni momentul cînd Luke se va simţi încorsetat. Dacă nu ar fi existat pericolul cu care se confruntau, poate că ar fi părăsit-o demult.

Inima îi bătea cu putere. Era îndrăgostită de el. Iar finalul va fi un dezastru, cel puţin pentru ea. Acum însă nu putea să se mai gîndească la asta, cînd miza era atît de mare.

Nu erau lumini pe şosea, iar la un moment dat în faţă le-a apărut ca din senin un cîine, pe care Luke îl evită cu măiestrie şi stăpînire de sine.

- Erai cît pe ce.

- Sînt obişnuit. Aici apar o mulţime de căprioare.

Cînd au ajuns la o poartă masivă, Luke a scos o

telecomandă din torpedou şi a deschis poarta. După ce au intrat, a legat poarta cu un lanţ greu, suplimentar, pentru ca să dubleze siguranţa.

- Ethan ar numi asta *şcoala veche*, îi explică el, apoi urcă la volan. Ar fi imposibil pentru cineva din afară să bruieze semnalul, astfel încît să decupleze închiderea centralizată a porţii, dar dacă s-ar întîmpla asta, măcar lanţul ar încetini puţin accesul.

- Crezi că locul acesta ar putea fi găsit de ei?

- Ar fi destul de greu. Proprietatea este înregistrată pe un nume fictiv. După ce am început activitatea de vînător de recompense, am început să-mi iau măsuri de precauţie suplimentare.

Cabana părea rustică, exact cum a anunţat-o Luke, construită din buşteni, cu un mic balcon în faţă, de unde se vedea valea. Luke deschise uşa şi ea intră.

- Camere de supraveghere uite aici, spuse el şi-i făcu semn cu capul spre un şir de monitoare de pe peretele pe care era uşa. Dormitorul este pe acolo, îi arătă el spre hol. Nu am decît un pat matrimonial. Cum spuneam, de obicei vin aici singur, sau cu băieţii. Ei îşi pun sacii de dormit pe jos, în sufragerie.

- Sînt obişnuită în paturi mari, spuse ea. Şi cuibărită la pieptul lui Luke? Îşi aminti de momentele pe care le-au petrecut în apartamentul ei şi deja se înfierbîntă.

El îşi continuă turul casei.

- La capătul holului este o baie modestă, cu duş. Nimic simandicos. În bucătărie este o sobă cu butelie şi un frigider. Moara de vînt şi panourile solare alimentează generatorul, care produce tot curentul pentru casă. Soba

cu lemne din sufragerie încălzește cabana.

- Așadar te gospodărești singur.

- Cam așa ceva.

- Doar nu te consideri unul dintre cei cărora le place supraviețuirea la limită, nu?

- Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă aș putea supraviețui aici, în caz că lumea se duce naibii? Poți spune că da. Nu pentru asta am construit locul acesta, dar mi-a convenit să mă retrag de mai multe ori și să stau departe de lume.

- Cum este cazul și acum.

- Exact.

Luke merse la mașină și aduse gențile de voiaj, pe care le puse în sufragerie.

- Am și un încălzitor instant pentru apă. Vrei să faci un duș? Poate te mai relaxezi.

- Nu te contrazic. Un duș ar fi tocmai potrivit.

- Cît timp ești în baie, eu pregătesc ceva să mîncăm.

- Ești sigur? Tu ai fost rănit grav astăzi. Ar trebui să am eu grijă de tine. Cred că te doare rău brațul.

- O să desfac o cutie de supă semipreparată, cred. Mîine mergem și facem cumpărături serioase.

- De acord. Cum nu era o martiră și se simțea ea însăși la fel de rău, merse direct la baie.

După ce făcu un duș prelungit, ieși îmbrăcată confortabil, într-un trening bleu. Se îndreptă spre bucătărie, de unde o atrăgea mirosul plăcut al supei de legume fierbinte. S-au așezat amîndoi la masă și au început să mănînce.

- E rîndul tău la duș, zise Emma, după ce au terminat.

Strîng eu totul aici.

Luke nu protestă şi merse la baie, iar după mersul greoi se vedea cît de rănit fusese.

- Ai grijă să nu ţi se ude bandajele, îi strigă ea.

Luke îşi văzu de duş în baie, iar ea făcu ordine în bucătărie, spălă vasele şi puse totul la loc.

Luke reveni destul de repede, acum lejer îmbrăcat cu pantaloni de trening verzi şi la bustul gol. Musculatura lui perfectă o făcu pe Emma să tresară, brusc copleşită de dorinţă sexuală. Spera că el nu a remarcat acest lucru, aşa că spuse:

- Ce-ţi mai face...braţul? Cred că trebuie schimbat bandajul înainte să ne culcăm.

De unde îşi ştergea părul ud, Luke ridică imediat capul cînd auzi ultimul cuvînt. In ochii lui albaştri Emma observă aceeaşi pasiune ca a ei.

- Oh, nu, zise ea. Ai copci la rana de pe braţ, o tăietură urîtă la gambă şi arsuri pe tot spatele. Trebuie să iei o tabletă contra durerii şi să te culci.

- Dar tu? Iubito, eşti epuizată. Le-am spus băieţilor că voi avea grijă de tine. Ai nevoie de un somn bun.

Cu cîteva secunde în urmă somnul era exact ce-şi dorea. Acum, cînd se uita la virilitatea masculină etalată în splendoarea unui ambalaj atît de ademenitor, avea în minte doar o partidă de sex.

- Nu prea am chef să dorm acum, şopti ea şi se apropie.

- Eşti sigură? o întrebă el privind-o cu un zîmbet senzual.

- Eu zic să dormim mai tîrziu – cu o condiţie.

- Da? Care anume?

- Mai întîi îți schimb bandajul. Apoi mă lași să...mmm...să mă ocup de lucruri. Ai fost rănit pentru că m-ai protejat pe mine. Ai avut grijă de mine după tot ce s-a întîmplat la clubul Golden Lily. Acum a venit rîndul meu să am grijă de tine.

Lui Luke îi scînteiau ochii de atîta interes.

- Știu că ar trebui să te contrazic. Și tu ești destul de dărîmată.

- Acum, după duș, mă simt mai bine. Emma nu-i spuse că atît de bine se simțea încît îi venea să-i scoată rapid pantalonii, să-l împingă pe canapea și să-și facă de cap cu el. Doar că nu putea să facă așa ceva.

- Bine, zise el și o mîngîie cu un zîmbet sexi. O să facem cum spui tu. Te vreau și adevărul este că mă doare brațul de nu mai știu de mine.

Emma îl luă de mînă și-l conduse spre canapea, iar aici îl ajută să se așeze încet. Mai devreme, cînd Ethan i-a dus la birou, el s-a oprit la farmacie să cumpere medicamentele prescrise pe o rețetă, dar și cîteva creme și analgezice. Luke luase o jumătate de pastilă, ca să fie în formă, dacă ar fi apărut vreo problemă.

În baie Emma găsi o trusă de prim ajutor, pe care o aduse. Scoase compresele sterile, îi îndepărtă bandajul de pe braț și-l înlocui cu unul proaspăt, după ce i-a aplicat crema regenerantă. Nu i-a fost prea ușor pentru că Luke îi dezmierda sînii cu mîna cealaltă și o mușca ușor de gît.

La un moment dat chiar i-a dat peste mînă și l-a admonestat:

- Vrei să fii cuminte? Trebuie să termin aici, iar tu,

Luke Brodie, nu mă ajuți deloc.

- O să fiu cît vrei tu de cuminte şi o să te ajut cu plăcere de îndată ce termini aici.

Emma simțea fluturi în stomac. Bărbatul din fața ei nu trebuia decît să se uite la ea, şi ea, pe loc se încingea de-a binelea. Continuă cu bandajul de la gambă, apoi se uită la arsurile de pe spate, care sub bandaj arătau destul de bine, fiind uscate.

- Gata, eşti aranjat.

Luke nu o lăsă să se mişte, ci o luă delicat de ceafă şi o sărută apăsat, profund, în stilul acela al lui Luke Brodie. Emma simțea prin materialul moale al pantalonilor erecția lui instantanee şi începu şi ea să se înmoaie. Se desprinse din brațele lui, acum hotărîtă să preia controlul.

- Stai aici şi relaxează-te, îi spuse ea. Se aplecă şi-i sărută colțul gurii, apoi urmări linia gîtului şi a umerilor. Luke îi scoase tricoul dintr-o mişcare rapidă şi începu să-i maseze sînii, pe care apoi îi sărută unul cîte unul. Vai, ce bine săruta Luke.

Emma îşi coborî buzele mai spre abdomenul încordat, apoi către buric şi în final se aşeză în genunchi, după care îi desfăcu șiretul de la pantalonii de trening. Nu mai făcuse asta pînă acum cu el, nici nu-şi folosise mîinile sau gura, ca să-i ofere genul de plăcere pe care el i-l oferise.

Acum o făcu foarte lent şi sîrguincios, delectîndu-se cu puterea pe care o deținea şi cu care îl făcea să-şi piardă controlul. Luke gîfîia puternic şi scoase un geamăt prelung, animalic, senzual.

Emma era aproape pe punctul să-l facă să ejaculeze,

dar el o ridică doar cu o mînă şi o trase spre el, ca să-l încalece.

- Vreau să te pătrund cînd ejaculez, spuse el şi se lipi cu faţa de părul ei.

- Şi eu vreau, şopti ea în extaz. Îşi încolăci picioarele pe după mijlocul lui, apoi se lăsă uşor pe erecţia lui generoasă şi începu balansul. Luke îi acoperi sînii cu palmele, iar ea se arcuia pe spate, ca să-l simtă cît mai adînc.

Îi plăcea grosimea penisului care o sfredelea, dar şi mai mult îi plăcea ritmul impus de el. Se simţea ca şi cînd ar fi fost cea mai dorită femeie din lume. Îi plăcea totul la Luke Brodie, iar cînd atinse orgasmul, iar explozia plăcerii reverberă prin pîntecul ei, îl auzi şi pe Luke gemînd prelung, eliberîndu-se şi el de esenţa vieţii.

Emma ştia în clipa aceea că, orice urma să se întîmple, ea nu va regreta niciodată că şi-a dăruit inima lui Luke.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

O ploaie măruntă începu să cearnă din cerul acoperit de nori grei, iar ziua se anunța lungă şi presărată cu averse locale.

După ce s-au echipat corespunzător, au pornit pe şoseaua montană şi se îndreptau spre Centrul de Detenție Adulți King County, unde la ora unu şi jumătate îl vor vizita pe Terry Garcia, după cum aranjase Ethan.

Garcia era arestat pentru spargere – de data aceasta – cauțiune neachitată şi, mulțumită lui Bobby Grogan, tot vînător de recompense, acum ajunsese din nou în spatele gratiilor. Tipul era un ratat.

Luke dorea ca Garcia să nu fie băiatul care-i făcea livrările lui Vance. Dacă era aşa, spera că va putea să dea altcumva de urma turnătorului de la FBI.

După ce Luke a parcat maşina în locul special amenajat, au intrat în incinta centrului şi s-au adresat unei tinere drăguțe de la biroul pentru vizitatori. Numele ei era Susan Barry, o roşcată pe care Luke o cunoştea.

- Salut, Luke, mă bucur să te văd.

- Bună, Susie. A trecut ceva vreme. Sue, ea este Emma Cassidy. Sîntem aici ca să vorbim cu un prizonier, Terry Garcia. Andrew Monroe ştie că venim.

După ce studie monitorul cîteva secunde, femeia spuse:

- Da, am totul în computer. Veți merge într-o cameră separată, din sectorul vizite. Susie le dădu cîte o legitimație de vizitator, apoi amîndoi au pornit pe holuri, spre locul indicat de ea.

- Susie, ai? zise Emma enervată. Cine este? Una din femeile tale?

Luke se bucura că o vede geloasă.

- Nu este una din femeile mele. Ai uitat, dar tu ești singura femeie din patul meu. Susie este căsătorită cu unul din ofițerii de la corecțional. Și e fericită.

Ea pufni, apoi ridică bărbia sfidător și întoarse capul.

Monroe desemnase pe cineva care să-i aștepte, iar bărbatul, pe nume Rosetti - căci așa scria pe ecusonul lui- îi aștepta.

- Tocmai l-au adus, zise Rosetti și le arătă dincolo de geamul cu vedere spre camera specială, unde se afla Terry Garcia, într-o salopetă oranj, așezat la o masă.

Luke și Emma au intrat și s-au așezat în fața lui, la masă. Garcia era mărunțel de statură, burnet și cu tenul măsliniu, tipic pentru originea lui latino. Pe partea anterioară a mîinii avea cîteva tatuaje, dar și pe gît, numai că Garcia nu părea genul de tip dur, ci și le făcuse doar ca să nu facă notă discordantă cu ceilalți deținuți.

- Salut, Ter, îi zise Luke zîmbitor. Ce mai faci, omule? Nu-mi vine să cred că ești aici din nou.

- A fost o înscenare, omule, zise Terry.

- Păcat. Terry, ți-o prezint pe Emma Cassidy, vînătoare de recompense și ea. Poate ai auzit de ea.

Individul o măsură obraznic, evident, cu aerul că o subestimează, aşa cum făceau toţi bărbaţi.

- Credeam că eşti bărbat.

- Nu şi nici nu am fost vreodată, zise în glumă Emma.

- Terry, sîntem aici pentru că am aflat că ai lucrat pentru Rudy Vance.

Garcia păru mirat.

- Nu ştiu nimic despre nici un Rudy Vance.

- Păi, Ter, noi credem că ştii.

- Îl vînaţi? întrebă el uitîndu-se cînd la Luke, cînd la Emma.

- Exact.

- Cine v-a spus despre mine şi Vance?

Bingo. Garcia era cam prostuţ.

- Tipul este un dezastru, Ter. Poliţia ştie că lucrezi pentru el. S-ar putea să te coste ani buni de pîrnaie.

- Acum sînt aici pentru spaergere, omule. Dacă mă port frumos, ies de aici în şase luni.

- Păi asta spuneam şi eu. Acuzaţia pentru tîlhărie este o nimica toată. Chestia cu Vance – dacă nu faci ceva ca să te scapi singur, ai să stai la răcoare cam multă vreme.

Garcia începu să se foiască pe scaun, evident din ce în ce mai îngrijorat. Emma îi zîmbea.

- Terry, noi putem să te ajutăm, dar trebuie să ne ajuţi şi tu în schimb. Ştim că i-ai făcut un serviciu lui Vance, livrînd nişte bani pe care el îi datora unui tip. Ne trebuie numele tipului care i-a luat banii lui Vance.

- Nu vorbesc, îmi cunosc drepturile.

- Adevărul este, Ter, că ştim că omul este agent federal, spuse Luke. Ne trebuie doar numele lui.

- Nici vorbă, omule. Terry zdrăngăni cătuşele pe masă. Nu vreau să mă trezesc cu ei pe capul meu, omule. Înţelegi ce zic? Poţi să te trezeşti omorît din cauza asta.

- Uite, Terry. Cei de la FBI îl caută pe acest individ. Nu le plac poliţiştii corupţi, cum nu ne plac nici nouă. Îţi vor fi recunoscători, dacă îl vei preda. Spune-ne numele lui.

Terry se uita prin încăpere, numai la Luke nu. În final se întoarse şi-i aruncă lui Luke o privire provocatoare.

- Dacă-ţi dau numele lui, eu ce primesc în schimb?

Luke se aşteptase la asta. Garcia nu era genul de om care să-i facă o favoare cuiva.

- Mi se pare o întrebare corectă, Terry. Să-ţi spun ce voi face. O să discut cu omul meu de legătură de la FBI, să văd dacă putem ajunge la vreo înţelegere. Crezi că îţi convine?

- Vreau să intru în programul de protecţie al martorilor. Eu nu mă pun nici cu Vance, nici cu FBI-ul. Cu ei merg, doar dacă vor să mă protejeze.

Garcia avea dreptate. Dacă depunea mărturie împotriva lui Rudolph Vance şi a agentului FBI, era clar că va avea nevoie de protecţie.

- Bine, vorbesc eu cu ei, să văd ce putem face. Luke se ridică, urmat de Emma.

- Dacă-i convingi să mă ajute, îţi dau numele omului.

- Bine, ţinem legătura şi revin cît de curînd.

Se deschise uşa din spatele camerei şi apăru gardianul care l-a adus mai devreme pe Garcia. Terry plecă şi mai aruncă o privire peste umăr, apoi dispăru pe uşă.

- Îl vei suna pe Danfield? întrebă Emma, după ce au

ieşit din zona de vizitare şi se îndreptau spre ieşire.

- Da, o să-l sun, să văd dacă vrea să ne întâlnim undeva.

- În afara sediului FBI.

- Vezi că ştii, spuse Luke.

Emma şi Luke îl aşteptau pe agentul special Danfield la cafeneaua Aurora, pe Third Avenue, în apropierea închisorii. Luke terminase felia de tartă cu mure pe care şi-o comandase. Emma savura un cappuccino tocmai cînd intră Danfield.

El îi zări imediat şi veni la masa lor. Se aşeză, iar o chelneriţă veni să-i ia comanda.

- Bună ziua, sînt Dottie, zise blondina. Cu ce să vă servim?

- Doar cafea, spuse Con posomorît, detaliu care a făcut-o să plece imediat.

- Ce fac April şi Ginny? o întrebă pe Emma, nerăbdător să afle noutăţile.

- April este îngrijorată şi îngrozită la gîndul că Vance le va găsi din nou. Ginny rezistă şi ea cum poate. Este un copil curajos. Trebuie să-l scoatem pe Vance din mijlocul oamenilor, spuse Con oftînd.

- Sper că o să vă putem ajuta cu asta, zise Emma.

Chelneriţa îi aduse cafeaua.

- La telefon ai spus că aveţi ceva. Ce anume?

- Mă tem că nu e simplu deloc. Avem o pistă despre informatorul vostru. Vă pot da un nume, dar tipul vrea protecţia voastră.

- Doamne, ştii bine că nu e uşor să obţin asta. Se frecă pe obraz. Ce te face să crezi că omul nu minte?

- Nu minte şi omul este Terry Garcia. A fost ridicat de un prieten de-al Emmei, tot vînător de recompense. Garcia s-a lăudat la el că i-a plătit mită unui federal.

- Cînd m-ai sunat, spuneai că ai vorbit cu el. Eşti convins că spune adevărul?

- E un jegos. S-a dat de gol şi a recunoscut că lucrează pentru Vance. Cred că el a dat banii.

- Avem nevoie de nume, dar programul de protecţie...Conner clătină din cap.

- Uite, Danfield, tipul nu e un sinucigaş. Vrei să depună mărturie împotriva lui Rudy Vance şi a agentului FBI. Va avea nevoie de protecţie.

Luke avea dreptate. Emma ştia asta, la fel cum ştia şi Coner.

- Danfield, nu ai nimic de pierdut, insistă Luke. Dacă se dovcedeşte o informaţie greşită, nu mai trebuie să-ţi respecţi partea de înţelegere.

Conner procesă mesajul, apoi acceptă.

- Bine, să văd ce pot să fac.

- Dacă nu vrei să se răzgîndească, ai face bine să te grăbeşti.

- Adică să rezolvi azi, adăugă Emma.

- Încă un lucru, zise Luke, pe cînd Conner scotea mobilul. Vance este în amoruri cu Yakuza. Pun la cale o operaţiunde de contrabandă.

- Asta nu prea e noutate. Ieri am aflat şi noi, iar pe urmă am încercat să vedem amestecul lui Vance în treaba asta.

- Da, bine, stai să auzi altă noutate. Ieri cineva din Yakuza a încercat să ne facă de petrecanie cu o bombă. Aproape că i-a reuşit.

- Doamne fereşte! Conner remarcă zgîrietura de pe fruntea Emmei. Sînteţi bine? Ce s-a întîmplat?

Emma i-a povestit de bomba pusă sub maşina ei, apoi cum a protejat-o Luke cu propriul corp în momentul exploziei, iar Conner se tot minuna că au scăpat teferi.

- Sînteţi siguri că la mijloc este Yakuza? întrebă Conner.

- Posibil, zise Luke. Am discutat cu Ryan Masaki chiar înainte de eveniment. El susţine că nu are nimic de-a face cu bomba şi cred că spune adevărul. O fi fost facţiunea rivală, după cum spunea Masaki.

- Problema e internă, se luptă facţiunile între ele, zise Danfield.

- Exact. Aşadar, mai ai să ne spui ceva, care ne poate feri de o moarte subită?

- Credem că sînt amestecaţi în traficul de carne vie, probabil mai mult de atît. Nu ştim încă detalii. Emma, trebuie să te retragi, îi şopti Con. La fel şi tu, Brodie. Asta este treaba FBI-ului. În plus, dacă vă mai amestecaţi, s-ar putea să fiţi omorîţi.

Emma nu spuse nimic. Nici nu avea de gînd să renunţe, pînă ce nu-l va înfunda pe Rudy Vance. Luke ştia asta şi nu încerca să o convingă altminteri.

- Acum ne vom întoarce să vorbim cu Garcia, spuse Luke. Să-l facem să ne dea numele.

Conner se retrase puţin, ca să vorbească la telefon cu cineva, fără să fie auzit. Reveni în cîteva minute.

- Dacă Garcia ne dă numele şi pare credibil, o să-l protejăm.

Luke se ridică şi lăsă pe masă suma pentru consumaţia tuturor. Emma se ridică şi ea.

- Să mergem, zise el şi îi puse mîna pe spate.

- De Garcia pot să mă ocup eu, zise Conner. Mai departe o să preia FBI-ul. Voi doi să nu vă mai amestecaţi.

- Ţi-am spus că nu e chiar atît de simplu. Poate-l faci pe Garcia să vorbească, dar poate va prefera să tacă. Garcia mă cunoaşte şi ştie că mă ţin de cuvînt întotdeauna. Hai să terminăm treaba asta, spuse şi se îndreptă spre ieşire.

Conner păru iritat. Înjură, dar nu avea încotro. Chiar cînd erau în faţa cafenelei, Luke primi un apel; ascultă, strînse tare mobilul şi se schimbă la faţă.

- Mersi pentru telefon, spuse el şi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Conner.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Danfield.

- Erau băieţii de la birou. Andrew Monroe, asistent administrativ la King County a sunat şi a întrebat de mine. Ştia situaţia lui Garcia. A spus că sursa noastră tocmai a secat. Garcia a fost înjunghiat în drum spre celula lui. Este la chirurgie şi nu se simte bine deloc.

Cond trase o înjurătură urîtă.

- Fir-ar ea de treabă, se înfurie Luke.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Con Danfield ieşi din liftul care-l urcase la etajul unde se afla chirurgia, la Centrul Medical Virginia Mason; Terry Garcia fusese transferat aici. Emma şi Luke Brodie îl însoţeau.

După ce Brodie şi-a făcut apariţia neinvitat la casa unde fetele de-abia fuseseră mutate, Con l-a verificat amănunţit. Născut în Texas. Mama decedată, tatăl recăsătorit şi în prezent domiciliat în Carolina de Nord. S-a mutat în Seattle acum cîţiva ani şi a început să lucreze la Brodie Operations Security ca vînător de recompense, exact cum a spus.

Înainte să fie rănit şi să plece din armată a făcut parte din Forţele Armate Speciale. Con aflase despre Luke că fusese operator Delta. Con s-a gîndit că tipul era prea arogant şi obişnuit să deţină controlul, însă nu putea să-i poarte de grijă surorii mai mici a lui April, fapt care-l liniştea. Con voia ca Emma să fie în siguranţă. Deja April şi Ginny suferiseră prea mult.

Din păcate, aflase şi de reputaţia lui Luke, aceea de afemeiat notoriu. Tipul fărîma inimi pe bandă, iar după cum se uita Emma la el, părea îndrăgostită de el.

Mai era ceva la Brodie, care nu se potrivea deloc

tiparului. Con ştia ce înseamnă să te îndrăgosteşti de o femeie. Era pe jumătate îndrăgostit de April şi o sărutase doar de două ori.

Con vedea ce mamă devotată şi puternică era April, deşi nu părea la prima vedere. Nu şi-a dat seama că ea este exact genul de femeie pe care o căuta, pînă cînd nu a găsit-o. Se întreba dacă acelaşi lucru i se putuse întîmpla şi lui Luke. Privirea posesivă din ochii lui, atunci cînd era în preajma Emmei îl făcu să se întrebe dacă omul nu şi-a găsit în sfîrşit perechea.

Emma muncise mult ca să devină ce era azi, iar el auzise că îşi făcea treaba bine. Emma avea şi o blîndeţe feminină, care-i amintea de April. Pentru un bărbat dur, ca Brodie, era o combinaţie căreia era imposibil să-i reziste.

Con zări pe hol un medic şi merse direct la el.

- Sînt agent special Conner Danfield, zise el şi-i arătă legitimaţia. Aş dori să aflu care este starea unui condamnat, Terry Garcia, care a fost adus acum o oră şi ceva.

- Sînt doctor Cardwell. Am vorbit la telefon. Domnul Garcia este încă la chirurgie. A fost înjunghiat rău în stomac, în ficat şi în zona pubiană. Starea lui este critică.

- Trebuie să vorbesc cu el. Cît mai durează pînă iese de la chirurgie?

- Dacă va supravieţui – şi asta rămîne de văzut – domnul Garcia nu va putea să vorbească mult imp de acum înainte.

- Este foarte important, insistă Con. Am nevoie doar de cîteva momente.

- Îmi pare rău, zise medicul. Puteți să sunați, ca să vă spunem în ce stare se află.

Con era extrem de nervos, dar se stăpînea. Nu era de vină doctorul că Garcia putea să moară, dacă nu va supraviețui după operație. Cardwell își făcea datoria și atît.

- O să revin cu un telefon, zise Con.

Doctorul plecă, iar în hol Emma și Luke așteptau.

- Ați auzit? îi întrebă Con.

- Da, zise Luke. Cazul ăsta nu miroase bine.

- L-au prins pe cel care l-a înjunghiat? întrebă Emma.

- L-au prins. Este un vieţaş, pe nume Bull Thompson. Se pare că Vance a ajuns la el și i-a oferit ceva ce el își dorea. Tipul nu avea nimic de pierdut.

- Bietul Terry, comentă Emma, iar Con îl surprinse pe Luke, uitîndu-se atent la ea.

- Voi doi puteți să plecați, le zise Con. Nu se mai întîmplă nimic aici.

- Sîntem și noi implicați pînă se va termina, Danfield. E mai bine dacă ne ajutăm între noi.

- Ai dreptate. Nu vreau să i se întîmple ceva Emmei. Destul au suferit April și Ginny. Vă anunț eu dacă am noutăți.

Brodie și Emma au plecat, iar Con rămase pe holul secției chirurgie. Poate că Garcia îi va surprinde și își va reveni. Poate că le va da și numele informatorului.

Con se simțea frustrat, dar nu avea ce să facă, dacă lucrurile mergeau astfel.

Ploaia se pornise de-a binelea, cînd Luke și Emma au

ieşit în parcarea din incinta spitalului.

Mobilul lui Luke semnaliză primirea unui sms, iar el îl citi: **Am noutăţi. Sună-mă cînd poţi. Sadie.** Îi arătă Emmei mesajul.

- Oare ce o fi aflat, zise Emma.

- Să mergem să aflăm. Oricum trebuie să pregătim următoarea mişcare.

Din păcate, atacul asupra lui Garcia îi ţinea acum pe loc.

Cînd ajunse la maşină, o verifică pe toate părţile, chiar şi pe dedesubt, ca să fie sigur că vor ajunge teferi la destinaţie.

Satisfăcut că erau în siguranţă, o invită pe Emma să urce, apoi urcă şi el şi au plecat spre biroul lui. În parcare nu văzu maşina lui Ethan şi se gîndea că poate îi va telefona, ca să-i transmită noutăţile. Îl văzu pe puştiul vecinilor mergînd pe bicicletă prin parcare şi îl opri.

- Hei, Beau! Ai cîteva minute?

- Sigur, zise puştiul şi veni imediat. Care-i treaba?

- Ea este Emma, o prezentă Luke.

- Salut, Emma.

- Salut, Beau.

- Ai de la mine zece dolari dacă stai cu ochii pe Fordul meu pînă ne întoarcem, îi spuse Luke. Nu stăm mult.

- Sigur, nici o problemă.

- Dacă vezi pe cineva dînd tîrcoale maşinii, vino să mă chemi. Să nu spui nimic. Să nu vorbeşti cu individul. Bine?

- Bine. Sigur.

Au plecat spre intrarea în clădire şi Emma ceru lămuriri:

- Crezi că ne-a urmărit cineva pînă aici?

- Nu. M-am uitat tot timpul, dar poate au pe cineva care urmăreşte ce se întîmplă la birou şi nu vreau să mai riscăm nimic. O bombă e prea mult.

Cînd au intrat nici unul dintre băieţi nu era prezent. Munca unui detectiv particular se desfăşoară în afara biroului.

- Aveţi o secundă? îl strigă Ian pe Luke, cînd i-a văzut intrînd pe amîndoi.

- Sigur. Luke şi Emma s-au dus direct la biroul din lemn masiv al lui Ian.

- Am trecut în revistă actele de proprietate ale companiei Allied Shipping, pe care mi le-a furnizat Sadie şi am dat peste vreo nouăzeci de nume în total.

- Şi ai avut noroc? întrebă Luke.

- Dacă socoteşti că jumătate sînt morţi şi-i elimini pe cei care nu există, nu mai rămîn chiar atît de mulţi. Am recunoscut un tip: Toby Reeves. Tobias Reeves a intrat la închisoare pentru jaf armat în două mii trei. Eu l-am arestat. La vremea aceea Ian lucrase la poliţia din Seattle. Acum întoarse monitorul şi-i arătă lui Luke fotografia lui Reeve, un tip urît şi uriaş, cu nasul plat şi tenul ciupit de vărsat. la vremea aceea nu auzisem de Rudolph Vance, spuse Ian. Dar îl cunosc pe Toby Reeves. Şi-ar vinde-o şi pe maică-sa pentru un preţ potrivit.

- Crezi că există o egătură între Reeves şi Vance?

- Într-un fel poate că da. Tocmai voiam să-i dau informaţia lui Sadie, să vedem dacă scoate ceva din ea.

- Păi atunci hai să vedem ce-i cu Tobias Reeves ăsta, zise Luke. Merg să-i spun eu.

- Mersi, Ian.

- Cum a mers întîlnirea cu Garcia? întrebă el. Ţi-a spus ceva?

- Practic a recunoscut că lucrează pentru Vance. Nu vrea să ne dea numele informatorului pînă nu cădem la învoială. Cît am vorbit noi cu el, cineva a decis să-i închidă gura. Garcia este la chirurgie şi medicul spune că nu ştie dacă scapă.

- De unde crezi că a aflat Vance că noi am mers să discutăm cu el? îl întrebă Emma pe Luke.

- Nu cred că ştia, cred doar că Vance a încercat să pună cap la cap povestea. Garcia avea informaţia pe care Vance nu dorea să o comunice. E foarte simplu.

Cînd sună mobilul lui Ian, Luke decise să urce la Sadie. Ca de obicei, ea era la computer, scria ceva.

- Am primit mesajul tău, dragă, zise Luke. Ce ai pentru noi?

- Am găsit programul de intrări şi ieşiri din port ale navelor firmei Allied. Flota are patru: *Vagabond, Monarch, Argonaut şi Westwind.* Nu am confirmarea că firma este a lui Vance.

-Ian a găsit ceva despre un tip, Tobias Reeves, care se află pe lista numelor de proprietari Allied. Ian crede că este un om de paie pentru Vance într-o corporaţie de la Allied. Ian îţi trimite informaţia.

- Voi avea grijă de ea.

- Aşadar, ce-i cu navele Allied? întrebă Emma. Cînd vor sosi?

Sadie întoarse ecranul, pentru ca Emma să poată citi orarul navelor.

- Vagabond vine la sfîrşitul săptămînii. Crezi că ar putea avea la bord oameni traficaţi?

- Kelso spunea că Vance s-a întors în Seattle ca să încheie o afacere cu Yakuza, spuse Luke. Pun pariu că *Vagabond* este nava care ne trebuie. Vance este aici ca să se asigure că nava soseşte cu încărcătura întreagă.

- Din păcate, nu avem dovezi, spuse Emma.

- Douăsprezece mii de containere sînt pe nava aceea, le spuse Sadie, arătîndu-le pe ecran cîteva pagini din lista cu încărcătura navei. Nu va fi prea uşor să găsim unul – sau poate mai multe – care este plin cu oameni.

- Luke, trebuie să le găsim, zise Emma. Trebuie să le găsim înaintea lui Vance.

Luke ştia foarte bine în ce condiţii călătoreau şi cît sufereau bieţii oameni, precum şi ce li se va întîmpla după sosire. Vance sau Yakuza îi vor obliga să se prostitueze, sau îi vor vinde contra unor asigurări, celui care oferă mai mult.

- Îi vom găsi, iubito. Simt eu asta. Ne apropiem deja.

Luke simţea miros de sînge şi în atare circumstanţe devenea foarte atent. Din păcate, cu cît se apropiau mai mult, cu atît mai mare era pericolul.

Se uită spre Emma şi îşi înfrînă imboldul de a o săruta pătimaş. Dacă i se va întîmpla ceva, el nu şi-ar ierta-o. Dacă va fi el vinovat pentru ceva rău? Pînă la Emma lucrase singur. Dacă i se întîmpla ceva...

Îşi aminti de zilele din Forţele Speciale, cînd a pierdut prieteni şi tovarăşi dragi, pe care-i considera fraţi de sînge.

Ştia ce înseamnă să pierzi o persoană la care ţii. Pe vremea aceea ştia cum să facă faţă, fiindcă era slujba lui. Acceptau moartea încă de cînd se înrolau şi o priveau neputincioşi.

Cu Emma era altceva. Inteligenţa ei, hotărîrea şi curajul îi cîştigaseră respectul. Grija ei pentru el şi afecţiunea au ocupat un loc în sufletul lui. Nu ştia ce ar face, dacă Emma ar păţi ceva.

Era prea apropiat de Emma şi îşi pierdea obiectivitatea. Trebuia să-şi recapete autocontrolul. Avea nevoie de puţin spaţiu între el şi ea. dar cum Yakuza şi Vance le suflau în ceafă, nu putea să o lase o clipă singură. Luke se întări cum putea. Trebuia să-l găsească pe Vance şi să-şi reia viaţa. Se ruga să se întîmple o minune şi să se termine totul cu bine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Luke era destul de tăcut cînd au plecat de la sediul BOSS. Inc. Emma ajunsese să-i cunoască toanele şi mai ales momentul cînd el se simţea prea încolţit. El i-a spus că toanele lui erau rezultatul unor întîmplări nefericite din trecutul lui. Poate că moartea mamie lui l-a afectat, se gîndea Emma.

Se temea pentru ea, iar Emma credea că el chiar ar pune punct relaţiei acum, dacă nu s-ar fi simţit obligat să o protejeze. Şi ea simţea la fel. Şi ea ar fi fugit de sentimentele pentru Luke, dacă ar fi putut şi dacă nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui, ca să pună mîna pe Vance.

Mai mult de atît, Luke era un erou. Emma refuza să-l abandoneze, findcă Luke merita să fie iubit, iar ea putea să-i ofere acea iubire, dacă el o lăsa.

Se uită în parcare şi văzu venind un Jeep negru, care opri, iar din el coborî Ethan. Veni repede spre ei.

- Care-i treaba? îl întrebă Luke.

- Amn vorbit cu detectivul Hoover şi mi-a arătat cîteva imagini de pe camere, la momentul exploziei bombei. A fost cineva din Yakuza, Luke.

- Eşti sigur?

- Nu i-am văzut faţa; a fost foarte atent, dar avea

tatuaje şi la o privire de aproape, erau vizibile pe încheieturile mîinilor şi pe gît. Păreau de sorginte asiatică, distincte. Trebuie să fi fost din Yakuza.

- Nu ştiu dacă este o veste bună sau rea, spuse Luke. Poate era mai uşor dacă tipul lucra pentru Vance. Trebuie să vorbesc cu Masaki.

- Cu ce mai pot să vă ajut?

- Te anunţ eu.

Ethan plecă spre clădire. Emma şi Luke se uitau la Beau, care dădea ture maşinii lui.

- Nu am văzut pe nimeni, le spuse băiatul.

- Mersi, Beau, spuse Luke şi-i dădu zece dolari.

- Lucraţi la un caz sau altceva? întrebă adolescentul.

- Sau altceva, răspunse Luke zîmbind.

- Beton, spuse adolescentul fascinat. Se urcă pe bicicletă şi plecă în treaba lui.

- Trebuie să dau un telefon, spuse Luke după ce s-au urcat în Bronco. Vreau să aud ce are de spus Masaki despre autorul exploziei.

- Crezi că va recunoaşte că a fost unul de-ai lui.

- Habar n-am, dar poate ce nu ne va spune ne va da răspunsul pe care-l căutăm.

- Poţi să pui pe speaker? Emma voia să audă tonul vocii lui Masaki, în speranţa ca va traduce mesajul.

- Sigur. Luke formă numărul şi aşteptă să răspundă recepţia.

- Sînt Luke Brodie. Vreau să vorbesc cu Ryan Masaki.

- Domnule Brodie. Domnul Masaki a lăsat vorbă că

aţi putea suna. Vă dau legătura imediat. Sună de două ori, apoi Masaki răspunse.

- Domnule Brodie. Am tot încercat să dau de dumneata. Din păcate, se pare că ai telefonul închis. Apelurile au intrat direct în mesageria vocală.

- O precauţie nefericită, dar necesară, după ce vezi cum cineva încearcă să te omoare.

- Da, despre asta...îmi dau seama că aţi pus pe speaker. Presupun că prietena dumitale ascultă.

- Exact, zise Luke.

- Am sunat să vă anunţ că problema pe care aţi menţionat-o a fost rezolvată.

- L-aţi găsit pe cel care a pus bomba? întrebă el.

- Corect. Omul a fost corijat sever. Pedeapsa va fi mai aprigă, dacă va desconsidera ordinele pe care i le-am dat. Vă asigur că nu vă va mai deranja.

- Dar cum rămîne cu ceilalţi membri ai organizaţieei dumneavoastră, care pot fi o ameninţare?

- Ei sînt o ameninţare doar atîta timp cît sînt aliniaţi cu omul pe care-l căutaţi, Rudolph Vance.

- Asta înseamnă că amîndoi avem motive să dorim să ne ocupăm de el.

- Aşa se pare. Există o vorbă...duşmanul duşmanului meu este prietenul meu.

- Cunosc vorba, spuse Luke.

- Acest om, Rudolp Vance are şerpi în loc de inimă. Amîndoi vom dormi mai liniştiţi cînd el va părăsi acest pămînt.

Luke nu răspunse. Emma nu rată privirea dură din

ochii lui, din care deducea că nu l-ar deranja să-l trimită el pe Vance pe altă lume.

- Dacă vreți să dați de mine, sunați la biroul nostru, spuse Luke. Numărul este tot pe cartea de vizită pe care am lăsat-o la dumneavoastră. La birou cineva îmi va transmite mesajul.

- Cum doriți. Succes la vînătoare, Luke Brodie. Masaki închise.

- Ce părere ai? îl întrebă Emma.

- Cred că Masaki trăiește după un alt set de reguli, dar în acești parametri el este un bărbat de onoare.

- Așadar crezi că sîntem în siguranță, vis-a-vis de Yakuza?

- Nu. Nu, dacă ne referim la facțiunea din liga lui Vance, mai ales pînă nu se încheie asocierea.

Ploaia care începuse s-a întețit în ora pe care au petrecut-o pe drum, spre cabană.

- O să fac focul, spuse Luke de îndată ce au intrat și și-au scos canadienele, apoi le-au agățat pe cuier. Aici se încălzește foarte repede.

Emma se simțea foarte obosită.

- De-abia aștept să mă ghemuiesc lîngă tine pe canapea și să mă relaxez.

- Da, și eu. A fost o zi oribilă.

Luke se duse imediat să aprindă focul iar Emma îi urmărea cu interes fiecare mișcare, mai ales fiindcă îi vedea spatele musculos, dar și posteriorul încordat din cauza poziției. Cînd îi văzu fesierii încordați, chiar se

simţi pătrunsă de scînteia pasiunii, exact cum flăcările prindeau viaţă şi încingeau buştenii în vatra şemineului.

El îi surprinse privirea şi rămase nemişcat, înţelegînd imediat la ce se gîndeşte.

- Se încălzeşte foarte repede în cameră, spuse el calm.

Se aşeză alături de ea şi o trase aproape, ca să o simtă. Mobilul lui Luke sună.

- E Sadie, spuse el. Alo, draga mea, care-i treaba?

- Am găsit ceva.

- Pun pe speaker, ca să audă şi Emma. Dă-i drumul.

- Tobias Reeves a fost coleg de celulă cu Rudolph Vance într-un centru de detenţie pentru minori, în urmă cu mulţi ani. Dosarul este de pe vremea cînd erau amîndoi minori. Cred că nu s-a gîndit vreodată că va face legătura cineva.

Aşadar Sadie a pătruns în dosarele clasificate ale lui Vance. Nici nu era de mirare, căci la BOSS, Inc acesta nu era considerat un delict.

- Extraordinară treabă, scumpo. Acum ştim sigur că Allied Shipping este compania lui Vance – cel puţin aproape sigur.

- Asta înseamnă că transportul care soseşte în port la sfîrşitul săptămînii este cel pe care-l aşteaptă Vance, spuse Emma.

- E sigur un transport de contrabandă, comentă Luke. Trebuie doar să reducem cele douăsprezece mii de containere la unul sau două.

- Da, o treabă foarte uşoară, zise ironic Sadie. Dacă pot să vă ajut cu ceva, să mă anunţaţi. Apelul se încheie.

- Ne gîndim noi la ceva, spuse Luke. Între timp...Luke o strînse la piept şi din cînd în cînt o dezmierda cu o sărutare pe ceafă; nu se grăbeau deloc. Mai ales după ziua grea pe care au avut-o.

Se relaxau în faţa focului din şemineu şi mobilul sună din nou. Luke oftă şi răspunse. Ştiau amîndoi că era un apel important. Nu-i cunoşteau mulţi numărul.

- Brodie, răspunse el.

- Con Danfield. Garcia a trecut cu bine prin operaţie. Este conştient doar din cînd în cînd. Întreabă de tine şi spune că doar cu tine vrea să discute.

- Plec acum. Emma este cu mine. Ajungem cît de repede putem.

- Vă aştept.

- Era Danfield, Garcia nu vrea să discute decît cu mine. Trebuie să plec. Cred că eşti în siguranţă aici, dar...

- Nici vorbă, protestă ea.

- Nu m-am gîndit că vei rămîne. Sîntem amîndoi obosiţi, dar cu puţin noroc, va merita efortul. Poate că în sfîrşit dăm de o pistă.

- Mă bucur că Terry va scăpa, spuse Emma.

- Să sperăm că are informaţia care ne trebuie.

Cînd au ajuns la terapie intensivă, pe culoarul lung al Centrului Medical Virginia Mason era un du-te vino continuu. Brancardieri grăbiţi împingeau paturi cu pacienţi operaţi, asistente medicale alergau cu pungi de sînge perfuzabil şi alte materiale medicale, iar în aer plutea un miros pregnant de alcool şi iod.

Luke, Emma şi Conner Danfield se grăbeau spre o rezervă.

- Pe aici, îi îndrumă o asistentă, care deschise uşile batante spre unitatea de terapie intensivă. Emma îl zări pe Terry Garcia întins pe un pat, conectat la aparate şi cu tot felul de tuburi ieşindu-i din nas şi vene. I se monitorizau bătăile inimii.

Emma îşi încetini mersul; amintiri oribile, cu Ginny în acelaşi loc, după ce fusese violată de Rudy Vance erau greu de suportat. Trecuseră doar două săptămîni de atunci, dar mintea îi era la fel de perturbată de groază şi teamă, mai ales după ce a văzut cadavrul bietei Eleanor Harris pe jos, într-o baltă de sînge.

- Te simţi bine, Em? întrebă Luke, văzînd-o albă la faţă.

- Scuze, da, sînt bine. Doar că...nu-mi plac spitalele.

- Nici mie.

S-au apropiat de patul lui Terry, iar Emmei i se făcu milă de tînărul hispanic, acum complet alb la faţă şi cu tegumentele livide, după pierderea masivă de sînge.

- Terry...şopti Luke aproape de urechea lui. Terry, mă auzi? Sînt Luke Brodie.

Garcia avea un ochi vînăt şi umflat. Buzele îi erau roşii-vineţii şi foarte inflamate. Deschise uşor ochiul neafectat.

Arăta atît se singur încît ţi se făcea milă să te uiţi la el. Emma îl strînse uşor de mînă. Cînd întoarse capul spre ea, lui Terry i se scurse o lacrimă pe obraz.

- Vrei să...mă ajuţi? întrebă el cu glas stins.

Ea ar fi vrut să spună da. Îl compătimea pe bietul băiat. Căuta răspunsul în ochii lui Luke.

- Te vom ajuta, Terry, zise Luke. El este agent special FBI Conner Danfield. Am încredere că va face exact ce a promis. Ne trebuie numele, apoi agentul Danfield va avea grijă să fii în siguranţă.

- Îmi...dai cuvîntul? zise Terry cu ochii lipiţi de Luke.

- Da, promit, spuse Luke impresionat.

Danfield veni mai aproape de patul lui Terry.

- Numele, Garcia. Dă-ne numele, apoi eşti liber.

Cu greu reuşi Terry să rostească singurul cuvînt, pentru care îşi adună toată forţa pe care o mai avea.

- ...Ryman, şopti el.

Con se arătă foarte surprins, aşa că insistă:

- Ryman? Este numele de familie?

Terry dădu din cap.

- Care este numele mic?

- Richard, zise cu greu Garcia.

- Richard Ryman. Eşti sigur că el este omul?

- Lucrează...pentru...Vance, spuse sfîrşit Terry.

- Dacă ai spus adevărul, nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru nimic, îl încurajă Con. Dacă nu... Lăsă fraza neterminată, iar Terry mai spuse cu o ultimă sforţare:

- Adevărul...

Chiar cînd asistenta intră, Terry închise ochiul nevătămat.

- Mă scuzaţi, trebuie să plecaţi acum, le spuse ea. Domnul Garcia trebuie să se odihnească.

În drum spre lifturi Con dădea deja telefoane şi urla

ordine, iar Emma îl ţinea de mînă pe Luke.

- Vreau zece oameni la casa de siguranţă. Acum. Vreau să-l reţinem pe Rick Ryman. Nu pleacă nimeni pînă nu ajung eu acolo.

- Richard Ryman, repeta Luke în drum spre maşină. Ce ştii despre el?

- *Rick*, noi aşa îi spunem. Mi se părea un agent valoros, şi bun prieten. Rick este nebun după costume scumpe, conduce un Caddy nou în fiecare an. Soţia lui are o sluijbă bună, nu au copii şi mă gîndeam că de aceea îşi permit totul. Acum ştiu cum îşi suplimenta veniturile.

- De unde face rost de informaţii? întrebă Luke.

Emma remarcă la Con pumnul strîns şi o grimasă ciudată.

- Tipul este în grupul operativ.

- Doar nu vrei să spui că este unul din agenţii care asigură protecţia casei? întrbeă Luke alarmat.

Conner deschise portiera.

- Exact asta vreau să spun. Danfield se urcă la volan, trînti portiera şi demară în grabă.

Luke şi Emma au luat-o la fugă spre Bronco.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Noaptea era cufundată în ceaţă, iar întunericul era de nepătruns. Nici urmă de lună pe cer, doar o lumină sus, la fereastra camerei lui Ginny. Prin perdele se distingea mişcarea trupului ei firav.

Era atît de aproape, încît chiar îşi imagina aroma dulce a pielii ei, precum şi părul ei şaten, mătăsos, între degetele lui. Atît de aproape, dar departe şi oamenii legii nici nu-şi dădeau seama că el era acolo.

Era timpul să o ia cu el. Peste trei zile va veni şi transportul. După ce Fujita şi Hirada vor accepta termenii înţelegerii lor, el va părăsi ţara. Va închiria un avion particular, care-l va duce pe el, dar şi pe Ginny departe, spre o viaţă nouă.

Poate în Brazilia, se gîndi el. Făcuse cîteva călătorii de afaceri acolo şi clima era plăcută. Va trebui să o drogheze – doar o dată – ca să fie sigur că va coopera, dar după ce vor fi în siguranţă şi departe, îşi va începe preludiul seducţiei. De data aceasta va face totul cum trebuie, o va copleşi, ca să-i cîştige afecţiunea; îi va cumpăra bijuterii şi alte nimicuri scumpe, haine sau lucruri pe care şi le doresc tinerele. Cu timpul îl va ierta şi îi va trece cu vederea comportamentul dur. Va înţelege

cît de profunde sînt sentimentele lui pentru ea.

Cu timpul va fi complet a lui.

Se uită spre casă, aşteptă să se stingă lumina, dar ştia că are un cățel cu ea. Cîinele era cheia. Se gîndise el şi la asta. Ginny ducea cățelul în curte în fiecare seară. El va pătrunde pe poarta din spate şi se va ascunde în tufişuri, apoi va fi pregătit cînd ea va trece pe acolo. Puțin cloroform pe o batistă lipită pe gura ei o va ameți.

Informatorul lui va fi de serviciu în noaptea cu pricina. El se va uita în altă direcție. Pentru orice eventualitate, Rudy va lua cu el doi oameni, deşi nu credea că va fi nevoie. În cîteva minute va ajunge departe, iar Ginny va fi a lui.

Tocmai voia să iasă din ascunzătoare, cînd zări maşinile, multe, apropiindu-se şi oprind chiar în fața casei. S-au deschis portierele, iar din maşini au țîşnit mulți ofițeri. Rudy îşi ținu respirația. *FBI.*

Se ascunse din nou şi urmări agenții care o luau la fugă prin lateral, spre curtea din spate, iar alții în față. Au intrat cîțiva, dar cei mai mulți au rămas afară, în jurul casei. Rudy rămase nemişcat, încordat şi furios, urmărind cum planurile lui sînt distruse.

Era clar şi pentru un şcolar că FBI-ul descoperise identitatea informatorului, Richard Ryman, iar acum o mutau pe Ginny într-o locație nouă. Nu trebuia să fii un geniu, ca să-ți dai seama că el o s-o găsească şi de data aceasta.

Valuri de furie îl bîntuiau. Crezuse că terminase definitiv cu Garcia. Ca de obicei, speranțele lui nu au fost

atinse de idioții care lucrau pentru el. Acum trebuia să plece. Deși a fost atent, trebuia să dispară, ca să nu i se descopere nici o urmă.

Chiar cînd pleca, văzu altă mașină apropiindu-se. Știa al cui e Fordul Bronco și mintea i se întunecă de furie.

Brodie. Mereu era Brodie. Omul ăsta era ca o duhoare care te urmărește pretutindeni. Ar fi trebuit să fie lichidat și Brodie pînă acum, ca și femeia. Alt eșec.

Va avea grijă singur de problemă. Doar era puternic. Putea aduna o mică armată pe nepregătite. Va începe asta chiar acum. Își va aduna oamenii și va pune pe cineva să afle unde a fost dusă Ginny. Ea va fi a lui, așa cum și-a propus.

Între timp va avea grijă de Luke Brodie.

Se strecură tiptil spre mașina Lincoln neagră, cu care venise, parcată la două străzi mai sus; șoferul îl aștepta.

Cînd ajunse la ea, urcă și ordonă:

- Dă-i drumul.

- Ne întoarcem la han, domnule?

- Da. Și nu pierde timpul. Am multă treabă. Rudy chiar avea multă treabă. Primul pe care-l sună era Grady Kelso. Se mînie, fiindcă acesta nu răspunse. Nu contează. Kelso era doar unul din executanții lui. Rudy formă și alte numere.

- Nu-mi vine să cred. Crezi că eu sînt informatorul? zise Rick Ryman, așezat pe canapea, cu mîinile încătușate la spate. Ryman era de serviciu în această seară împreună cu o colegă a sa, Janine Whitelaw; Con avea mare

încredere în amîndoi. Janine era tulburată, iar Con nu putea să o condamne.

Datorită anilor îndelungi de antrenamente, se abţinu să nu-i tragă un pumn în faţă lui Rick Ryman.

- Con? De cîţi ani sîntem noi prieteni? întrebă Ryman, jucînd acelaşi rol. Mă cunoşti. Doar nu crezi că...

- Termină cu prostiile, Rick. În clipa cînd numele tău a ieşit din gura lui Garcia, am ştiut că era vorba de tine. Cariera ta în FBI s-a încheiat. Nu vei mai conduce un Cadillac ultimul model şi nici nu vei mai umbla în costume de mii de dolari. Îţi vei petrece restul vieţii în închisoare.

- Nu-mi vine să cred, repeta Ryman, clătinînd din cap, de parcă el era victima.

- Chiar vrei să continui şarada asta? Chiar ai de gînd să stai şi să faci pe nevinovatul, pînă ce vom căuta prin conturile tale bancare? Nu crezi că vom găsi băncile unde ai depozitele făcute nu cu banii din salariu, ci pe care le-ai primit de la Rudolph Vance?

Rayman se făcuse pămîntiu la faţă.

- Spune adevărul şi te voi ajuta cît de mult voi putea. Numai că fă-o acum, Rick, cît mai poţi să te ajuţi. Dacă mai aştepţi, va fi prea tîrziu.

Ryman îşi lăsă capul în jos. Casa era plină cu agenţi care intrau şi ieşeau. Ginny era sus cu April şi Emma. Brodie stătea rezemat de perete. Părea calm. Prea calm. Con recunoscu furia care-i mocnea în suflet.

L-ar fi rugat pe Luke să plece de acolo însă el îşi cîştigase aceste cîteva minute cu Ryman. Iar Brodie era

extrem de inteligent şi îl vîna pe Vance de cîteva săptămîni. Ştia totul despre el, trecutul, obiceiurile şi intenţiile lui.

- E singura ta ocazie, Rick, spuse Con.

Ryman se ridică şifonat de pe canapea; broboane de sudoare i se scurgeau de pe frunte. Îi privi pe cei din cameră, fiindcă lucrase cu ei, iar apoi i-a trădat. Răsuflă greoi şi începu să le spună cum l-a cunoscut pe Rudy Vance. Un intermediar l-a contactat – nu-i ştia numele – dar omul a zis că va plăti pentru informaţii sume foarte mari.

- Mi-a dat un număr. Eu am sunat şi i-am livrat informaţiile. În schimb mi-a dat o adresă, iar acolo un tip mi-a dat un plic cu bani mulţi. Rick recunoscu: ştia că informaţia era pentru Vance. Omul de contact i-a spus că după aceste shimburi de informaţii/bani, el va fi asigurat financiar şi rolul lui se va încheia.

- Vance avea oameni care supraveghează casa?

- Nu ştiu. Nu cred. Nu am văzut pe nimeni.

- Ştiai că este vorba de Vance? veni Luke spre Ryman. Ţi-a dat prin cap că ajuţi un cretin bolnav mintal să molesteze o copilă?

- Uşurel, îl avertiză Con.

- La vremea aceea nu am văzut acest aspect. Mai tîrziu mi-am dat seama că eram amestecat pînă peste cap. Nu ştiam cum să scap.

- I-ai dat lui Vance locaţia din Colorado?

El dădu din cap afirmativ.

- Iar acum ştie unde este fata?

- Ştie.

- Este o minune că pînă acum nu s-a gîndit cum să pună mîna pe ea, sări Con, enervat la culme. E chiar o minune! Scoteţi-l de aici! urlă spre colegi. Nu mai suport să-i văd mutra.

Doi agenţi l-au luat pe Ryman şi au ieşit cu el.

- Stai puţin, zise Luke către Con. Am o idee.

Con le făcu semn oamenilor să se oprească.

- Bine. Se apropie mult de Luke şi au vorbit în şoaptă.

- Ryman e terminat, zise Luke. E clar, dar poate că poţi să te foloseşti de el şi să-i întinzi o cursă lui Vance.

- Ascult.

- Vance o vrea pe Ginny. Dacă Ryman îi trimite un mesaj, în care îi spune că o muţi pe Ginny la o locaţie nouă, să zicem peste vreo două zile, poate că va veni după ea. Iar cînd el va ajunge aici, April şi Ginny vor fi demult plecate.

- Dar băieţii de la FBI nu vor fi, zise Con.

- Ştiu că Vance are mulţi oameni la dispoziţie şi s-ar putea să vină direct în capcana ta.

- Sper că aşa va fi, zise Con anticipînd. Vom fi pregătiţi. Avem nevoie de o zi pentru pregătiri şi trimis mesajul lui Vance. Dacă muşcă, va merita. Aduceţi-l pe Ryman în bucătărie. Eu şi *Richard* avem de vorbit.

Emma era în camera lui Ginny; o ţinea de mînă.

- O să-l prindem, scumpo. L-au găsit pe omul care i-a dat adresa voastră din Denver. Vă vor muta pe amîndouă din nou şi acum nimeni nu-i va mai spune unde sînteţi.

Agentul Ryman este arestat.

- Mătușa ta are dreptate, draga mea, spuse April. De data asta ne vom muta și totul va fi bine.

Ginny făcu ochii mari și începu să plîngă.

- Ne-a găsit în Denver. Ne-a găsit aici. Nu vom fi în siguranță nicăieri – pînă nu va fi mort! Se întoarse cu spatele și se prăbuși pe pat, după care începu să plîngă cu sughițuri.

Emma se gîndea cît de nemernic era Rudolph Vance, care o violase o dată, apoi a revenit să o violeze din nou și a ucis-o pe biata Eleanor Harris. Se gîndi cum a avut curajul să-și folosească puterea ca să ajungă în inima FBI-ului, prin care a găsit-o pe Ginny aici, în Seattle, astfel că ea și April vor trebui să fugă din nou din calea lui.

Ginny avea dreptate. Poate că îl vor găsi Con Danfield și oamenii lui, dar cu un avocat puternic, așa cum a mai făcut-o, va scăpa din nou de brațul legii. Atîta timp cît Rudolph Vance era în viață, Ginny nu era în siguranță.

- Vom găsi noi o soluție, îi spuse ea nepoatei, mîngîind-o pe spate.

Emma a știut de la început ce are de făcut. Trebuia să-l găsească pe Vance înaintea FBI-ului.

Trebuia să știe odată pentru totdeauna că Ginny este protejată.

Pe la patru dimineața s-au întors la cabană. Luke văzu că Emma era epuizată. Refăcu focul, apoi s-au culcat îmbrățișați și s-au trezit de-abia a doua zi dimineața.

La micul dejun Luke şi Emma stăteau la masa din bucătărie; soarele răzbătea prin fereastră. Au găsit în cămară o cutie de carne la conservă, iar Emma a desfăcut-o şi a tăiat cîteva felii, pe care le-a prăjit şi le-a pus pe o farfurie, cu garnitură de piersici conservate, apoi a făcut cafea, iar Luke a fost foarte mulţumit de bucatele pregătite.

- Cred că deja le-au mutat pe April şi Ginny, spuse Emma. Danfield mi-a promis că voi mai vorbi cu ele o dată, după ce se vor stabili. E foarte îngrijorat pentru Ginny – ea este extrem de speriată, Luke.

- Îl vor prinde, scumpa mea. Planul va funcţiona perfect.

- Nu ştiu. Vance are destui bani cît să mituiască iar pe toată lumnea şi să scape, iar April şi Ginny vor trebui să fugă de Vance toată viaţa şi să se uite peste umăr după el. Nu pot permite să se întîmple aşa ceva.

Glasul ei hotărît şi vehemenţa cu care vorbea erau cu totul noi, iar Luke nu o auzise vorbind aşa niciodată.

- La ce te gîndeşti, Emma? Doar nu-ţi trece prin minte să-l omori pe tip?

- Luke, să nu mă întrebi aşa ceva. S-ar putea să nu-ţi placă răspunsul.

- Isuse! Luke se ridică de pe scaun şi veni la ea, o ridică şi o cuprinse de umeri, silind-o să-l privească în faţă. Nu ştii ce face crima dintr-un om. Nu eşti făcută pentru asta! Crezi că nu te-am văzut cu ticălosul de Garcia? Cum îl ţineai de mînă? Crezi că nu văd ce inimă blîndă ai?

- Nu contează. Dacă aş avea ocazia, aş face-o, doar ca să le salvez pe ele.

- Nici nu ştim unde este.

- Vom afla.

- Emma, vrei să renunţi la viaţa ta? dacă-l omori, faci puşcărie.

- Nu şi dacă va fi legitimă apărare.

- Ăsta e planul tău? Îl atragi pe Vance, îl omori şi faci să pară autoapărare? Asta ai pus la cale de la bun început?

- Da.

Luke simţi că arde de mînie. Emma nu înţelegea cum o va bîntui omorîrea lui Vance. Luke ştia. El făcea faţă demonilor lui, care-l stăpîneau. Totuşi, făcuse multe ca să se schimbe. O privea pe Emma şi ştia că mai are de plătit un preţ.

- Uite ce. Dacă-l vrei mort pe Vance, îl omor eu în locul tău.

- Nu, Luke. Nu se poate. pentru mine e altceva. Eu o fac pentru a-mi proteja familia.

- O faci pentru a-ţi proteja familia, Emma? Ei bine, eu o fac pentru ca să te protejez pe *tine*.

Se lăsă tăcerea, iar Emma se domoli. Îl sărută, iar el îi răspunse cu acelaşi sărut aprins.

- Hai să nu mai vorbim de crimă, spuse ea. Cum ai spus şi tu, nu ştim unde este Vance. Dacă va funcţiona capcana, atunci FBI-ul îl va aresta. Eu nu voi mai avea de făcut nimic.

- Exact, zise el eliberat. O să-l prindă federalii pe nemernic şi îl vor închide pentru tot restul vieţii. Pînă

atunci avem multe de făcut. Să vedem ce-i cu Allied Shipping.

- Cum aflăm asta?

- De obicei o rog pe Sadie să scotocească prin computerul ei.

- Sînt gata în cîteva minute. Planul e bun.

Şi-au luat fiecare cîte două arme, iar în acest timp Luke se gîndea la ce i-a spus Emma. Ştia cît de disperată era să-şi protejeze familia. Totuşi, nu o va lăsa să-şi ducă planul la capăt. Vorbise serios. Deşi nu avea de gînd să-l împuşte pe şobolan chiar din faţă, dacă drumurile lor se vor intersecta cumva şi va avea cea mai mică oportunitate...

Va face orice pentru ca să ştie că familia Emmei este în siguranţă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Nu le-a luat mult să ajungă din nou în oraş, de la cabană, fiindă traficul era lejer. Au ajuns la sediul BOSS. Inc, iar în parcare au văzut Toyota sport a lui Sadie.

Emma era încă obosită din ziua anterioară şi se întreba de unde vine scrîşnetul de cauciucuri din ce în ce mai strident. Patru SUV-uri negre au tras în parcare, iar cînd au oprit, din ele au coborît vreo zece bărbaţi înarmaţi cu pistoale.

- Emma! strigă Luke şi scoase pistolul semiautomat.

Emma avea la ea micul .380, pe care nu ezită să-l folosească. Ţinti şi nimeri parcă într-un atacator, apoi amîndoi au căutat să se apropie unul de celălalt, pînă ce au ajuns spate în spate, cu armele ridicate.

Erau oamenii lui Vance, nu exista îndoială. Doisprezece la număr contra doi; nu era prea optimist deznodămîntul. Emma aştepta semnalul lui Luke. Primul care ieşi în faţă era Tobias Reeves, pe care l-au recunoscut din imaginea arătată de Ian pe computerul lui. Avea o alură de boxer: masiv, mătăhălos, dar plin de muşchi şi îndesat. Ceilalţi erau de vîrste şi naţionalităţi diferite: asiatici, negri, albi şi hispanici. Clar că Vance era un angajator care oferea şanse egale indiferent de

naţionalitate.

Omul din dreapta Emmei, un asiatic, avea un tatual roşu cu negru pe gît, iar Emma zări acest detaliu, deloc lipsit de importanţă. *Yakuza*. Emma se cutremură. Era Junichi, îşi aminti ea, unul dintre cei care i-au atacat în faţa barului Golden Lily.

- Domnul Vance vrea să vă vadă, zise Reeves. Făcu semn cu capul spre SUV-ul negru cel mai apropiat, indicîndu-le să urce. Nu-i place să aştepte.

- Crezi că mergem cu tine? spuse Luke. Te afli în Bellevue, în centrul oraşului. Cineva o să vadă ce se întîmplă şi va suna la poliţie.

- Lăsaţi armele şi urcaţi în maşină, sau vă împuşcăm pe loc. Poţi să tragi şi tu, dar împreună cu femeia ta veţi fi morţi.

Luke era tensionat, iar Emma îl simţi. Cîntărind şansele, era clar că răspunsul era unul singur. La fel gîndea şi Emma.

Vance va dori răzbunare, findcă treaba devenise mult prea personală. El a provocat asta. După ce i-a făcut Eleanorei Harris pentru că a încercat să-l oprească de la viol, apoi după cum l-a omorît pe Felix Riggs fiindcă i-a divulgat secretele, era clar ce urma.

- Bine, să fie ca voi, hotărî Luke. Dar mergem amîndoi.

Reeves dădu din cap.

- Bine. Puneţi armele pe jos.

Luke lăsă pistolul pe asfalt, iar Emma făcu şi ea la fel.

Oamenii lui Vance le-au legat mîinile la spate, iar Emma s-a folosit de o şmecherie învăţată de la Booth. Cînd ţi se leagă mîinile cu fir de nylon, fă în aşa fel încît să depărtezi palmele, ca să pară încheieturile mai mari şi să rămînă un spaţiu , de care să te foloseşti ca să-ţi eliberezi legătura mai tîrziu.

Au împins-o pe bancheta din spate. Un bărbat blond urcă pe uşa cealaltă şi-i propti pistolul în coastă.

Cînd se uită la Luke, văzu că nu i-au legat picioarele. Ei nu ştiau că Luke fusese în forţele Delta, unde oamenii sînt instruiţi să doboare patru oponenţi, avînd braţele legate la spate.

Trebuia să fie pregătită, cînd Luke va da semnalul şi să fie calmă pînă atunci. Împreună aveau o şansă.

- Eşti cu mine, Em? o întrebă el, de pe bancheta din faţă.

- Pînă la capăt, spuse ea, iar maşina ţîşni din parcare.

Nu au fost legaţi la ochi. Luke se uită pe unde merg, iar acum se îndreptau spre sud, pe autostrada 405. Direcţia părea să fie insula Harbor, aşadar Luke ştia unde merg.

Vance avea compania de transporturi maritime. În zona portuară din Seattle existau multe depozite. Lui Vance nu-i păsa că Luke vede unde sînt duşi, nici că ei văd feţele celor care îi aduc acolo, inclusiv pe amicul lui, Tobias Reeves.

Vance nu intenţiona să-i lase în viaţă.

Dar Luke ştia asta din clipa cînd SUV-urile au oprit în parcare. Era imposibil să evite confruntarea. Cel puţin

nu atunci.

Era oarecum bucuros că vînătoarea se apropie de final. Nu dorea să se uite în spate, ferindu-se de Vance toată viaţa. Se uită spre cel care stătea alături de Emma. Un mătăhălos, cu pistolul lipit de coastele ei. Nu putea să facă nimic, fără ca individul să nu apese pe trăgaci.

Scenariul cel mai rău se întîmplase: Emma în mîinile lui Vance şi viaţa ei în mare pericol. Cu ea acolo, el era legat la mîini, atît la propriu, cît şi la figurat. Singur ar fi putut găsi o cale să-i anihileze pe Vance, dar şi pe băieţii lui, dar nu putea risca viaţa Emmei.

De asta nu lucra cu parteneri. Nu voia ca partenerul să moară. Mai ales că era vorba de Emma.

Se gîndea la tot felul de scenarii. Va trebui să joace cu cărţile pe care le avea în mînă acum. Noroc că Emma îl cunoştea deja destul de bine şi el avea încredere în ea. Îşi intuiau unul altuia reacţiile şi mişcările şi se puteau sincroniza, fapt care-i ajuta enorm.

Conta pe ea că va face exact ce trebuie, la momentul potrivit.

Făcu rapid socoteala şi constată că mai erau acum opt oameni, fiindcă o maşină nu mai apărea în spate. Dacă totul mergea bine, se putea descurca şi cu opt. *Doar că niciodată nu era aşa*. Dacă-i mai aşteptau cîţiva acolo unde mergeau?

Cu cîteva mişcări la spate, răsucindu-şi discret mîinile şi ignorînd plasticul care-i tăia pielea, reuşi să se elibereze. Băieţii lui Vance erau duri pe stradă, dar nu erau suficient instruiţi, aşa cum era el. Nu însemna că nu sînt

periculoşi.

Maşina rula pe un drum paralel cu linia oceanului. Se vedea în depărtare o navă care se îndrepta spre strîmtoarea Juan de Fuca, apoi spre ocean.

Cîteva minute mai tîrziu au ajuns în faţa unei clădiri metalice uriaşe, unde un mustăcios nenorocit a deschis portiera şi le-a îndreptat o armă spre cap. Au coborît şi ceilalţi din celelalte maşini, inclusiv Junichi, din Yakuza.

Din toţi cei prezenţi doar cinci i-au însoţit, relaxaţi acum, că ei doi erau în custodia lor neajutoraţi – aşa credeau ei.

Se uită spre Emma, văzu că erau pe aceeaşi lungime de undă, dădu din cap scurt şi trecu la fapte, răsucindu-se ca să-i dea peste armă celui mai apropiat, care căzu la pămînt. Începu să împartă pumni, căci nu mai era legat, iar cu coada ochiului o văzu pe Emma. Nici ea nu mai era legată la mîini şi lovea cu tot ce avea disponibil: coate, genunchi, cap în gură, răsucire şi şut în faţă, croşeu de dreapta şi uppercut, tot tacîmul.

Cînd o văzu cum îşi îndeasă genunchiul în testiculele unuia, mai că i-a venit să zîmbească, dar nu avea timp.

Deja veneau ajutoare, dar Luke reuşise să ia din mîna unuia arma, iar acum se adăpostea din spatele uşii maşinii şi trăgea în ei. Emma era în spatele lui, ghemuită şi număra pagubele: patru erau la pămînt. Unul era doborît de ea, iar acum avea arma lui în mînă.

La naiba, erau alţi ticăloşi înăuntru, iar acum ieşeau la atac. Împuşcăturile răsunau în incinta pustie, iar ei nu se lăsau impresionaţi. Au mai căzut doi, iar atunci

împuşcăturile din partea adversă s-au mai rărit.

- Cred că ajunge, domnule Brodie, se auzi un glas cunoscut.

Luke îngheţă. Ştia că era Rudolph Vance. Ridică braţele, cu pistolul încă în mînă, aţintit spre cer. Cînd se întoarse în spate, văzu că Emma are un pistol lipit de tîmplă, iar Vance ţinea pistolul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Oricît de mulţi au căzut împuşcaţi, apăreau alţii în locul lor.

Luke primi un pumn în stomac, Emma tresări înspăimîntată, dar el nu căzu la pămînt.

- Duceţi-i înăuntru, spuse Vance şi-i aruncă lui Reeves o pereche de cătuşe metalice. Luke a fost încătuşat imediat.

Un alt bărbat o împinse pe ea spre uşă, iar Reeves se ocupa de Luke. Din pricina pumnului primit, începuse să sîngereze, iar Emma a văzut asta.

Oare cît de mult sînge va pierde? Cît de grav era rănit?

În depozit podeaua era din ciment, iar paşii lor răsunau strident.

- Ei bine, iată-ne aici, zise Vance. Emma de-abia l-a recunoscut, fiindcă era ras pe cap şi purta cercei. Purta un tricou negru pe sub sacoul în carouri şi o pereche de blugi negri. Speram că nu vom ajunge aici, îi spuse el direct Emmei. Eşti mătuşa lui Ginny. Regret amarnic să mă gîndesc la suferinţa ei, în caz că vei muri.

- De ce nu o laşi în pace pe Ginny? Ce pervers de om eşti? Este o fetiţă, atît.

- Ginny a devenit femeie. De mii de ani femeile de vîrsta ei, chiar mai tinere, sînt măritate sau se împerechează cu bărbaţi mai în vîrstă. Astea sînt legile firii. Regulile voastre nu înseamnă nimic.

- Eşti bolnav.

- Crezi că eşti mare şi tare. Eşti ca restul lor. Ginny şi cu mine sîntem suflete pereche. Ne-am născut să fim împreună. Orice ai face, nu vei schimba nimic.

- Hai să cădem la învoială, propuse Luke, ca să-i distragă atenţia lui Luke. Dă-i drumul Emmei să plece, iar eu îţi dau ce vrei.

- Ştii bine că asta nu se va întîmpla. Totuşi, promit că, dacă-mi dai informaţia care-mi trebuie, o să-i fac sfîrşitul rapid – măcar ei.

Emma simţi un ghem în stomac. Luke se încordă şi el cînd auzi asta.

- Cu mine poţi să faci ce vrei, zise Luke, dar gîndeşte-te la Ginny şi las-o pe Emma.

- O să fac exact ce doresc cu amîndoi. Îi făcu semn lui Junichi, care veni lîngă Emma şi-i înfipse ţeava pistolului în coaste. Făcu semn spre doi băieţi şi le spuse: tu şi tu – ţineţi-i braţele. Se apropie de el cel de culoare şi unul gras, cu pieptul gol şi o cicatrice deasupra buzei.

Emma începuse să vibreze de adrenalina care-i traversa corpul şi ar fi putut acţiona, mai ales că vedea cum din rana de la braţul lui Luke, cea unde avea copci, acum curgea sînge.

Vance i se adresă lui Tobias Reeves.

- Nu te opri decît cînd îţi voi spune eu.

Luke se pregătea. Cu mîinile încătușate, depărtă ușor picioarele, ca să se echilibreze și să nu cadă de la lovitura pe care Reeves i-a aplicat-o extrem de tare. Pumn după pumn, Reeves lovea în trupul lui Luke cu forța unui ciocan. Gemetele lui îi frîngeau inima Emmei.

- Dați-i drumul! strigă Emma și se strădui să scape de Junichi, dar doi o prinseră și o lipiră cu spatele de perete.

- Scoteți-o de aici! urlă Vance, iar Junichi și asiaticul chelios au tras-o într-un birou și au închis ușa.

Auzea cum nenorocitul acela cără pumni în bietul Luke. Tremura de teamă pentru el. Sîngera! Puteau să-l omoare! Trebuia să acționeze!

Se ghemuise ușor, iar cînd ridică brusc capul, îl lovi în bărbie pe Junichi, iar forța loviturii ei a făcut să se audă o trosnitură de os, apoi sîngele îi țîșni pe gură. Junichi înjură, iar cheliosul o trase, apoi o împinse pe un scaun, după care o pălmui de văzu stele verzi.

Îi bubuia capul. Junichi o privea cu ură. O trase de bluză și-i aplică un pumn în falcă; cîteva secunde Emma văzu negru în fața ochilor. Cheliosul se repezi la ea și o legă cu o sfoară de scaun.

Emma se gîndea la Luke, disperată să-l ajute. Își dădea seama cu tristețe că nu putea să facă nimic.

Luke se oțeli pentru încă o lovitură direct în stomac. Rănile deschise, de la explozie, care fuseseră prinse în copci se deschiseseră, iar acum sîngerau.

Tobias Reeves lovea în el cu atîta sete, încît durerea

aproape îi produse leşin.

- Domnule Brodie, poţi să pui capăt chinului, zise Vance. Spune-mi unde au dus-o pe Ginny a mea. Te-am văzut acasă aseară, ştii. Nu crezi asta? Am văzut aseară maşinile FBI-ului în faţa casei şi am ştiut că au descoperit numele informatorului meu şi că vor fi forţaţi să o mute iar. Azi dimineaţă, cînd agentul Ryman mi-a transmis mesajul, mi-am dat seama că este o capcană şi că Ginny fusese deja mutată.

Bine măcar că fata e teafără, se gîndea Luke.

Vance se plimba prin faţa lui şi veni cu un pistol, pe care-l ţinea în mînă neglijent. Luke aştepta să vină mai aproape de el, ca să ajungă la armă, apoi să acţioneze. Acum, cînd Emma nu era acolo, deci nu o punea în pericol, nu-i trebuiau decît cîteva secunde.

- Vreau să ştiu unde este, zise Vance, jucîndu-se cu arma, un S&W de 9 mm. Vreau să ştiu unde a dus-o FBI-ul pe Ginny a mea.

Luke clătina din cap, iar ochii umflaţi nu-i permiteau să vadă prea bine.

- Ai jucat prost, Rudy. Nu ştiu unde au dus-o pe Ginny. Nici Emma nu ştie. Noi nu sîntem pe statul FBI-ului, cum este prietenul tău, Ryman.

Reeves sări şi-i mai aplică un pumn, care-l răsturnă pe Luke. Se uita prin cameră: erau doar Vance şi Reeves, plus cei doi care-l ţineau de mîini şi un altul la uşă. Dincolo de uşă erau cei doi din Yakuza, cu Emma. Restul oamenilor erau împrăştiaţi prin depozit.

Reeves reluă seria de lovituri, iar Luke se gîndi că

trebuie să acționeze repede, altminteri nu va mai avea forța să o facă. Trebuia doar ca Vance să se mai apropie puțin.

Scuipă sînge și gîfîia de durere, iar Vance ridică mîna.

- Nu am timp pentru asta. Văd că pregătirea ta militară dă roade. Rudy vorbi cu Reeves. Nu cred că domnul Brodie ne va da informația, orice i-am face.

Făcu semn spre ușă, iar cineva o deschise. Luke o văzu pe Emma legată de un scaun, lîngă birou, cu părul răvășit și fața însîngerată. Una din brutele de lîngă ea îi pusese mîna pe masă, cu degetele răsfirate.

Junichi rîse demonic și scoase un cuțit cu lama ascuțită și lungă.

Spuse ceva în japoneză, din care Luke înțelese, fiindcă știa suficient limba.

- Nu! strigă el disperat. *O să-i tai corpul bucată cu bucată*, spusese Junichi. Nu face asta! Nu te atinge de ea! Îți spun ce vrei să știi! Îți spun eu unde au dus-o pe Ginny! Nu conta că habar n-avea. Nu conta decît să o salveze pe Emma.

Vance rîdea, iar Emma scoase un țipăt ascuțit, ca de animal înjunghiat, cînd lama coborî brusc, scîrțîind pe lemnul biroului.

- Emma! urlă Luke și se dezlănțui, atacîndu-l pe Reeves cu capul înainte, direct în falcă, astfel că-l trimise la pămînt. Se răsuci și cu piciorul îl doborî și pe cel negru din stînga lui. Apoi se repezi cu ambele mîini să-l strîngă de testicule pe cel cu cicatrice; strînse de-l lăsă fără răsuflare pe acesta. Omul urla de durere și se rostogolea

pe ciment.

Luke se folosi de cătuşele metalice, acţionînd cu ele pe post de armă letală. Vance trase, dar nu nimeri, iar Luke se repezi la cel de lîngă uşă şi-l lipi cu spatele de perete, iar acesta alunecă inconştient.

Cînd văzu mîna Emmei pe masă, într-o baltă de sînge, furia se dezlănţui fără limite. Emma îşi pierduse vîrful degetului mic.

Luke îl doborî pe cheliosul asiatic, căruia reuşi să-i ia cuţitul din mînă şi să-i taie gîtul dintr-o lovitură.

Acum îl mai avea pe Vance, care tocmai trăgea, dar Luke se feri la timp. Îl cuprinse de gît, cu mîinile încătuşate şi începu să-l sufoce. Vance mai trase o dată, dar Luke a fost mai rapid. I-a frînt gîtul cu o răsucire bruscă, iar Vance a căzut secerat.

Căută cheile cătuşelor în buzunarul lui Vance, se eliberă, luă pistolul lui Vance şi alergă spre Emma. Intenţiona să ucidă pe oricine se apropia de ea.

O luă în braţe, aşa, cu sîngele şiroindu-i din deget şi o lipi de pieptul său.

- Luke...şopti ea.

- Nu-i nimic, zise el calm. Sînt aici, cu tine, iubito. Nimeni nu-ţi va mai face vreun rău. Îşi smulse tricoul şi îi bandajă mîna, iar în spate auzea deja rafale continue. Cînd se întoarse, văzu pe un geam un Jeep Wrangler negru, apoi pe al doilea şi realiză că erau băieţii de la BOSS. Inc, acum luînd cu asalt tot ce mişca în depozit. Maşinile FBI-ului apăruseră şi ele, destul de tîrziu, iar un elicopter bîzîia pe deasupra. Ethan a venit, cu cei de la

FBI. O să fie bine.

- Dar tu? Eşti rănit...zise ea. Cît de grav eşti?

Luke nu răspunse, ci se uită pe jos şi văzu vîrful degetului retezat, îl luă şi alergă spre frigiderul de la fereastră. Găsi o cutie de cola, o luă şi lipi bucata de deget pe cutie, înfăşurînd totul cu un şervet de hîrtie, apoi veni iar la Emma.

- Sîntem aici! strigă Luke, cînd auzi forfota apropiindu-se. Nu trageţi!

Uşa se dădu de perete, iar Danfield şi oamenii lui au dat buzna, cu armele în poziţie de atac.

- Trebuie să o ducem pe Emma la spital, spuse el. I-au tăiat degetul. Dacă ajungem la timp, poate i-l vor coase la loc.

Emma scîncea de durere.

- O ducem cu helicopterul, spuse Danfield.

- Luke a fost împuşcat, spuse Emma, cu lacrimi în ochi. Vă rog, ajutaţi-l.

Danfield se uită la trupul lui Vance, ai cărui ochi rămăseseră deschişi spre cer.

- Vom avea grijă de amîndoi, spuse Con. Te descurci? o întrebă el pe Emma.

Luke o susţinea pe Emma, dar şchiopăta şi el şi mergea aplecat, de durerea acum crescută, fiindcă trecuse efectul adrenalinei din corp. Ar fi vrut să-i acopere ochii, ca să nu vadă prăpădul pe care l-a făcut, lăsînd în urmă numai morţi.

Ar fi vrut ca ea să vadă cine era el pe dinăuntru, nu durul care o protejase. Oricum ar fi făcut asta din nou,

dacă ea ar fi fost în pericol. Se gîndea că nu putea să o lase să se lege de el, aşa brutal şi păcătos cum era.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Emma stătea întinsă pe patul de spital, într-o rezervă, cu mîna bandajată. Era încă ameţită, iar imaginile oribile de la locul plin de morţi i se învîrteau în cap continuu. Mirosul de spital o făcea să vomite.

Rudy Vance împuşcat, cu ochii bulbucaţi şi gura deschisă, apoi un bărbat tatuat plin de tatuaje Yakuza întins pe ciment într-o baltă de sînge, lîngă un cuţit care-i retezase beregata.

Emma scoase un ţipăt şi se trezi brusc, apoi îşi lăsă capul pe pernă.

- Em, scumpo, eşti cu mine. În siguranţă. Vocea calmă a lui April o rupse din coşmarul visat.

Acum îşi amintea toată scena şi cum Luke o salvase. Revedea şi carnagiul făcut de el. Nimic nu l-ar fi oprit să o salveze; a văzut asta în privirea lui.

Sora ei stătea pe un scaun, lîngă pat.

- Unde este Luke? Este aici?

- Luke va fi bine şi el, Emma. Glonţul a trecut prin lateral, în zona costală, fără să-i atingă nici un organ.

- Unde este?

- A plecat, Emma, îl auzi pe Dirk. A stat pînă ce ai ieşit din operaţie, doctorul i-a spus că eşti bine şi a plecat

imediat ce te-a ştiut în siguranţă.

- Unde a plecat? întrebă ea uimită de absenţa lui.

- Nu ştiu sigur. Poate la cabană. Oriunde ar fi...nu cred că se mai întoarce. Spunea că tu vei înţelege.

Luke plecase. Ea înţelegea totul şi nimic. El i-a spus că nu va dura. Că el nu poate fi bărbatul pe care şi-l doreşte ea.

Dar Luke era exact genul de bărbat pe care-l dorea. Un bărbat pe care-l admira nespus şi care îşi riscase viaţa ca să o protejeze pe ea. Un bărbat pe care-l iubea din inimă.

Dar Luke plecase şi nu se va mai întoarce.

Emma începu să plângă cu lacrimi care-i pîrjoleau sufletul. Durerea din inimă nu putea fi domolită cu analgezicele pe care i le administrau pentru mînă.

- Mă scuzi, îi spuse surorii ei, sînt cam obosită şi...vreau să dorm.

- O idee bună, spuse April şi o mîngîie pe păr. Odihneşte-te. Vin să te văd mîine.

- Crezi că vei fi bine? o întrebă Dirk înainte să plece. El voia să fii bine.

- Voi fi bine, spuse ea.

- Poate că îşi va da seama şi el, spuse Dirk, cu compătimire în ochi.

Luke şi-a dat seama demult. A încercat să o avertizeze, dar ea nu a ascultat.

Ştia că va veni o zi cînd el va pleca. Ştia, dar tot s-a îndrăgostit de el. Acum el plecase, iar ea trebuia să-şi vindece inima. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi suspinele

o făceau să tremure necontrolat. Plîngea cu sughițuri și nu se putea opri. Emma realiză pentru prima dată ce preț scump plătea pentru că-l iubea pe Luke.

Con Danfield aștepta pe docul Duwamish Waterway, care era aproape de depozitul lui Vance. De jur împrejurul lui agenți federali împînziseră zona, așteptând ca *Vagabond* să andocheze. Agenții așteptau nerăbdători să urce la bord, fiindcă se anunțase o operațiune de amploare și era vorba de contrabandă pe sume uriașe, așadar erau pregătiți.

Con avea în buzunar un mandat de percheziționare a navei. După ce vor fi terminat verificările, urma descărcarea celor douăsprezece mii de containere de la bordul navei, care urma să dureze cîteva zile.

Pe hîrtia din mîna lui scria că erau cel puțin două containere pe punte, diferite de restul încărcăturii prin aceea că respectivele containere metalice au fost modificate, ca să lase să pătrundă suficient aer înăuntru pentru ocupanți. Con îi compătimea pe bieții oameni închiși în cutii, femei și bărbați care sufereau, fiindcă erau transportați în cele mai crunte condiții imaginabile; puteau apărea și pierderi de vieți omenești.

FBI-ul aflase ce legătură avea Vance cu nava *Vagabond*, chiar înainte ca Luke Brodie să le livreze informația. El le-a oferit ieri seara noutăți, primite de la un informator, care i-a comunicat exact containerele în care erau oamenii.

- Cum se numește informatorul tău? întrebase Con.

- Ştii că nu îţi voi spune, zise Luke rîzînd. Tipul a fost împins de remuşcări, pricepi? M-a sunat şi mi-a dat numerele fiindcă are încredere în mine. De aceea eu nu-mi dau foc la surse.

Con nu a insistat. Brodie nu-i va da numele, însă Con avea o bănuială. Unul dintre angajaţii lui Vance dispăruse: Grady Kelso. Avea telefonul deconectat, eliberase apartamentul elegant din Belltown, iar Con se gîndea că omul a plecat din ţară.

Kelso era consilierul lui Vance, pe probleme financiare ale firmei International Cargo. El rezolva probleme şi făcea aranjamente, dar nu omora. Dacă informaţia livrată era corectă, puteau să scoată oamenii la aer mai repede, să le ofere asistenţă medicală, apă şi hrană.

Intervenţia lor poate chiar ar salva vieţi. Toate căile duceau spre un om de legătură, Parker Levinson, care era creierul operaţiei. Nu aveau destule dovezi, ca să-l aresteze – nu încă, dar Levinson era acum în atenţia FBI-ului şi va cădea în final.

Con admira întinderea albastră şi se gîndea că mîine le va invita pe April şi Ginny la cină. Pe urmă el şi April vor putea discuta între patru ochi. Puteau să înceapă să se vadă mai des şi poate, cine ştie, să facă mai mult decît să se sărute.

Macaraua uriaşă se apropia de navă, iar Con avea emoţii. Spera să nu fie prea tîrziu.

Au trecut cîteva zile, apoi o săptămînă. Vremea se

răcise: Ethan intră în birou şi-l văzu pe Luke în faţa laptopului său.

- Am fost îngrijorat, zise Ethan. Nu mi-ai răspuns nici la telefon.

- Ţi-am lăsat un mesaj în care am spus că sînt la cabană. Aveam nevoie de puţin timp departe. Luke avea cearcăne sub ochi, era tras la faţă şi vînătăile începuseră să se estompeze.

- Cum te simţi?

- Sînt în proces de vindecare. Mă cam mănîncă unele copci, dar în mare sînt mai bine. Tot nu ştiu de unde ai aflat ce s-a întîmplat. Cum ai ştiut unde să ne găseşti?

- Am pus un microfon în poşeta Emmei. Ţii minte ziua aceea din parcare?

- Da, acum că mi-ai zis. Te-ai ciocnit cu Emma, ea a scăpat poşeta pe jos, tu te-ai aplecat şi i-ai dat-o. Dar de ce ai pus...

- Oi fi tu dur, însă eu sînt fratele mai mare. Vance şi Yakuza sînt o combinaţie mortală.

- Da.

- Cu ajutorul microfonului Sadie v-a luat urma. Cînd a înţeles ce se întîmplă cu voi, a sunat la 911. Ne-a sunat şi pe noi, ne-a dat adresa şi aşa v-am găsit. Apropo de Yakuza, ai vorbit cu Ryan Masaki?

- Puţin. Masaki a spus că se ocupă el de cei care vor să iasă din organizaţie, ca să se alieze cu Vance. A promis că nu ne vor mai face necazuri.

- Ce mai face Emma? întrebă Ethan. I-a rostit numele, ca să-i văd reacţia. Cum nu remarcă nici una, Ethan se

îngrijoră şi mai mult.

- Dirk spune că acum e bine. Doctorul a zis că operaţia a decurs bine, fără deteriorări ale încheieturilor. Cred că este în apartamentul ei.

- Aşadar nu ai fost la ea să vezi cu ochii tăi ce mai face.

- Nu mi s-a părut o idee bună. Am terminat. Ţi-am zis că am fost parteneri doar pînă ce l-am găsit pe Vance şi e mai bine pentru amîndoi dacă eu mă retrag.

- S-a terminat, repetă Ethan. Adică te-ai săturat de ea şi mergi mai departe?

- Nu, nu pricepi? Nu am de ales! Ai fost acolo şi ai văzut ce s-a întîmplat. Sînt un ucigaş, pentru Dumnezeu! Nu sînt potrivit pentru o femeie ca Emma.

- Doamne, tu asta crezi?

Luke se duse nervos la fereastră şi rămase cu spatele la Erthan.

- Las-o baltă, E, zise Luke. Totul s-a terminat între noi şi aşa va rămîne.

Ethan oftă. Îl durea mult suferinţa fratelui său, dar îl ştia pe Luke. Cînd se hotăra asupra unui lucru, nu se mai răzgîndea.

Ethan nu putea să facă nimic.

CAPITOLUL PATRUZECI

Trecuseră trei săptămîni de singurătate pentru Emma, iar mîna i se vindecase complet. Chelsea venise la Seattle şi acum apartamentul nu mai era pustiu.

Chelsea pregătise o supă şi sandvişuri pentru prînz, iar cînd au fost gata, le-a dus pe o tavă, în sufragerie. Amîndouă voiau să urmărească un film. Emma luă cana de supă şi sorbi. Chelsea muşcase din sandvişul ei şi amîndouă erau foarte tăcute, după ce au schimbat cîteva cuvinte despre vremea oribilă.

Emma spunea că degetul se va vindeca total de-abia după două luni, iar apoi avea de gînd să le predea femeilor lecţii de auto apărare, la sala lui Leonard Fox, care o aştepta oricînd.

- Ceva noutăţi despre bărbaţi? o întrebă Emma. Sau tot nu te interesează bărbaţii?

- Oficial nu, dar mă văd cu un tip despre care nu ştiu dacă ţi-am spus. Dennis Winston? Pare în regulă, dar nu sînt pregătită să am o relaţie cu el.

- Faci cum crezi, spuse Emma. Gîndurile ei zburau spre Luke, evident. Oare el cum s-a vindecat? Oare se gîndea la ea vreodată? Îi era dor de ea?

- Va dura ceva timp, spuse Chelsea, văzînd-o pe

prietena ei într-o stare de melancolie, aşa că o îmbrăţişă, fiindcă ştia unde-i zboară mintea. În final îl vei uita.

- Dr nu vreau să-l uit, spuse Emma. Asta e problema. Vreau să fiu cu el.

- Nu putem să avem întotdeauna ce ne dorim.

- Ştiu.

- Dacă îl iubeşti cu adevărat, poate ar fi bine să discuţi cu el, să afli de ce...

- Taci. Nu înseamnă că dacă eu vreau să fiu cu Luke şi el vrea să fie cu mine.

Chelsea tăcu. Nu se mira de Luke, fiindcă şi pe ea bărbaţii au decepţionat-o în repetate rînduri.

- Te superi dacă ies puţin? întrebă Chelsea.

- Nici vorbă.

- Vrei să-ţi aduc ceva?

- Dacă poţi, un tip cu ochi albaştri, musculos, sexi şi înalt de un metru nouăzeci.

- Mă bucur că ţi-ai recăpătat simţul umorului.

Cînd prietena ei ieşi din apartament, Emma nu se mai putea preface că e veselă şi ochii i s-au umezit. Nu putea să ignore noua Mazda albă pe care a găsit-o în faţa casei, cu un bilet pe parbriz: *Îmi pare rău pentru explozie, L.*

Poate că ar fi bine să i-o ducă înapoi, poate că Luke asta ar fi dorit. S-a tot gîndit să-l sune, dar a vorbit cu Dirk, atunci cînd el a sunat-o s-o întrebe cum se simte. Dirk şi Ethan erau mîhniţi pentru situaţia celor doi, iar pe ea o compătimeau.

Voia să-şi sune sora, dar se auzi clopoţelul la uşă. Entuziasmată, merse la uşă şi văzu prin vizor o roşcată

superbă, o blondă înaltă şi o minionă sexi, Samantha Brodie. Puţin dezamăgită, deschise.

- Bună, intraţi.

- Mă bucur să te văd, zise Val Brodie. Meg şi Samantha au îmbrăţişat-o şi ele cu căldură.

- Cum te simţi? întrebă Meg.

- Destul de bine. Mă vindec şi merg la terapie de două ori pe săptămînă.

- Grozav, zise Samantha. Ne făceam griji fiindcă nu ştiam nimic de tine.

- Vreţi să beţi ceva? le invită ea.

Samantha adusese o pungă de cadouri şi o sticlă de vin.

- Ce zici de un pahar cu vin? spuse ea.

- Da, perfect. Mai bine decît să stau să plîng după Luke.

- Am adus un Pinot Gris deosebit, spuse Samantha şi desfăcu sticla, iar apoi turnă în paharele aduse de Val.

- Mă bucur că aţi venit toate la spital.

- Glumeşti? După cîte aţi păţit tu şi Luke?

Emma îşi feri privirea, cînd îi auzi numele.

- Oh, Doamne, ştiam eu, zise Meg. Eşti îndrăgostită de el încă.

La spital Emma jucase teatru cînd a spus că între ei se înfiripase doar o prietenie, justificată de ţelul comun, dar acum nu se mai putea preface.

Emma îşi simţea inima în gît. O durea dorul de Luke.

- Cum să nu fiu îndrăgostită de el? Este cel mai drăguţ bărbat pe care l-am cunoscut.

- Scumpo, zise Val. Atunci trebuie să vorbeşti cu el şi să-i spui ce simţi, simplu. Nu-l lăsa să-ţi scape.

- Luke are numărul meu. Dacă voia să mă vadă, ar fi făcut-o.

- Dar nu te-a uitat, spuse Meg. Prin Dirk află tot despre tine. Ethan îşi face griji. Spune că Luke crede că după tot ce a făcut, nu este potrivit pentru o femeie ca tine.

- Cum adică? încremeni Emma. Despre ce vorbeşte?

- Despre oamenii pe care i-a ucis în ziua aceea, spuse Samantha. Crede că asta îl face...nu ştiu...cumva nedemn de tine.

- Dacă aţi fi fost acolo...să-l vedeţi. Luke m-a salvat deşi sîngera, era împuşcat şi fusese bătut crunt. Nu e de mirare că i-a omorît, după cîte i-au făcut nenorociţii. Cînd şi-a dat seama că unul voia să-mi taie degetul, atunci a înnebunit şi a sărit să mă salveze. Nu avea de ales.

Se lăsă tăcerea, iar fetele au înţeles totul.

- Trebuie să-i spui ce simţi, o îndemnă Meg.

- Ethan nu l-a văzut niciodată atît de trist, spuse Val. Trebuie să faci ceva.

- Te iubeşte, adăugă Samantha. Ştiu asta. Trebuie să te duci la el.

- Dacă vă înşelaţi? Dacă mă compătimeşte doar? Dacă nu mă iubeşte nici un pic? Chiar dacă mă iubeşte, dacă e prea tîrziu?

- Va trebui să afli, conchise Val. Dacă nu te duci, vei regreta mereu că nu aţi avut o discuţie în care să lămuriţi lucrurile. Emma, trebuie să fii puternică – pentru voi amîndoi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Luke era singur, în apartamentul lui din Bellevue, se uita pe fereastră. Era seară, iar în sufragerie era aprins doar un lampadar. Nu-i era foame deşi nu mai mîncase demult.

Ieri acceptase un procent de zece la sută din cincizeci de mii de dolari, pentru a pune mîna pe un tip, Bernie Suthers. Trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, deşi suma era sub nivelul cîştigurilor lui.

Îi era foarte dor de ea. Nu ar fi trebuit să accepte oferta ei şi să lucreze împreună. Ştia asta foarte bine, dar era prea tîrziu. A lăsat-o să intre prea adînc în inima lui. Acum plătea preţul.

Nu regreta timpul cît au fost împreună, ci faptul că Emma era specială. Aşa a văzut-o din prima clipă, după cum era îmbrăcată.

Îi reveneau în minte toate episoadele cînd au mers împreună şi s-au luptat cu toţi criminalii. Chipul ei îi apărea mereu în faţa ochilor, chiar şi noaptea, mai ales noaptea.

Cînd îşi amintea cum îi şoptea ea numele...dar şi parfumul pielii ei...îşi amintea totul.

Se îndrepta spre frigider, cînd auzi o bătaie în uşă şi

i se strînse inima. Ştia cine bate. *Emma.*

Deschise, iar ea stătea în hol, frumoasă şi calmă.

- Ce faci aici, Emma? încercă el să pară dur.

- Eu...voiam să vorbim. Eşti...singur?

- Nu e nimeni aici. Nu eşti o femeie care poate fi înlocuită uşor, scumpo, zise el zîmbind.

- Pot să intru?

El ar fi dorit să spună da, să o strîngă în braţe şi să o simtă lipită de el.

- Mai bine nu, zise el, privind la degetul bandajat, care i-a amintit de ziua aceea blestemată.

Ea îl ignoră şi intră. Era îmbrăcată într-o fustă scurtă, o bluză care-i scotea în evidenţă sînii şi purta tocuri înalte. Frumuseţea ei îl copleşea.

Simţi erecţia. *Drace.*

- Ce doreşti, Emma? Trebuia să o facă să plece, înainte să se întîmple ceva necugetat. Ştii că nu vom ajunge nicăieri. Ce faci aici?

- Văd ceva schimbat la tine. Ce anume?

- Nu e nimic diferit. Sînt acelaşi care am fost mereu. De ce eşti aici, Emma?

- Întrebarea este corectă. Sînt pe cale să fac cea mai mare prostie din viaţa mea, dar sînt dispusă să risc.

- Despre ce vorbeşti?

- Luke, pun pariu că în timpul acesta cît am fost despărţiţi, te-ai gîndit la multe. Eşti destul de inteligent ca să-ţi dai seama că nu trebuie să laşi trecutul să-ţi distrugă viitorul.

- Pe mine nu trecutul mă sperie, iubito, ci prezentul.

Ai văzut ce am făcut acolo. Am ucis oameni. Am făcut-o şi altădată. Aş putea să o mai fac. Ştii cele zece porunci? Una din ele spune"Să nu ucizi". Ai văzut ce s-a întîmplat atunci.

- Luke, porunca spune să nu comiţi crimă. Nu este acelaşi lucru. Ai plănuit să omori pe cineva? Ţi-a plăcut să-i omori pe toţi oamenii aceia, sau ţi-ai apărat ţara? Dar pe cei de la depozit ţi-a plăcut să-i ucizi? Sau erai obligat, ca să mă salvezi pe mine, ca să ne salvezi pe amîndoi?

Luke amuţi. Făcuse multe lucruri. A ucis în lupte, fiind în legitimă apărare, dar nu a comis crime intenţionat. Nici măcar pe Rudy Vance nu l-a ucis cu premeditare.

- Vezi, Luke. Asta fac eu aici. Cred că în sufletul tău ştii că mă vrei cu adevărat. Că exact de mine ai nevoie. Ştiu că eşti destul de curajos încît să pui mîna pe ce ai, să păstrezi aproape şi să nu-i mai dai drumul niciodată.

- Emma...

- Pariez pe tine, Luke. Pun pariu că mă iubeşti. Fiindcă eu te iubesc la nebunie.

Ceva s-a rupt în sufletul lui. Curajoasa lui Emma venise la el. Îl iubea. Era a lui. Nu trebuia decît să întindă braţele şi să o cuprindă.

Îi luă mîna bandajată şi o ridică spre buze. O îmbrăţişă apoi tandru.

- Emma, şopti, cu gura lipită de obrazul ei. Te iubesc atît de mult....Rămîi cu mine. Am atîta nevoie de tine.

- Luke...şopti ea. Luke...Sînt aici şi nu te voi mai lăsa niciodată.

Luke recunoştea că se bucură de prezenţa ei, findcă

el nu avea curajul să meargă la ea.

- Am putea să ne dăm întîlnire...aşa cum se face...zise el stîngaci, fiindcă nu ştia ce să spună, ce să facă.

- Întîlnire...da, zise ea. Se poate.

- Apoi, după ce vom ieşi de cîteva ori, poate vei dori să te căsătoreşti cu mine.

- Te iubesc, Luke Brodie. Mă voi căsători cu tine, cînd vei spune.

- Slavă cerului că eşti destul de vitează şi că ai venit, iubito.

- Eşti un bărbat bun şi meriţi să fii fericit. Nu ai întotdeauna dreptate, Luke Brodie.

Luke o luă pe sus şi merse cu ea în dormitor.

EPILOG

Trei luni mai tîrziu

Emma era în sufrageria casei unde locuia cu Luke; aveau trei dormitoare, două băi şi casa era amplasată pe o stradă de unde se vedea direct lacul Washington. Proprietatea fusese cumpărată de Dirk, apoi renovată şi vîndută lui Luke, la un preţ rezonabil.

Emma şi Luke iubeau această casă pentru viitorul pe care-l reprezenta ea.

- Luke, poţi să vii puţin, să mă ajuţi să pun tabloul pe perete?

- Sigur, iubito. Luke ieşi din dormitor şi purta exact aceiaşi blugi şi tricou pe care îi purtase în ziua cînd s-au cunoscut. Aceeaşi senzaţie de căldură o copleşi, ca atunci.

- Trebuie să măsurăm, ca să ştim unde batem cuiul, zise ea.

- Nici o problemă, spuse el şi o sărută pe frunte, apoi se apucă de treabă.

Amenajau casa împreună şi se distrau. Au cumpărat tablouri cărora le găseau loc pe pereţi. Emma se uită la inelul de logodnă de pe inelarul ei, cumpărat de Luke de

îndată ce nu a mai purtat bandaj; era superb.

Luke o ceruse la El Gaucho, restaurantul cel mai romantic din Seatle. Ea a plîns, fîndcă fusese o cerere cu totul informală, cu Luke îngenunchiat în faţa ei, iar ea înlăcrimată.

S-au mutat împreună cu trei zile înainte de cununia lui Meg cu Dirk.

Chelsea se mutase cu noul ei iubit, Denny.

Nunta celor doi a fost simplă, dar elegantă, în aer liber, sub o arcadă decorată cu trandafiri albi, acasă la părinţii lui Meg, în curtea din spate, printre copaci bătrîni.

Toţi bărbaţii din familia Brodie s-au îmbrăcat elegant, iar doamnele au excelat, toate în rochii senzaţionale.

Luke era cavaler de onoare şi arăta excelent în smoching, iar pe Emma o ţinea de talie, ca să ştie toată lumea că şi ei formau o pereche, care curînd îşi va lega destinele.

După ce bătu exact pe centru cuiul pentru tablou, apoi îl şi agăţă deasupra canapelei, puse ciocanul jos şi o privi înflăcărat.

- Ce crezi? o întrebă el.

- Arată perfect. Acum, că erau împreună, totul era perfect.

După moartea lui Rudy Vance, toate s-au rînduit la locul lor. Informaţia lui Grady Kelso a fost reală, iar oamenii găsiţi imediat în containerul de pe *Vagabond* au primit asistenţă, deşi doi muriseră pe drum de foame.

- Am uitat să-ţi spun că a sunat sora ta cît erai plecată. Ce mai face?

- Ea și Con sînt îndrăgostiți peste măsură și se vor muta împreună foarte curînd.

- Bravo lor. Va fi perfect pentru Con să știe că vine acasă, unde îl așteaptă o femeie; spun asta din experiența mea.

- Apropo, spuse ea. Să știi că de acum încolo nu voi mai sta acasă atît de mult. Mi s-a vindecat degetul și vreau să încep orele de pregătire cu Len, fiindcă a găsit un loc unde putem închiria sala.

- Adică, dacă vreau să fii mai mult pe acasă, trebuie să te las însărcinată?

- După cît de des o facem, nici nu m-ar mira să se întîmple foarte curînd.

Luke zîmbi. Își alungase toți demonii, iar acum insista pe lîngă Emma să stabilească data cununiei. Iar ea adora asta. Pînă la urmă a cedat, fiindcă orice femeie i-ar fi cedat lui Luke Brodie.

-Știi că azi dimineață am primit o ofertă pentru un contract, spuse el. Unul gras.

- Sper că nu e vorba de un criminal în serie, zise ea, deloc zîmbitoare.

- Ți-am spus că voi fi precaut. Tipul e un guler alb, care a lucrat pentru guvern și e urmărit pentru înșelăciune. A sifonat din banul public milioane. Speram că mă vei ajuta și tu să-l găsesc.

- Sigur că te ajut. Din cînd în cînd îmi place și mie să mai ies la vînătoare.

- Știi bine că poți să vînezi și de aici, ca să nu-mi fac griji pentru tine.

Diamantul de pe inelarul ei strălucea, iar Emma îşi aminti de ziua cînd s-a dus la el acasă şi a avut curaj să-i vorbească; acum era foarte fericită.

Se ridică pe vîrfuri, ca să-l sărute. Cîteodată merită să-ţi asumi riscul, oricît de slabă ar fi speranţa.

Sfârşit

Emma Cassidy își făcuse un idol din Luke Brodie, vestitul vînător de recompense. Bărbatul cu statură impresionantă și mers de felină este înzestrat cu un chip de înger decăzut și o reputație de cuceritor nemilos. În căutarea unui malefic violator de minore, implicat în tenebroase afaceri cu mafia japoneză, Emma îl urmărește pe Luke în acțiune și se îndrăgostește de el.
Emma are o răfuială personală cu fiorosul criminal. Pe măsură ce primejdia e tot mai aproape și momentele de suspans sînt intense, Emma și Luke se simt tot mai atrași unul de altul. După ce reușesc să decapiteze rețeaua de traficanți și proxeneți, dragostea lor izbucnește în flăcări.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

ISBN: 978-606-695-211-1
9 786068 695211